

БОЖИДАР ТОМОВ ШАМПИОНИТЕ ГИ БИЯТ В СЪБОТА

Част 2 от „Шампионите ги бият в събота“

chitanka.info

1.

В един прекрасен ден, както обикновено започват всички истории...

В един прекрасен ден, когато лятото още не бе свършило, а есента вече силно се усещаше, Карл-Хайнц Румениге вървеше по улицата с парченце недоядена пица в ръка, увито в омазана хартийка.

Човекът всъщност се казваше Румен и само му викаха Румениге някои приятели и познати. Напоследък хем все по-рядко. А по-рядко, защото истинският Карл-Хайнц се бе оттеглил от полето на славата, забивайки се в някаква си там Швейцария. Или може би дори в Швеция. И не че Румен съвсем не отличаваше държавите една от друга, но често ги бъркаше и смяташе, че където Швейцария, там и Швеция, където Австралия, там и Австрия...

Тъй или инак истинският Карл-Хайнц се бе наврял в една от тях и бе затръшнал вратата след себе си.

Подир много дни на терзания, тази сутрин Румен каза на баба си:

— А не е ли това подлост, а? Какво ще правя сега с неговото име, което толкова време беше и мое име?

С насапунисана гъбичка баба му търкаше чиниите в умивалника.

— За кого става въпрос?

— За Карл-Хайнц, разбира се.

— Ако попиташ баща си...

— Знам. Ако го питам, той ще ми каже: „Махай се, Румба, нямам време за глупости!“.

— М-м-м... може би. Може и така да ти каже. Но майка ти...

— А! Тя пък ще отговори: „Аз, момче, от физкултура не разбирам и нито един физкултурник освен тебе не познавам...“. Ако самата тя обаче се заеме малко с физкултура, както му се вика — коремни пресички, кросче сутрин в парка, аеробика, — знаеш ли каква мацка ще ни стане?

Бабата помисли да го плесне, но ръцете ѝ бяха насапунисани и щеше да омърля пода. Все пак беше много ядосана, личеше си. Затова

Румен примирително рече:

— Добре де, добре де. На нас тука тя и така ни харесва, на мене и на баща ми, искам да кажа...

— Румене! Ти изрече такива... такива долни... неща, че аз... — Със съжаление изгледа бухналата пяна по дланите си и довърши рязко: — ... че аз петнайсет минути няма да ти говоря. Махни се!

Докато затваряше вратата на кухнята, Румен чу баба си да мърмори гневно:

— По мое време! По мое време един пикльо да сравни майка си с котка или с... друго домашно животно... Бой! Само бой!

Пикльото засече време на своя „протекшън-кварц-г-шок-хонконгско-куче-марка“ и си помисли, че хората часовници имат сейко или други с по осем мелодии за събуждане, цял концерт. А не да надзърташ непрекъснато — минаха ли тия петнайсет минути, или не са минали още. Както и да е. Зачете се в спортната страница на вестника: кросови бягания, проблеми с водната топка, златни момичета — глупости, разбира се, но все пак интересно. С какво ли не се занимават хората по света, а също и в родния си град. „Протекшън-кварцът“ отбеляза нужните цифри и Румен отново се появи в кухнята.

— Нали ти казах... — Бабата вече бършеше ръце в пешкира и имаше твърде заплашителен вид.

— Изминаха, бабичко, точно петнайсет минути и нула-нула секунди. — Той храбро тикна под носа ѝ „протекшън-кварц-г-шокът-хонконгското-куче-марка“. — На двеста метра под водата да съм, ето тука пише, макар и дребно — отър двеста метра резист, тая машинка ще ми каже: „Румениге, време е да вървиш при баба си. Тя те чака“.

— Не те чакам особено. Тебе уроците те чакат.

— Какви уроци? Какви уроци? Нямаме да учим, нямаме да пишем.

— Чудя се аз за какво ли ходите на училище.

— Друга е сега, бабичко, образователната система.

— Хм, какво ѝ е другото? Учиш си уроците и си прилежен, получаваш шестици. Ако не ги учиш — двойки.

— Не се сърди, но това е някак си... как да ти кажа... малко остаряло схващане. Оня ден в час на класния си говорихме по тия въпроси. Примерно бележкарството. С други думи, против шестиците. Да знаещ колко засрамени се почувстваха нашите зубърки, ауууу!

Даже класната ги съжали: вика, че отличниците тъй или инак, засега, разбираш ли, са наша гордост. Но по-важното е да станем комплексни личности. Каква по-комплексна личност от мене? Та аз мога да шутирам и с ляв крак, и с десен, с глава от всяка позиция. В нападение съм и в отбрана, играта връзвам от всяко положение. Какво повече?

— Какво повече ли? — Баба му сякаш нещо съобразяваше, сякаш си припомняше нещо.

Всъщност му се любуваше. Както всяка баба — преструвански строга — се любува на внука си.

А и как да не му се любуваш — яко момче, жилаво и живо, русокосо, с още по изсветляла от дългото лято коса, красиво момче, а най-важното — твое, първо и единствено... То си е наистина твое, защото баща му и майка му ги няма по цял ден, а като си дойдат, са нервни и уморени. И вие с детето сте си заедно, макар то да рита топка на паркинга, а ти да се въртиш из кухнята. Но викнеш ли от балкона, явява се и си знаеш, че никой от двамата ви не е сам...

— Приличаш ми на дядо си.

— На кого друго трябва да приличам, щом съм истински играч? — Румениге сгъна коляно, повдигна крак, външната част на стъпалото му погали някаква въображаема топка, фалцира я и я пъкна в мрежата на още по-въображаемия Жан-Мари Пфаф.

В албумите на бабата се хлъзнаха разлепени между страниците чудесни кафеникави снимки: русокос играч, стъпил върху топка, с опулени очи, мустаци, дълги гащи и френски надпис на фланелката. Или пак той, приклепнал между другите, но си личи как след миг ще скочи, ще му подадат, ще финтира, ще вкара гол.

— Получавал пари за играта си и едновременно учил в Монпелие, за да стане после прочут хирург и ако някои хора...

— Чувал съм: ако някои хора не му бяха попречили, щял да изпореже всичко живо.

— Така не се говори. Ако той беше жив сега...

— Аз щях да изпитам върху себе си неговото благородно влияние.

— Какви са тия глупости?

— Не са глупости. Казаха ни — в оня час на класния — че подрастващите ще изпитат благотворното влияние на възрастните.

Предпочитам влиянието на един футболист, а не обратното. Не ни казаха можем ли да избираме, или не.

— Защо обратното? Какво обратното? — пак се ядоса баба му. — Един ученик трябва да се изразява кратко, правилно и ясно.

— Да — кратко, правилно и ясно се изрази момчето.

— Аз навремето с моите ученици...

Бабата беше не само негова, на Румен, баба, но и пенсионирана начална учителка. За класната си примерно и за повечето нейни колежки той не би могъл да намери и да каже добра дума. Е, за физика — да, но физикът беше мъж и спортист...

— Учителките, бабо, само мъчат децата. А децата са добри.

— Така ли?

— Написано е в литературата.

— Интересно! В коя литература?

Тук за него настъпи голямо затруднение. Не знаеше, не беше чел Румбата такава литература и реши да потърси, да проучи. Освен футболист, славеше се още и като отличен детектив. Частен, разбира се, съвсем частен.

— Ще ти кажа по-после. Но — вдигна нагоре пръст — имам съвсем достоверни сведения.

Трябваше да се посъветва със своя сътрудник Миро Цайси Страшния умник. И после — трак книгата на масата: „Виж, бабичко, какво са написали хората...“.

Частният детектив заяви още, че ще проучи по-подробно въпроса. Бабата от своя страна каза, че ще го плесне, но се виждаше, че няма да го направи.

„Ми да, днеска не е събота — помисли Чандлър-Румен-Румениге. — А частните детективи ги бият обикновено в събота.“

— Благодаря за закуската. Беше много вкусно.

Един джентълмен каже ли нещо, то трябва да е непременно истината. А закуската наистина си я биваше.

— Чакай, къде отиваш?

С ръка върху дръжката на вратата, Румбата се позабави с отговора.

Ето какви затруднителни моменти понякога настъпват за джентълмените.

— Ще бъда наблизко.

— И като те викна от прозореца, веднага да ми се обадиш...

— Естествено. Щом те чуя и веднага ще се обадя. Ще бъда наблизо. — Румен остана много доволен от себе си. Трудно, трудно се отличава в големия град *близо* от *далеч*. Какво са три спирки с автобуса?

— Довиждане, бабо.

— Довиждане, моето момче.

И той отиде на тренировка.

Това беше тази сутрин.

2.

А по-късно, към обед, младият човек, когото доскоро всички наричаха Румениге, а сега вече почти никой не го наричаше тъй, вървеше по улицата с парченце недоядена пица в ръка.

Размишляваше за своето изчезнало — там нейде, в Швеция или чак в Швейцария — име.

„Ще трябва — рече си — да поговоря с Иван по този въпрос май... И що толкова рядко се навива да говорим за живота? На него като на Пухчо все пустото даскало му е в главата.“

Иван се казваше баща му, а на майка му вкъщи викаха Пухчо, галено от Валентина. Пухчо имаше бодли и остри зъби, беше страшен и непреклонен, но много красив. Да си красив е добре, но нали трябва да бъдеш и хармонично развита личност?

Ето класната например е хармонично развита личност — щом я видиш, всичко ти става ясно. Гони до дупка и за нищо ти намалява поведението.

Такива мисли се търкаляха в главата на Румбата — една мисъл застигаше друга, изпреварваше я и пак се връщаше, а после двете мисли отстъпваха място на трета: че пицата с шунка, както ти я пробутват, също не бива да се смята за хармонична, защото е гадост: жилава и почти без шунка. А името ѝ е красиво.

Румен я захвърли в кошчето за боклук.

„Възпитаните деца — помисли с гордост за себе си и веднага се поправи: — ... възпитаните *младежи* хвърлят боклука само там, където му е мястото.“

Тогава видя момичето.

Има моменти, когато един футболист може светкавично да се превърне в детектив. С Румен това се случваше по няколко пъти на ден.

И тъй:

Детективът с точно премерено движение изпрати пицата в кошчето за боклук.

Тогава острият му поглед попадна върху странната дама. Румен веднага разбра, че тук нещо не е наред.

— Какво? — запита се, но не избърза с отговора. От опит знаеше, че ще открие загадката малко по-късно.

Момичето, отбелязано от него като „Обект Странна дама“, бе загърнато във вехто синьо палто — съвсем ненужно в топлия ден на ранната есен. Палтото бе дълго, но под него се подаваха крачолите на пижамка. Всичко това накара детектива да промени посоката на своето движение. И вместо да се качи на автобус номер единайсет в направление североизток, той взе автобус номер седемдесет и пет, чието направление му бе свършено непознато. Забеляза мимоходом номера на колата: С-22-46-ТБ.

Билет не продупчи. Детективът нямаше нито подобни навици, нито билети. Зоркото око и бързият професионален рефлекс винаги досега го спасяваха от мафията, контролираща пътниците в автобусите, трамваите и тролейте.

Обектът Странна дама бе на възраст приблизително около неговата собствена — не по-малко от единайсет години и в никакъв случай не повече от тринайсет...

Румен бе чувал, че да се забърква човек в истории с жени е опасна работа. И бе го чувал хем от баба си — също жена, макар и по-стара. Сети се за нея, щом видя накъде отива автобусът: съвсем на другаде, съвсем наникъде, съвсем не накъдето трябва. Немилостиво отдалечаваше той частния детектив от родния му дом.

А на балкона на родния дом сигурно вече стоеше баба му и викаше:

— Румене! Руменеее! Ще закъснееш за училище!...

„Ама много важно! Ама голям праз! — отвърщаше й мислено момчето. — Тръгнал съм да спасявам човек, изпаднал в беда, а не

да...“

Какво не и какво да, той не можа да определи. А и не бе нужно. Изпадналият в беда наистина се возеше на задната площадка, гушеше се в дългата синя дреха и сякаш се мъчеше да се укрие в нея.

Хората попоглеждаха момичето, но кой знае какъв интерес не проявиха и това беше добре — просто го бяха оставили на спокойствие, макар че...

Румбата не бе стъпвал в болница, въпреки своя твърде рискован живот на футболист и частен детектив. Не бе стъпвал в болница, въпреки че баща му Иван там режеше хората и с това изкарваше половината от хляба на семейството.

Все пак веднага ти ставаше ясно, че дългата синя дреха не е никакво палто, а болничен халат, и че пижамката отдолу не е мамината, мамина на момичето, пижамка.

„Оттам най-често бягат откачените — бързо мислеше Румен. Колкото и да беше детектив, той сега се чудеше какво да прави. Просто ей така беше тръгнал подир момичето. И сам не знаеше дали за да му помогне с нещо, а с какво, как?... — Значи откачалките бягат, а после ги връщат и...“

Някак си не му се искаше да върнат момичето при другите откачалки. Бият им инжекции там. Едни от тях си въобразяват, че са Наполеони, други...

Стой, стой, сети се изведнъж, едни си въобразяват, че са Наполеони, други се представят за Кирил и Методий, а трети може би се броят за Румениге, за частни детективи, за Чандлър-Мандлър и така нататък, а? Тогава? Какво излиза в края на краищата?

На Румбата хич не му се щеше да си отговаря на въпроса и въобще съжали, че сам си го е задал.

И поиска да отвлече момичето, да го скрие, и да не позволи да го върнат при откачалките.

Направи крачка към него, но повече не посмя. Какво да му каже? С момичета изобщо не умееше да разговаря. Не познаваше момичета, с които да си струва да разговаряш.

Автобусът спря насред непознат комплекс до някакви павилиончета.

„Време е вече да слизаш, моето момиче. Инак, додето се върна, и даскалото ще свърши“ — мислено я посъветва Румбата.

И тя наистина слезе. Изчака малко — хитра, виж само колко печена, връх! — изниза се в последния момент. Всъщност не в последния, а в предпоследния, защото и детективът си го биваше. Докато скачаше, задната врата едва не му захапа опашката.

„Добре че не съм котарак. Колко щеше да бъде по-кратък животът ми!“

Улица, пресечка, трафопост, завой наляво. Детективът се мъчеше да запомни обратния път.

Хората пак тъй позаглеждаха момичето с болничния халат и нищо. Какво им влизаше на тях в работата, че някаква си откачалка се е чупила от откачалницата? Нали не им напада децата, нали не им изяжда киселото мляко с вилица?...

„Ей, щураво, спри се! — едва не викна Румениге. — Не се навирай при васте, ще те върнат обратно. Старите нямат милост!“

Странната дама не го чу, понеже той всъщност нищо не извика. Тя влезе в някакъв скапан вход. Отдалече Румбата едва го запомни измежду останалите — все еднакви и все еднакво скапани. Познаваше ги добре той тия входове с еднакви изтърбушени пощенски кутии и с тъпи надписи по цокъла на стените.

Почуди се да иде ли след нея, но бързо се отказа. Какво — ще звънне у тях и после?

Ако беше истински оперативен работник, друга работа. Съвсем друга:

— Извинете, вие ли сте бащата на Странната дама?

— Аз съм. И какво? Ще я пратя обратно в лудницата напук на всички вас. Е?

— Е? Ето какво, приятелче, плюй си зъбите, сам, преди да съм ти ги избил до един.

Ритник по вратата, удар в корема, дулото на пистолета опира в слепоочието на оня, а оня квичи:

— Извинете, Чандлър-Мандлър, просто не ви познах в първия момент. Искате ли да се ожените за дъщеря ми?

— Дъщеря ви ми харесва, сър, но това все още не е всичко.

И така нататък.

Какви ли не работи. Какво ли не може човек да си представи, докато чака на улицата.

Страхотно точният часовник „протекшън-кварц-г-шок-хонконгско-куче-марка“ отбелязваше с безупречна точност, че по българско време даскалото е почнало. Румбата не се и опита да си спомни какво имаха първия час. Подробности, подробности някакви. Очевидно и за втория нямаше да стигне — автобус обратно, пък и докато търси тетрадките из къщи, ужас! Ужас за цял живот. И бабичката там — бръм, бръм, аз ако ти бях учителка на тебе, бръм, бръм, бръм, на Иван ще кажа, на Валентина ще кажа. После я каже, я не каже. Но от бръмченето ѝ на Румениге най-напред ще му се завие свят, а после и съвсем ще умре. Пука му, че ще плачат вкъщи всички като големи зелени крокодили и училището ще го облепят с некролози: „Отиде си, напусна ни Руменчо и със своя благ характер завинаги ще остане с нас. Точка, нов ред. От другарката класна и от другарката директорка, и от неговите другарчета последен поклон“. А той ще си отиде наистина, възседнал кон като индианците — в Безкрайните ловни полета. Или по-скоро зад кормилото на някой „Ягуар“, двеста коня — прас пред кабинета на Чандлър.

— Позволете, сър, да поработя малко за вас.

— Какво говорите, сър. — Онзи ще свали крака от бюрото си. — Аз добре ви познавам, Мандлър. За мен е чест да изпълнявам заповедите ви.

И ще му даде един колт, калибър девет, и бомбе.

— Може би ще пожелаете и пура, Мандлър?

— Не пуша, колега.

И така нататък.

Румбата не посмя да ритне с крак вратата на блока — щяха да се изпотрошат стъклариите. Отвори внимателно, но като чу скрибуцането на асансьора и видя, че светлинните на таблото му пълзяха надолу: 8-7-6-5, бързо излезе обратно и малко се отдалечи.

„Е, сър, не е ли време да си отиваме? Преди възрастната лейди да е звъннала в «Пирогов», в милицията, в училище, в пожарната и още кой знае къде?“ — Така си помисли. — Но докато да се обърне и да тръгне към автобусната спирка, видя обектът да излиза.

— Тук първи. До всички коли. Започваме акцията. Прикривайте ме — съобщи Мандлър-Чандлър по радиостанцията и се хвърли напред.

Искаше да ѝ каже:

— Госпожо! И аз съм ненормален като вас. Непрекъснато си въобразявам разни работи.

Не, не трябваше да й казва така. А:

— Ние с тебе сме в еднакво положение. Тебе те търсят. И мене ме търсят със сигурност. Баба ми сега звъни в „Пирогов“, в милицията, в училище и още по-страшно — на майка ми в службата. Давай да бягаме.

Дали момичето ще попита: „Къде?“.

За да може той да отвърне: „Знам къде!“.

А тя да вземе пък да му каже: „Знаеш — грънци“.

Или: „Я се чупи!“.

Направи обход, отиде далече вдясно и се приближи отстрани към нея. Тя явно се чудеше накъде да хване.

— К’во? Няма ли ги ваште?

Майко мила, как го погледна!

— Я се разкарай — му каза много тихо, но много ясно. Като че искаше да извика, но нямаше глас.

— Ние с тебе сме в еднакво положение — кротко изтърси Румбата. — Тебе те търсят...

— Никой не ме търси...

— Търсят те. И мене. Също. В „Пирогов“, ако си чувала. Има такава болница...

Тя го гледаше внимателно с грамадни кафяви очи. Лицето й беше бяло — слънце не видяло.

— Ако ми приказваш за болници, ще те ухапя.

— Хайде. — Румен й протегна китката си.

Момичето не го ухапа. Седна на стъпалата пред блока, като внимателно подви под себе си полите на халата.

— Ти... крейзи ли си?

— Ай донт спийк английш, бой. Ай спийк онли френч. Ъ литъл. Енд рашън ту.^[1]

Мандлър беше просто, здраво момче от Дивия Запад и кракът му не бе стъпвал в Лондон, ако така наричат английската столица. Просто някак си не му се отваряше път за натам. Но знаеше със сигурност едно — тъкмо в Лондон говорят така, както говореше Младата дама.

И щеше да й го каже. Но премина бабичка с пазарска чанта, поспря се и попита момичето:

— Руме, чедо, оздравя ли, баби?

„Ега ти речника — помисли Румениге, — ако класната я чуе тая к’ви ги реди, ще си изгризка читанките.“

— Оздравях.

— Хубаво, хубаво, че то татко ти и майка ти каквото...

Румбата изключи слуховия си апарат, докато бабето ги кудкудяка едни, кудкудяка, пък накрая припляска с крилца и си отлитна.

— Хубаво стана, че се запознахме — каза Румен и също седна на стъпалата, но не съвсем близо до момичето.

— С кого? С Баба Яга ли? — То се усмихна.

— И с нея също. Изобщо вашето блокче тука, май че е на кокоши крака.

— Внимавай, щото сега и аз ще яхна метлата.

— Не е страшно. Знаем магия...

— Коя? За конския косъм ли?

— Нея. Конски косъм, зъб злодейски...

— ... кукумряу тилилейски... Тцъ. Тая важи само срещу дъртите вещици. За малките вещички трябва да научиш нещо по-ново.

— Какво?

— Няма да ти кажа. И изобщо се разкарай. От автобуса още те видях, че се лепна за мене.

— Мислех, че имаш нужда от помощ.

— И как ми помогна? Кал ми направи, ето така.

— Кал? Аз?

— Ами ти, да. Баба Яга сега в супера ще ги задрънка едни... — Момичето си преправи гласа на треперлив и едновременно завнимаваш да не си изплюе изкуствените челюсти: — „А пък да знаете Румето! Дошло-недошло от болницата, още дрешките си не преоблякло, а вече мъкне ли, мъкне гаджета... Върти се покрай нея един там! Идете, госпожа Петрова, да видите, косата му като слама, такава една, никаква...“

— Хайде бе, никаква!

— Аз нищо не съм казала. Така бабичката ще каже.

— И какво? После тебе ваште... Ще те бият ли?

— Мене никога не ме бият.

— А мене само в събота.

— Защо?

— Тогава са по-свободни. И им остава време за къщната работа. Е, да вървя. Заседях се. — Неохотно се изправи.

Тя го изгледа от долу на горе. Ама пък беше красива, хей! Ако не беше и толкова шантава, Мандлър-Чандлър щеше да се ожени за нея. И да я използва в детективската си работа. Да му разпъжда вещиците с разни магии и контрамагии.

— Да вървя, рекох — промърмори Румбата, помайвайки се. — Накъде ли се пада автобусната спирка.

— Натам.

— Аха. Е, хайде.

— Хайде.

Той направи крачка-две и спря.

— Все пак приятно ми е, че се запознахме.

— Джентълмените са си джентълмени. Ти сигурно отстъпваш на възрастните място в трамвая... Все пак не чух вашето име, сър.

— Като тебе се казвам.

— Е, какво пък, ще го преживеем. Никой не си избира името, нали така?

— Но може да получи друго. За награда.

— Я виж?

— Аха. — Румбата се върна и седна отново на стъпалата. — Глей сега...

— Казва се: гледай сега.

— Да де... В нашата махала има един, викат му Палавей. Представяш ли си? И още му викат Макс и Мориц.

— О-о!

— Точно. Връх!... За Маркуча и за Читанката-Цайси няма да ти приказвам, то си е ясно.

— Чакай, чакай. А оня — Макс и Мориц — наистина ли е толкова печен, че го кръщават за двама? Хем Макс, хем Мориц?

Интересът на Красивата млада дама към бандита Палавей-Макс и Мориц никак не се хареса на Румбата.

— Е... виж сега... на него просто не му пука. Той има само баба... Майка му умряла, баща му заминал нанякъде... Просто късмет.

— Късмет?

— А какво друго? — Румбата се ядоса. — Тебе сега, като се върнат ваште и като те натикат отново в болницата, а? Него баба му

копче не...

— Добре де! — Момичето с тъничкия си показалец бодна коляното му. — А ти някакво такова име спечелил ли си? Или ти викат Руми Сламката.

— Мене ме наричат Румениге, пиленце — примижа той. — Карл-Хайнц, пише се с тиренце. Просто защото мога... Бе какво ти обяснявам, жена от футбол разбира ли?

— Случва се и това — спокойно, равнодушно каза момичето.

— Случва се.

Двамата помълчаха. Мина време, и то доста.

— Изчезвай вече. — Румето стана. — Изчезвай, че сега ще дойде госпожа Петрова. И още цяло стадо бабички. Да ми видят гаджето.

Румбата отново направи крачка-две и се обърна.

— А ти що не изчезнеш заедно с мене?

— Навеки ли?

— Що не?

Момичето се изправи рязко и рязко хвана Румен за ръката.

— Да тичаме — предложи шепнешком. — Докато не са дошли бабите Яги.

Но не можеше да тича, задъха се бързо, почти спря, притисна с ръка корема си, завъртя глава.

— Я ме остави. Аз май трябва да се върна в болницата...

Без да пуска ръката ѝ, Румен се чудеше какво да отвърне. Той знаеше добре — болниците са за болните хора и обратното. От друга страна, щом е избягала оттам, значи болницата не е за нея. Да речеш „да“, ще сбъркаш, да речеш „не“, ще сбъркаш, а „да“ и „не“ едновременно никакви ги няма.

— Дръж се — промърмори, докато съобразяваше какво да прави по-нататък. Бе сигурен само в едно: в никакъв случай нямаше да пусне ръката ѝ.

„Защо съм Чандлър, защо съм Мандлър, защо съм Карл-Хайнц с чертичка между двете имена, ако не мога да ти помогна? Ако не мога да измисля нещо? Ако не мога да те заведа там, където ще ти бъде добре.“

— Къде те боли? — попита, за да спечели време.

— Никъде. Само не мога да тичам.

— Тогава ще вървим бавно. Ето така. Почни да си местиш задните лапички.

И тръгнаха бавно.

— В автобуса ми става лошо. — Румето взе да капризничи. — Не искам с автобуса. Изобщо, къде отиваме?

— Кой ти е казал, че ще отидем *там* с автобус? Не мърдай! — Той я остави на тротоара и решително излезе наред улицата.

Размаха ръце и още първата кола спря. Беше мръсна бяла жигула. По навик запомни веднага номера — СГ 73–30.

— Другарю — каза на шофьора. — Сестричката ми е болна. Ще ни помогнете ли?

Шофьорът беше мрачен и небръснат дебелак.

— Качвайте се — изграчи.

Двамата седнаха на задната седалка.

— В „Пирогов“ ли? — онзи ги мерна кратко в огледалцето.

— Да... Всъщност не. По-скоро... в действителност... ако знаете комплекс „Баталова воденица“...

— Зная го. Ама нещо не помня да има там болница.

— Там наистина няма. Обаче наш роднина... много известен лекар... той...

— Той живее там — мрачно отрязва шишкото.

Тътреха се бавно сред оживеното движение. По едно време небръснатият се поизвърна и каза:

— Я нека сестра ти се облегне на тебе и да затвори очи, уж й е много лошо. Щото страшно бързам.

Без да проговори, Румето веднага се подчини. Румениге се вцепени, като я усети такава лекичка, изцяло отпусната върху него. Прииска му се изведнъж колата да отmine „Баталова воденица“ и да продължи така до края на света или поне докато се свърши бензинът.

Дебелият запали фаровете, даде клаксон, изнесе жигулата в най-лявото платно и всички други коли се дръпнаха встрани и заотстъпваха назад. Румбата, хем внимателно държеше в ръце момичето, както се държи някаква скъпа стъклария, хем забеляза с възторг — стрелката на километража се сведе към сто, а после към сто и десет.

— Адски бързам, дечица, адски бързам — през стиснати, криви, грозни зъби ръмжеше шофьорът. — И съм в съвсем друга посока, сладките ми, в съвсем друга.

Ама караше типът му с тип! Това знаци, това светофари, това мерцедеси, само дето не ги прескачаше, и най-важното, не се виждаше да се сили особено, не се виждаше да прави някакви движения, просто държеше кормилото и толкоз.

— Извинете, другарю, тази кола колко конски сили е? — престаши се да попита Румбата.

— Бързам аз, момченце, страшно бързам...

И вече навлязоха в комплекса.

— Кой блок?

— Двайсет и пети — машинално отвърна Румениге, а после веднага, сепнат: — Не, не! Май беше двайсет и трети... Или нещо подобно. Оставете ни тука, ако обичате...

Жигулата рязко спря.

— Слизай — каза Румениге.

Момичето едва-едва се измъкна. Беше по-бледо от преди.

— Вижте... — каза той на шофьора, — аз нямам никакви...

— Я се разкарай!

— Но ако ме почакате малко, там горе в касичката...

— Чупи се бе, на кого говоря?

— Чупих се вече, но ако нещо ви заболи, не дай си боже...

— Разкарай се, малкия!

Слязъл вече, Румен със страхотна бързина изрече:

— Баща ми е доктор. И ако трябва нещо с връзки да ви се отреже, търсете Иван Данаилов, втора хирургия, трети етаж...

Оня беше изчезнал, дебелият му с дебел, шофьорът му с шофьор, ей такъв да имахме в агенцията с колегата Чандлър, а?...

— Е, пристигнахме — каза на момичето.

— Пристигнахме.

[1] Не говоря английски, момче. Говоря само френски. Малко. И руски също. — Б.а. (което значи „бележка на автора“ и от което личи, че авторът знае английски.) ↑

3.

Лъвът се събуди към обяд. Протегна се и се прозя. Почеса се по гривата. Беше гладен, както винаги. На нощното шкафче намери купичка кисело мляко и препечена, но отдавна изстинала филийка хляб.

Пресегна се, изяде млякото, изяде хляба. И отново се прозина хищно. Гладен си остана, гладен, почти толкова, колкото преди. Къде е сега, къде е прясното филенце от една например антилопа гну, бут от зебра, плешка от жираф, на носорога рибиците?

В хладилника. Там би трябвало да се намира това и онова. Ако не друго, то поне малко шунка, малко майонеза и сирене крема... А бяха казали още снощи на лъва, както му казваха всяка вечер:

— И да не смееш да пипаш хладилника.

Лъвът в общи линии не смееше, а само понякога.

Отметна одеялото и скочи, доколкото можеше да скочи едно момче с гипсиран крак, едно момче твърде пълничко и не особено пъргаво при това.

Всъщност не скочи, а се изтътри.

Рам-бум-рам-бурам — гипсът на крака му загръмоли най-напред по паркета, а после по мозайката в коридора.

С хищната си муцуна лъвът открехна вратичката на хладилника. Там вътре лампичката светна, за да открие едно абсолютно празно пространство. Ни шунка, ни топено сирене, нито обикновено, а за пушени котлети да не говорим.

— Ама тия хора са луди бе! — възкликна Миро Цайси, Умния дебелак, защото това беше той. — Ама тия хора са съвсем пощурели бе! Къде им е майонезата, къде им е маслото? Саламът къде им е, а?

Не се грижеха те, никак не се грижеха за своето любимо момченце.

Как да е, Миро се закрепил върху гипса и със здравия си крак ритна вратата на хладилника. Тогава видя картичката. На бяло картонче с флумастер бе нарисувано прасенце. От устата му излизаше

облак. Вътре в облака пишеше: „Мило мое дете, изобилното хранене вреди на човешкия организъм. С поздрав татинко и мамичка“. Удивителна! Днешна дата. Часът: седем и трийсет.

Татинко и мамичка са художници, колко им е да изрисуват на бърза ръка едно прасенце, още по-лесен е облакът, а в облака може да напишеш каквото си щеш.

Каквото си щеш, но защо така — срещу собственото си дете?

Добре де, ако не трябва да ядем, ще издържим дълго на кораба, нали така?

Рам-бум-рам-бурам — гипсът изтрака към банята. В интерес на истината Миро не си падаше много по голямото миене. Намокри си показалците и изтърка с тях очи. Беше готов. За подвизи и слава. Рам-бум-рам-бурам — затрополи обратно към леглото, измит, свеж, бляскав. „И като си помислиш, че те няма да се върнат за обяд... Ох, карамба!“

С ритник отвори вратата на пристанищната кръчма.
— Още ли сте тука, дяволи? — извика почти шеговито.
— Кана вино, сеньор? — попита Едноокия на развален испански.
— Може. И филе от акула. Но по-големичко, ако не ти се свиди,
порка мадона^[1].

- За вас най-големичкото, то си е ясно...
- С много майонеза.
- Ясно, сеньор.
- С копър.
- То се знае, сеньор.
- С препържен лук.
- Не съм си мислил друго, сеньор.
- И сос от варени миди, но с малко брашно, нали?
- От само себе си се разбира, сеньор.

Едноокия се отдалечи. Миро притропа с дървения си крак към централната маса, където неговите хора хвърляха зарове от дървена чаша.

— Седнете, капитане — направиха му място.

— Ще седна, разбира се — и се провикна към бюфета: — Хей, ти там, дето бинокълът ти е с една тръба в повече, наръси всичко с магданоз, полей го с бульон. И да не смееш да хвърлиш на кучетата отварата от мидите.

— Знаем си работата, сеньор.

— А вие, паразити, използвате, че лекувам дървения си крак, че го полирам, че го рендосвам, че му слагам лакове разни... за да ръфате тука свински шишове и говежди мръвки, а?

— Не, сър! — уплашиха се ония и скриха заровете. А брадите им — мазни.

Всичко, ох, всичко виждаше техният капитан! Толкова беше гладен!

— Отивате на кораба. Платната да са готови. Двайсет — двайсет и два градуса норд-норд-ост; насам се движи каравела, тъпкана със съкровища.

— Откъде знаете, капитане?

— Румениге ми каза. Смятате ли, че човек като Румениге ще ме излъже?

— О-о! Румениге никога не лъже, капитане. И какво точно влачи проклетата каравела?

— Агнешки флейки и тави с дробчета, сармички с лозови листа... — Миро преглътна.

— А от Санта Крус — високо викна боцманът — сигурно са помъкнали понички, кадаиф и боза. Да ме вземат триста дяволи и

четири водовъртежа, ако не познавам аз техните там сладкарници!

Всички погладиха мазните си бради.

— Хей ти, дете бинокълът ти е с една тръба в повече, какво се туткаш още със закуската ми, карамба? — Капитанът удари с дървения си крак по пода и подът се продъни.

Рухнаха стените на скапаната стара кръчма „В утробата на кита“. Земетресение отнесе пристанището. Килна се пиратската фрегата, загреба вода с десния си борд и потъна веднага.

Тайфунът „Серпентин“ отнесе мечтите на екипажа. Отнесе и самия екипаж, а на скалистия бряг изхвърли тялото на капитана, порядъчно облъскано в камъните и нахапано от злите акули.

Точка.

Миро въздъхна и се напъха в леглото. Взе спомените на капитан Блъд, но после ги остави и разлисти готварската книга, която в този момент му се виждаше къде-къде по-интересна, поучителна, увлекателна... Ето например: пиле по провансалски! Ястие за четирима. Необходими продукти: ...

„Ох, господи, ще полудея!“ — помисли си прочутият капитан. Затвори очи и зачака признаците на лудостта. Трябваше да се появят под формата на наденички. И той да трака с челюсти, мъчейки се да ги захапе.

Признаците на лудостта не се появиха. Или поне не се появиха много силно. Мярнаха се в някаква далечина.

Художниците, които се представяха за негови родители, сигурно не бяха негови истински родители. Осиновили са го като малък, вероятно. Щом не искаха да го хранят както трябва, значи... Говореха, че бил наследствено предразположен към пълнеене. Бабите му били дебели, дядовците — по двете линии — също. А сега с тоя счупен крак — съвсем щял да... Но както и да е.

Гладуващите полярни изследователи често изяждат своите обувки. Полярният изследовател Миро нямаше в никакъв случай да посегне към маратонките си, тъй като маратонките му миришеха. Точка. Щеше да умре от глад. Най-късно до подир малко.

И умря.

Когато позвъниха на вратата и когато влязоха, специалните служби — Руми и Румениге — намериха бездиханното негово тяло, покрито с готварската книга.

— Размърдай се, шишо — казаха специалните служби. — Гости ти идват. Винаги ли държиш външната врата отключена?

— Откакто съм с дървен крак — отвърна Миро. — Няма да ставам за всекиго. Да речеш да изтичаш за няколко кебапчета отсреща в „Малага“?

— А пари? — попитаха специалните служби.

— Бръкни в онова чекмедже там. — Ръката на „мъртвия“ се издигна точно толкова, колкото да покаже кое чекмедже.

— Без ръкавици не пипам нищо у вас.

— А как си отвори вратата?

— Избърсах бравата с носна кърпичка.

— Ще пукна от смях, Румениге, ако ти имаш носна кърпичка.

— А нима съм казал, че с моята?

Пиратът отвори очи чак сега и чак сега видя прекрасната пленница. Понамести очилата си и каза:

— Съжалявам, нищо не мога да ви предложа. Хладилникът е празен като душата ми.

Прекарасната пленница седеше на един от столовете съвсем кротко и увита в синьото си халатче. Болнично, кой знае защо. Румениге опипваше челото на Миро.

— Върху челото на мъртвия — каза Миро — после намериха неясни отпечатащи.

Работата беше, че художниците не позволяваха на Миро да играе с Румбата. Пазеха детето си от лоши влияния.

Миро въздъхна, съживи се окончателно. Рам-бум-рам-бурам — изтрополи през стаята, бръкна в чекмеджето, намери петолевка и я подаде на Румениге.

— Четири. С гарнитура. А бе я за по-сигурно пет. Да не те разкарвам после пак.

Румбата тръгна.

— Пази я като очите си — кимна той към прекрасната пленница. — Търсят я поне две разузнавателни служби.

— Разбира се от само себе си. Но не забравяй и хлебец. Повечко хлебец. И гарнитурка: ако има пържени картофи, а лютеница на всяка цена. Най-важното е да стане бързо. Кажи, че са за човек на смъртно легло. И че може и алангле^[2]... Но само бързо, кажи, защото покойникът иначе няма да ги дочака.

— Ясно.

Румбата се смота, изчезна.

Миро се опна в креслото и навири крак, гипсът изтрака върху масичката.

— Да ви изпея ли нещо? — попита.

— По-добре не — отвърна момичето. — Страхувам се, че няма да издържа. Аз преди два часа избягах от болницата.

— Естествено. Там хранят слабичко. Но мога да ви кажа едно мое стихотворение. Аз, да не се хваля, обаче пиша стихотворения.

Тя поклати глава. Не искаше и това.

— Музика да ви пусна? За разлика от нормалните хора нямам къораво хитачи... Не че държа особено, не, не. Обаче...

Момичето не го слушаше. То се изви на кльбце, сви се в стола, изстена и толкоз! Повече не помръдна!

— Ало!

Пак нищо.

— Ама много ви моля!

С гръм и трясък Миро смъкна крака си върху паркета. Отбутна се здраво, изправи се и отиде до нея.

— Ако искате вода, то аз...

— Какво вие? — От долу на горе тя го гледаше с огромните си кафяви очи. — Вие какво? Ще смените своя стомах с моя? И аз ще изям подир малко вашите пет кебапчета? С лютеница? С пържени картофи?

— Обвинявате ли ме? — гордо обиден запита Миро. — Обвинявате ме, че съм гладен?

— В нищо не те обвинявам, гаден дебелак... о-о-ох! — извиваше се като змийче момичето. — Искам само да легна.

— Ми ела си легни. Ето... ето тука моя креват...

— Как не! Ще ти легна аз в опърдяните чаршафи. Да пукна, ако го направя.

Миро, пиратският капитан, се обърка. Очевидно графинята имаше претенции.

Той си спомни как в славните времена едно време край Бахамските острови постъпваха с графините. Просто ги хвърляха в морето и отупваха длани една в друга, ето така. С тая тъй не можеше да постъпи, защото я бе довел Румениге. И Миро прокле с триста

изискани моряшки клетви тъпия си глад и глупавата идея да прати Румениге в „Утробата на кита“, наречена за по-кратко „Малага“. Прокле собствената си дебела мутра, дето очевидно никак не се харесваше на графинята. И на всички останали момичета.

— Какво ти е? — прошепна.

— Ако не ме оставиш на мира, ще умра. Ще пукна ей тука у вас и толкоз.

Миро направо изблея:

— Е-е-е-е!

Беше му жал за момичето, разбира се, но ако то толкова... Като си дойдат художниците и намерят тука това... А бе, трупа й...

— Не, не! Ти ще живееш — бързо изрече Миро. — Ей сега ще се върне Руменигето и всичко ще си дойде на мястото.

Затича се към вратата, забравяйки, че кракът му е гипсиран, и, разбира се, веднага се спъна и падна. Та момичето трябваше да скочи, да извика:

— И другият ли счупи?

А той:

— Не. Нищо ми няма.

И тя бе надвесена над него, когато влезе Румениге с пластмасова табличка и завоня веднага в стаята на лой и старо пържено.

— Хапка храна — промърмори умирацията капитан. — Хапка храна, преди като пукнало куче да напусна този свят, да ме вземат триста вятъра...

Изцъкли очи, отвори уста и тъкмо в устата на умирация Румениге напъха едно кебапче.

— Чудя ти се как ги ядеш тия гадости. — Частният детектив клечеше над главата на Миро и като че ли очакваше онзи да се разтрепери, да се сгърчи и да умре наистина. — Мене баба ми не завърти ли нещо по така, изобщо не хапвам.

И внимателно сложи в зиналата лъвска паст парченце хляб, отопено добре в лютеница.

— А картофче? Искаш ли картофче?

— Ихкам и гахтохше. — Устата на Миро бе пълна.

Румен и момичето се удивиха как бързо изчезна всичко. Пиратският капитан въздъхна:

— Да ме глътнат акулите дано! Как не се сетих бе, как не се сетих по едно картофче да ви почерпя поне? Ама на, такъв съм си. Какво да се прави?

— Картофче! — Адмиралът го изгледа с презрение. — Ако ти й го беше дал — той посочи Румето, — щяхме сега да звъним в „Бърза помощ“, глупако! Не всеки може като тебе да смели всякакъв боклук.

— Вярвам ти, Еднооки...

— Какво?

— Приказвам си, приятелю, приказвам си, не ми обръщай внимание. Докато храносмилам, винаги дрънкам глупости... А ти що не си на даскало?

Чандлър-Мандлър се бе изтегнал във фотьойла и с присвити очи гледаше приятеля си.

— Даскалото е затворено.

— Ами?

— Факт. Изгоряло е.

— Как? Че аз защо си строших крака баш по това време?

— За крака ти не знам. Но даскалото е изгоряло отвътре.

Как не — ще иде той на даскало, а в същото време тая лакомия току-виж погълнала, ламята му с ламя, момичето. Аха.

Имаше Румениге някакъв предварителен план, но изведнъж и от самото начало видя как планът му отива на кино. От шест до пет. С доглеждане. Да скрие Странната дама в къщата на Дебелака Цайси? „Че аз съм бил пълен идиот, щом съм могъл да си го помисля?“

А по-нататък?

От своите ателиета щяха да се домъкнат Мировите старци...

— Я да се чупя аз, братко, дорде е време, а?

— Не че искам да те изпъдя, ама сам знаеш: хората, като остаряят, стават капризни и непоносими.

Румен даде знак на момичето да се вдига, взе пластмасовата чинийка, по която нямаше нито трохичка, нито петънце от лютеница, нищо-нищичко — чистак нова, все едно неизползвана.

— Умен си — похвали го Миро. — И най-важното, грижиш се за пострадалите. Ще съчиня веднага за тебе едно стихотворение.

Двамата още не бяха си тръгнали, а Цайси Дебелия умник вече седеше в много смешна поза и хапеше края на химикалката си.

— Довиждане — му каза момичето. — Извинявай, ако малко съм те пообидила.

А Румбата:

— Остави го. Той сега изобщо не те чува. Те, поетите, са... — Завъртя пръсти около челото си.

Тихо затвориха външната врата на апартамента.

В същото време Миро написа в дебелината си тетрадка, пълна с най-различни стихчета, следните редове:

*Имам си приятел аз,
той до мен е всеки час.
И щом идва, не пропуска
да ми донесе закуска.*

Остана доволен от себе си, че толкова бързо му се получи и че ще може утре да зарадва своя приятел.

После дойдоха художниците. Намериха го с книжка в леглото.

— Момченцето ми! — целуна го майка му. Миришеше силно на бои. — Сигурно си прегладняло. Сега мама ще сготви нещо...

Бащата бе натоварен с разни найлонови пликове.

— А! — храбро каза капитанът на пиратската флота от сладкарниците на Санта Крус. — Аз на глад страшно издържам.

— Хайде, хайде, шегаджия!... Василе, занеси всичко в кухнята.

— Не че няма да хапна нищо... нещо малко и вкусно, както ти ги приготвяш нещата, но... Искам да ти прочета новото си стихотворение.

Разлисти дебелината тетрадка. И прочете на майка си с чувство:

*В планина и на море
да гладуваш е добре.
Днес си гладен, утре пак —
ставаш силен, ставаш як.*

„Господи — рече си Миро, — колко са шантави старите хора и как вярват на всякакви подобни глупости...“

От кухнята се чу цвърчене, замириса на препържено масълце, нещо там цопваше в тиганче, тракваше капак на тенджерка...

— Е, дяволи — каза капитанът на своите пирати, — корабът ни още не е потънал...

[1] Нещо на испано-пиратски. — Б.а. ↑

[2] Недопечено. — Б.а. ↑

4.

— Ти му каза на дебелилото момченце, че даскалото ви било изгоряло...

— Изгъбарках го.

— Обаче в болницата сигурно сега има пожар?

— Карай, нали не си там...

— Е, тъкмо за това е пожарът.

— Тихо сега. Тихо, тихо и на пръсти като зайчета чевръсти.

Наистина се вмъкнаха на пръсти. Румениге на два скока достигна до вратата на хола, а Румето, подобно на балеринка, ситно-ситно пристъпи и влязоха.

— Сами ли сме?

— Баба ми е в кухнята. Пък аз живея тука.

— Ами ако дойде?

— Ще кажа, че си моя съученичка. — Румениге бързо намери някакви тетрадки, небрежно ги попиля по масата. — Помагаш ми по някои предмети.

— Смяташ ли, че съм подходящо облечена? — Момичето се позагърна в халата си.

— Ще кажа, че сега такава е модата. Пък ако нещо не ти харесва в тая версия, скрий се зад фикуса и разпери ръце. И не мърдай. Тогава няма да има нужда от никакви обяснения.

— Да, че да ме вкарат в лудницата! Искам да се обадя вкъщи.

— Още е рано. — Чандлър-Мандлър по обичая си се изтегна в креслото и примижа. — Моят план се промени. Разбрах, че мога да разчитам само на себе си, малката.

— Ако още веднъж ми кажеш „малката“, ще те прасна с нещо по главата.

— В никакъв случай. Тая глава ми трябва не само да вкарвам голове с нея, но и да измисля нещо друго. Нещо по твоя въпрос. Агенцията на Мандлър винаги осигурява спокойствие на своите клиенти.

— А кой е Мандлър?

— Не го познаваш. Но сме комбина.

— Искам да си ида вкъщи.

— И това ще стане. Ще си идеш вкъщи, на спокойствие. Подир малко тук ще се появи един наш агент и ще оправи нещата. Тогава ще си идеш вкъщи.

Частният детектив наистина смяташе плана си за гениален.

— Уморена ли си? — попита.

— Не съм.

— Искаш ли да си легнеш?

— Не искам.

В същото време той трескаво съобразяваше: ами ако Пухчо се върне преди Иван? Не, не, нямаше чак такова значение. Ако Мандлър не се измъкне от рисковата ситуация, то кой тогава? Може би Миро? Читанката? Цайси, Дебелия умник? Е, да, онзи щеше да напише стихотворение. И да се остави да го нахранят.

Добре.

— Искаш ли кафе?

— Кафе?

— Е, да. Когато една дама е някъде на гости, предлагат ѝ кафе.

— Значи аз съм на гости?

— Не ти ли харесва? Ще ти пусна касета. „Айрън Мейдън“?

— Не си падам.

Трябваше с нещо да я заинтригува.

— Знаеш ли за какво те доведох точно тук?

— Чудя се.

Мандлър рязко се наведе напред, насочи пръст:

— За да ми пропъдиш вещиците. Нощем не ми дават да спя.

— Не може да бъде. Малък си още. На мене дядо ми не може да спи. По цяла нощ ходи из къщи. И вика: „Ох, защо не умирам!“.

Все пак щеше да измисли какво да ѝ каже. Ех, как щеше да го измисли — беше се напънал с всичка сила! Но влезе баба му.

— Я, какво хубаво момиченце — каза тя.

Според Румбата, доста нетактично. Какво ти хубаво — в тия отъркани дрешки...

А Румето без никакво смущение стана и заяви:

— Наричат ме Румяна, госпожо. Съученичка съм на вашия внук. Отрядният съвет и класната ръководителка ми възложиха да му помагам по някои предмети. Отрядният съвет и класната ръководителка са на мнение, че внукът ви е способно и умно момче, но му липсва воля за системно усвояване на знанията.

— Тъй, тъй... Съвсем вярно. И аз му казвам, ама... Пък поведението му — все намалено.

— Той е обещал. Да го поправи.

— Дано. Ще ви почерпя с бухтички.

Бабата излезе, а Румениге просто изхвърча от креслото:

— Ти си връх! Тя даже не се сети. Разбираш ли, даже не се сети?

— За кое?

— Ми да ни пита защо не сме на училище. Ето това. Сега върви третият час. Какво имахме третия час? — Взе да рови из тетрадките си. — Тук някъде съм записал... Какъв ден сме днеска?

— Не зная.

Той държеше седмичната програма и я разглеждаше с неподправен интерес.

— Карай, няма значение. А бухтичките си ги бива, ще видиш. Меки са като пухчета.

— Гладна съм — каза неочаквано момичето. — Май наистина съм гладна. За първи път от двайсет дни.

Румбата тъкмо да потвърди, че тъй става с човека, когато върши добри дела, и пак влезе баба му.

Тя излъчваше светлина около себе си. И носеше табличка. На табличката — най-хубавите чинийки, дето рядко се вадеха и само за гости. В чинийките — бухтички. Две чашки мляко. Купичка сладко от вишни — домашно, беше го варила сама, с махнати костилки. Махаше ги с безопасна игла, страшно ловко, Румбата я наблюдаваше — цък, цък — що вишна изпокраде той тогава.

Всичко бе сложено на масата и наоколо замириса на празник.

— Хапнете си.

— Благодаря ви, госпожо.

— Няма защо. А дето те е пратила класната и онзи там, какъв беше съвет, хубаво. Обаче... не е трябвало да излизаш от болницата специално заради нашия... човек. Той все някак ще се оправи сам на първо време.

— Бабо, нея от болницата са я пуснали и ти извинявай, но ние трябва спешно да...

— Още за утре — каза момичето. — Утре имаме контролно и ние...

Бабата поклати глава и си излезе.

— Врѣх си! — повтори Румениге. — Ако беше момче, щях веднага да те прегърна.

— Ти само момчетата ли прегръщаш?

— А кого другиго? Само съотборниците. Вкарват ли гол, тичам и ги прегръщам. Но по-често те мене. Щото все пак съм Румениге, а не нещо друго.

Момичето си хапваше бухтички.

— Наистина са хубави, нали?

Момичето не отговори, посочи му пълната си уста и после, след като сдѣвка, след като глътна, каза:

— Да.

— Изяж и моите.

Тя се усмихна и не ги изяде. Сладкото не докосна, млякото изпи. Румбата пък се наблъска със сладко — изяде и своето, и нейното.

— Тоя Миро, Цайси де, ако знаеш как се тъпче. Дъртите не му дават, а той кльопа тайно. Мръвкар и половина...

Щеше да разказва дълго за разните приключения на Дебелия умник по екскурзии и другаде, но Румяна го погледна много внимателно, докосна ръката му и прошепна:

— Какво ще правим по-нататък?

— Ще видиш.

— Хем искам да се прибера вкъщи, хем ме е страх — ще ме върнат в болницата...

— Ще те върнат, това е сигурно. Какво ти има?

— Не зная. И там не знаят. Нещо на корема. Може да е заразно... Не те ли е страх?

— Ако Чандлър го беше страх, той нямаше да хване нито един престъпник, нали така? Ако Амундсен го беше страх, сега земята нямаше да има Южен полюс, нали така? Ако... Бе какво ти разправям?... Ако мене ме беше страх, щях сега като Цайси да пиша стихотворения в топлото креватче...

— Той как си е счупил крака?

— А, нищо особено. Падна от един покрив.

— От покрив?

— Па да. Какво толкова чудно?... Ние всички бяхме там, ама само тоя къпчо се изтърси.

Като истинска дамичка Румето се настани удобно на канапето и заразпитва:

— Интересно? Много интересно? И какво търсехте на покрива?

„Тра-ла-ла, я виж ти! Имахме си, значи, работа цялата ни оперативна група. Обследвахме там един обект...“

— Ходихме — каза — ние, от оперативната група, да спасяваме изпадналите от гнездата малки лястовичета.

— И спасихте ли ги?

— До едно.

Румен взе да я гъбарка, взе да ѝ разправя как плашели котките. Как ги замеряли с камъни. Едновременно внимавали обаче да не ударят някоя от тях. Щото котките, нали, също си имали свой бизнес и не трябвало човек да им се сърди кой знае колко. Но в случая котките даянели на загуба...

Истината, разбира се, беше съвсем друга. Истината нямаше нищо общо нито с малките, изпаднали в беда или изпаднали от гнездата си лястовичета.

Нямаше нищо общо с котките.

И не ставаше за разказване пред дами онази история...

5.

Седяха на пейките отгатык паркинга и отгатык тревите. Двата блока, техният и два̀йсет и четвърти, светеха като телевизори.

Събрали се бяха всички, цялата тайфа, без Павката, когото напоследък Румен не допускаше наблизо. Подляр и предател, Павката топеше всекиго и навсякъде, без дори да има полза от това. Както и да е.

Значи — раздуваха там, по пейките, насядали повече върху облегалките — Румен и Маркуча, Цайси, двамата Венци, единият мълчалив като тапа, другият по-нормален, братоците близнаци Ники и Драго, Любчо, двама-трима маляци.

Бе краят на лятото. Красиво и предсънно си дочуруликуваха песенчиците разни невидими птици, предпазливи котки, внимателно оглеждайки се, отиваха към миризливите контейнери за боклук.

На паркинга уморени мъже изпълзяваха изпод повредени автомобили, събираха инструментите си. От балконите мамички привикваха маляците и маляците полека-лека и много неохотно напускаха един подир друг компанията.

По някое време се разкрещя и майката на близнаците:

— Ники! Драго! Хайде на вечеря.

Близнаците обаче си затраяха и се направиха, че ги няма. Усецаха, че ще става нещо тази вечер, и не искаха да пропуснат шоуто. Макар малко да се бояха, че може и да не ги вземат. Нямахше им много вяра Румениге, а няма ли ти вяра Румениге, в тайфата, братко, ставаш дупка и половина. Понеже бяха двама, значи общо дупките се получаваха три. Ето Павката. Накисна веднъж Румбата пред баща му за някакъв случаен и много справедлив тупаник и край. Изгоря му бушонът завинаги. Скита сега сам нагоре и надолу, никой за нищо не го брои. Свирука си на пианото разни тъжни мелодии. Чува се от прозорците, упражнява се за концерт, на който няма да има, естествено, никаква публика. Никаква истинска публика де, щото каква радост ще бъде за Павката да го слушат само роднините, дето и така си

го слушат, и още четири-пет глухи бабички! Глухите бабички ще го слушат само ако няма сериал по телевизията.

Както и да е.

Близнаците се престориха на невидими. Те си бяха дали дума да не се сбиват помежду си до края на живота. И щяха да удържат на думата си поне два часа.

Бе краят на лятото.

Пуф-паф, иззад тополите неотвратимо идваше насам новата учебна година. Искаше да смаже момчетата, които лежах на релсите пред нея и слушаха свирукането на щурците.

Тогава Умния дебелак се похвали, че е измислил ново стихотворение, а Румен му разреши да го каже.

— Ние сме като на гара... — започна Умния дебелак Цайси.

И се разбра, че всички мислят за едно и също нещо. Момчетата се почувстваха като братя и неусетно се прегърнаха.

*Ние сме като на гара,
даскалото приближава.
Тюх, тюх, тюх, мама му стара,
много малко ни остава.*

— Па верно си е — възхити се Маркуча, както люпеше слънчогледови семки. — Голяма тесла ни готвят от петнайсети септември.

— Каква тесла? — попита Миро.

— Ей такава, дърводелска. — Маркуча запали цигара и се огледа. — Мъчат човека, там в даскалото. А най-лошото са родителските срещи. Подир родителските срещи, знае се какво следва, нали?...

— Знае се... — поклати мрачно глава по-приказливият от двамата Венци.

— Робство! — в един глас извикаха близнаците.

— Училището ще ни направи хора, тъпаци! — неочаквано заяви Румениге.

— Ти това не на сериозно, нали, Румениге? — попита някой. В тъмното не се разбра дали беше Любчо, или някой от близнаците.

— Училището ще ви научи да се борите с неправдите — каза Румен — и да правите онова, което ви казват, че не трябва да правите. Иначе откъде ще го разберете?

Тука се получи пълно неразбиране и пълна тишина. Никой не посмя да се обади. Само Маркуча се изтежкари. Пуфна облак дим и рече:

— А бе, дрън-дрън...

— Кое е дрън-дрън? Имаш предвид сигурно даскалото? — строго попита Румен.

Маркуча мислеше не много бързо. Почеса се по носа, почеса се по ухото и отговори:

— А к'во друго?...

Последва почетна минута на мълчание и пак Маркуча, изстрелвайки с два пръста фаса си далеко в храстите, рече:

— Румба, не е ли вече време?

— Той за колко часа ти каза?

— Е па... Около „По света и у нас“.

Румбата погледна своя „протекшън-куче-марка“ и пак си помисли, че хората часовници имат, ей, само на близнаците техниката да видиш, техниката и електрониката...

Единият близнак не издържа, зарови с маратонки пръстта зад пейката.

— Ама к'во бе? — сякаш имитираше Маркуча, ядеше срички от думите.

А другият близнак — напротив — много елегантно попита:

— *Какво?*

— Майка ви — рече Маркуча — ви викна поне преди петнайсет минути, а? Не е ли така, а?

Драго ли шибна Ники по врата, или Ники Драго — не се разбра. Единият близнак удари другия и му каза:

— Видя ли бе, глупак? Всичко провали.

— Нищо не е провалено — намеси се Маркуча. Пресегна се с дълга ръка и прекрати боя. Дръпна първия попаднал му близнак за ризата и му я разпра по шева от под мишницата надолу. — Само вас няма да ви има там. Аре! Чупката.

— А ако ти скочим? — орепчиха се едновременно близнаците. Единият попита тъй, а другият зае каратистка поза.

— Прибери си крилцето, че ще ти го клъвне лисицата — добродушно изрече Маркуча. Замахна и перна протегнатата ръка на каратиста близък.

Оня писна, а другият веднага:

— Това не е по правилата.

Румен не издържа, обади се:

— Маркуч, разкарай ги тия двамата. Само пречат.

— Нали това и правя?... Къш, пиленца! — Маркуча стана, погна Ники и Драго, като припляскваше с ръце. Все едно че наистина гонеше кокошки.

И те си отидоха. Единият, разреван, стискаше с лявата ръка китката на дясната, а другият заплашваше с някакъв голям техен братовчед, дете щял да...

— Къш! Къш!...

Отгоре отново прозвуча вик, приличен на боен индиански:

— Ники! Драго! Хайде на вечеря!

— Идваме си, мамо — обади се каратистът близък. Доста плачливо.

— Бият ли ви пак? — без особено съчувствие попита жената от балкона.

— А! Само да посмеят. Нали сме двама? — извика другият брат, преди да се пъкне във входа.

— Копелета — спокойно каза Маркуча и изпъна на пейката безкрайните си крака. — Имам ли време за още едно фасче?

— Не — каза Румбата. Огледа се. — Няма вече маляци. Това е добре.

И наистина маляците се бяха прибрали.

— Който не е готов за експедицията, да не идва. Ще бъде много опасно.

С голямо съжаление той се обърна към Миро Цайси.

А Миро Цайси не поиска да улови погледа му.

Маркуча бръкна дълбоко в джобовете си, завъртя се на място.

— Що ми се струва — бавно проточи той, плювна и повтори: — Що ми се струва, че сме поне с един повече?

— Кого имаш предвид? — Румен добре знаеше, но все пак попита.

— Тоз. — Показалецът на Маркуча с отдавна нерязан нокът се забодеше право в сърцето на Миро Цайси Дебелия умник и Читанка при това.

Но Румбата се засмя.

— А, ти за него ли?... Ами после кой ще напише стихотворение за цялата история?

— Нужно ли е да се пише? Отиваме на бройка и толкоз.

Маркуча разтвори дълъг чатал и тръгна напред, без да се оглежда. Предварително знаеше, че Румбата ще вземе своя любимец и толкоз.

С един само поглед в гърба на Маркуча Читанката го уби. Но онзи продължи да крачи напред дори и в смъртта си. Като призрак.

— Какво? Какво сега?... — Читанката май беше готов да се върне, но Румениге лекичко го тласна с длан.

Къщата, до която стигнаха, бе стара, но от хубавите. Тежка, сива, подобна на кубче, с тъмнокафяви капаци на прозорците и тези капаци винаги си стояха издърпани встрани на тънка желязна релсичка, изобщо никой не ги употребяваше за нищо. Едната стена, откъм двора, бе покрита с рошав бръшлян. Точно от другата страна имаше гараж. Къщата бе тъмна. Светеше само високо горе остъклената мансарда.

Спряха.

— Ама тука — обади се неочаквано Миро Цайси — живее един приятел на татко! Художник. Ей там горе, където свети.

— Млък! — изръмжа Маркуча.

И Румениге вдигна пръст до устните си.

Миро Цайси прошепна:

— Какво ще му правим?

Шепотът бе толкова тревожен, та на останалите им се стори, че очилаткото е извикал с всичка сила и по дължината на цялата улица.

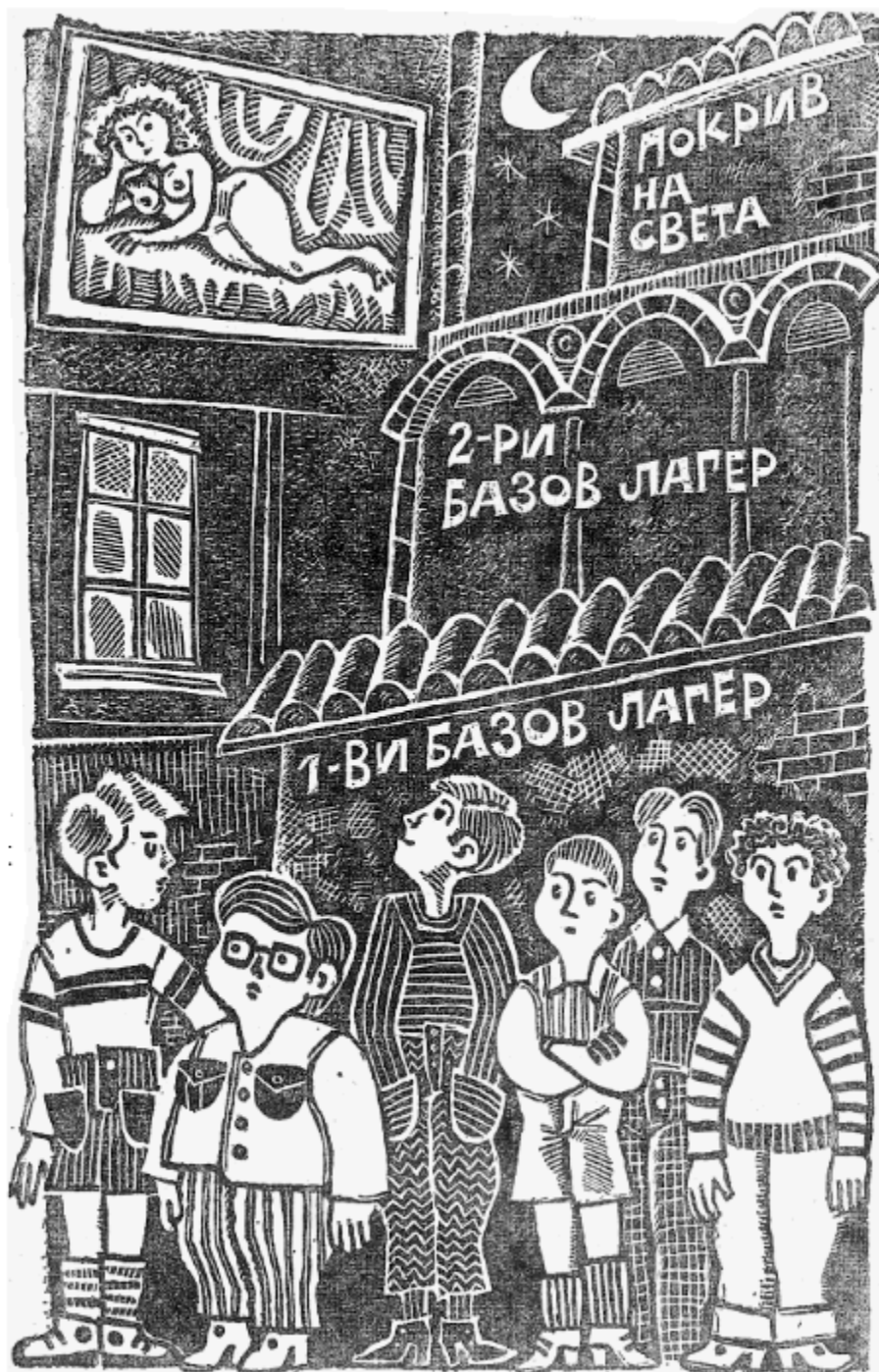
— Ще го очистим — ухили се Маркуча. — И ще свием всичко каквото намерим там.

— И картините ли? — ужаси се Миро. Той пропусна онези думи за очистването, просто не ги прие на сериозно.

— Трайте, пъпеша. — Румен оглеждаше покрива, разстоянието от земята до покрива, наклона горе.

Помисли малко и каза:

— Значи, все едно че се качваме на Еверест. Базов лагер върху гаража.

— Това е ясно — обади се Любчо, — оттам нататък е зорът.
— Палавей твърди, че имало гръмоотвод — поясни Маркуча.

— Значи, катерим Еверест — повтори Румениге. — Гръмоотводът близо ли е до гаража? Щото нещо не го виждам.

— Ей го бе, Румба. Съвсем малко нататък...

— Аха!... — и към Миро. — А ти може би ще ни пазиш оттук, а?

— Защо да пазя?

— За да не се претрепеш, простако! — Чак сега се разбра, че Маркуча не мрази Миро, а го предпазва от опасностите. Дебеличкото можеше и да си погине тъй, ако се хваща за всякаква мъжка история.

„И за него ще напиша хубаво стихотворение — помисли Читанката. — Римата ще бъде «мрази-пази»...“

Събра цялата храброст, на която беше способен, а бе способен на много храброст, и рече:

— Където вие, там и аз. Каквото за вас, това и за мене.

— Викай „ура“ тогава. — Маркуча каза тъй, намирайки се вече на керемидите на гаража. — Ух? Колко е хлъзгаво.

Изимитира плъзгане, провеси крак, Любчо го дръпна и дългият неочаквано се уплаши:

— Ако ми направиш този номер горе, все се утепах.

— Горе няма. — Любчо също се изправи над гаража.

Двамата Венци един след друг стъпиха на оградата и оттам — право горе.

— К'во се туткате? Вие, вие двамата? — Маркуча размаха ръце. — Или искате бройката да си иде?

Румен посочи с ръка най-краткия път, а на мълчаливия Венци каза:

— Подай му ръка.

Експедицията за Миро започна. Стъпи на оградата, заклати се, вкопчи се в пръстите на мълчаливия Венци.

А мълчаливият Венци почти проплака!

— А бе, Румба, той страшно тежи бе!

— Бутам отдолу. — Румбата с длани подпря дупето на своя попълничък приятел. — Другият Венци да го хване за другата ръка.

— Паднаха ми очилата. Стоп-стоп!... — Миро се изтърси обратно и запълзя да ги търси.

— Те ти сега, Гергано! — чу се отгоре шепотът на вбесения Маркуч. — Ей! Оная ще си иде дорде...

— И без очила те бива. На връщане ще ги търсиш — подвижна Венци, но не мълчаливият, а другият.

Изшъткаха му.

— Какво ще види без очила? Нали го водим на бройка? — Румбата също запълзя, намериха цайсите, едновременно ги напипаха в тъмното и Миро ги пхна в джоба си.

Подканиха се всички общо и много тихо:

— Хайде, хоп!

— На! — Маркуча показа среден пръст. — Аз вече не съм тука, аз съм горе. — Скочи, хвана се за гръмоотвода и опрял крака в стената, запълзя към осветения прозорец.

Мълчаливият Венци понечи да тръгне след него, сви се и тъкмо да се изхвърли, Румбата изшептя:

— Не по двама на въжето!

Оня вече беше изпружинирал, не успя да се спре, но като чу, не се хвана за телта, а просто падна оттатък, в някаква лека на двора. После се върна откъм улицата.

Маркуча стъпи на покрива, скри се, скри се и сянката му.

Любчо.

Венци.

Мълчаливият Венци.

„Доста ловко пълзят“ — завидя им Миро.

— Твой ред е — каза Румбата.

— Капитаните отиват на смърт, но не се предават.

— Тури си очилата.

— Виждам и така.

Сигурно по случайност улови стоманеното въже, но след миг само, вече пълпеше по стената. Както другите — опрял крака в нея. И сам се удивляваше, че е толкова як. Че нищо, че не пада, че превзема височината сантиметър по сантиметър. И че не знае защо го прави и какво ще прави там, на върха, на Еверест, след като беше вече казал, че покривът на света е онзи гараж долу.

„Ей така растат възможностите на човека — помисли си Миро. — Стигнеш ли покрива на света, хукваш да търсиш покрива на галактиката... До звездите се стига по този начин. И само по този...“

Да преодолее улука малко му помогнаха. Просто двамата Венци го чакаха. И не пукваха от любопитство. А бе, истински приятелчета!

— Внимавай, тука е гнило — каза единият от тях. — Да не влезеш при колегата на твоя старец. Много ще се изненада...

Миг след това зад тях тихичко се изправи Румениге.

— Натам — каза той на Миро.

— Не мога. Наклонено ми е много и хлъзгаво...

— Какво хлъзгаво бе? Обикновени керемиди — и го подтикна.

Около широкия прозорец на мансардата клечаха вече останалите.

— Врѣх е тая! — Маркуча отстъпи малко място на Румбата.

И добави:

— Ски'й. — Съкратено от скивай. Изобщо неговият речник обикновено се състоеше от едни съкращения.

Виждаше се просторна, висока стая. Страхотно разхвърляна и доста мръсна, пълна с картини, опрени по стените. А някои висяха, нагъчкани една до друга, големи и малки, с рамки и без рамки.

Гърбом към момчетата седеше художникът в синя престилка. Светлината от силната лампа се отразяваше ярко върху плешивото му теме и така главата на художника приличаше на земното кълбо, от което континентите и океаните са изчезнали в резултат на някаква ужасяваща природна катастрофа. Само една безкрайна пустиня бе останала.

Румбата си помисли така съвсем за кратко, защото лъскавата глава за никого тук, на покрива, не представляваше интерес.

На дивана, голям като боксов ринг или поне наполовината толкова голям, лежеше гола жена. Съвсем. Ама без нищичко по нея.

Палавей, прочутият в махалата тип, наричан още Макс и Мориц, беше я открил преди няколко дни и просто да се чудиш как. Какво е търсил по покривите този известен нехранимайко, лош пример за децата в квартала, по-лош дори и от самия Румба, който вече поначало си беше достатъчно лош и врѣх?...

Голата жена неочаквано каза:

— Имам чувството, че някой ме гледа.

Те чуха това.

А художникът измърмори нещо неясно.

— Не — продължи жената. — Не на твоята изложба, а сега в момента. Имам чувството, че някой наистина ме гледа.

Художникът се обърна към прозореца.

Те всички залегнаха ниско, плътно долу до керемидите.

— Глупости говориш. — Той топна четката в средата на омърляната си палитра.

— Тури си очилата — каза Румен на Миро.

В действителност Миро виждаше само една оляна и разпръснатата в разни посоки светлина.

Сложи ги.

— Качихме се на покрива — каза той. — Нали това е важното.

— Глей бе, глей к'ва мадама — изшептя Маркуча.

— Бил съм на нудистки плаж с наште — обясни Читанката. — Там се срещат къде-къде... Обаче слизането винаги е по-мъчно от качването. В алпинизма това е доста известно. Чел съм.

— Стихотворение — посъветва го Румениге. — Ти напиши стихотворение.

И глупакът му с глупак взе, че се изправи в цял ръст, пристъпи и падна направо върху покривчето на гаража, а оттам на земята, добре че върху пръст, а не на тротоара.

В интерес на истината, изобщо не гъкна.

Вкупом всички си помислиха: „Имаше го нашият очилат приятел, а сега го няма...“.

Запримъкваха се надолу.

— С деца на баня да тръгнеш, да ти изядат сапуна — мърмореше Маркуча.

Миро го намериха на двора и сметнаха, че му няма нищо, но после се оказа, че му има и че кракът му е счупен. Поискаха Маркуча и двамата Венци и Любчо да го мъкнат така до къщи, но Румбата не се съгласи. Откърти клон от градината на художника, начупи го, направи шини, свали колана от гащите на Любчо. И чак тогава понесоха Читанката, а Читанката — мъж, не охна...

Ето такива работи.

Гипсът на крака му го сложи най-напред някакъв дежурен лекар, пълен левак, а после се намеси Иван, бащата на Румениге, и го подмени. Гипсът де!...

В знак на приятелство всички момчета туриха по един подпис върху белия крак на Умника. Подписите им си приличаха — усукани такива едни, свършено нечетливи, като на някакви шефове.

Само Румен написа ясно със зелен флумастер: „РУМЕНИГЕ“.

6.

Накрая Румбата не издържа, разсмя се силно. Чудесно си спомни цялата история от началото до края. Ако наистина бяха спасявали някое лястовиче, изпаднало от гнездото, то това лястовиче ще да е било само Миро Читанката, а не някой друг.

Представи си дебелото момченце с крилца и нежна опашчица, с жълта човка, как чурулика: „Па-па-па“... Е, в интерес на истината, никога не бе слушал как точно чуруликат, квакат или грачат лястовичките. Толкоз.

Но се разсмя. И Румето се нацупи, обиди се, попита:

— Ти за каква ме мислиш? За патка ли? Вие никога никого не сте спасявали! Просто сте се качвали на покрива да правите разни безобразия.

— Напротив! Ние го спасихме.

— Очилаткото?

— Него.

— И сега ти искаш да *спасиш* и мен?

— Да.

— Защо не отидеш да работиш на морето? Като спасител.

— Бил съм малък, казват...

— А не си ли?

— Зависи. Знаеш ли колко издържам под вода? С едно гмуркане?

— Колко?

Той замълча. Не беше си мерил време, но като се гмурнеше и като стигнеше до пясъка на дъното и до водораслите, струваше му се, че поне час, час и половина издържа. Не посмя да го каже.

— Докато не набера две кила миди, не излизам.

— Аха. Те мидите там така на клони си растат под водата, че ти се налага да ги береш...

Да спори с нея беше излишно. Разбира се, че мидите се берат. Прииска му се да я заведе на морето. Ще спрат жълтия си джип на пясъка, досами водата. Точно така, ще пътуват с открит жълт джип,

като в пустинята, двеста коня, грайферни гуми, ни от пясък му пука, ни от камъни.

Румбата под водата — час, час и половина, дори повече.

Тя се безпокои. Макар и да не го показва.

Румениге пристига накрая, направо с плавниците стъпва по плажа. Уморен е адски. Тя му изхлузва плавниците.

— Да ти донеса ли джапанките, дарлинг?

Торба миди.

На чепарето — сафрид.

Върху харпуна — нанизан едър лефер.

Той е чувал от баща си и добре знае:

— Мидите в тенджерата. С бутилка бяло вино и туй-онуй там, разни мерудии. Сафридът в тигана. Леферът опечен на керемидата. Аз, скъпа, ще ида да викна приятелите.

И ще пристигнат, наседали в джипа, Маркуча, Читанката, Любчо и двамата Венци.

— Хапнете, копелета. Извадил съм за всички... И жена ми, ей богу, ги приготвя тия работи най-добре. Ако не съм прав, нека ме глътне утре първата акула, нека ме отнесе онова течение, как му беше името, топло, едно такова...

— Гълфстрийм.

— Браво Миро, браво, приятелчето ми! Жълтият джип ти го оставям в наследство. Ако наистина ме глътне нещо де...

Става и пак влиза в морето.

Румето подир него рони сълзи, но не смее гък да пророни. Един мъж тръгне ли нанякъде, върви го спирай. Знае си тя, че не трябва. Моряшка жена все пак...

Седят край огъня и плачат.

Ето така. Така може да се получи в бъдещето.

А сега:

— Става късно. — Румето огледа през прозореца нарастващите сенки.

— Никога не е късно.

Той го каза тъй, ама и него нарастващите сенки го плашеха малко.

И ето седяха си двамата: детективът Мандлър-Чандлър и дамата в болничните дрешки. Нищо не се случваше, пък трябваше все пак

нещо накрая да се случи. Детективът сам би се отрекъл от всички свои имена, ако нямаше някакъв план, и той наистина план имаше.

— Сега — предложи, но не много уверено — ще пуснем телевизора. Все трябва да има някое рисувано филмче... Това, разбира се, са глупости за бебешори, но ще се посмеем...

— Не, не. — Бялата ѝ тънка ръка излезе като змия от широкия ръкав на халата и препречи пътя му.

Замълчаха и мълчаха почти докато навън съвсем се здрачи. На него му се искаше да я разсмее с нещо, а ето че никакви смешки в момента не му идваха на ум.

Тогава прас-тряс, гръмотевично се отвори и затвори вратата, външната. Нещо падна в антрето и изгромоли на мозайката.

— В тази къща никога нищо не е на мястото си! — изрева злодейски гласът на нервиран, паниран, дрогиран, препушил бандит.

От звуковата вълна затрептяха стъклата на холната врата.

— Ох, божичко! — Румето постави уплашено длан пред устните си. Просто се смрази върху канапето.

— Не бой се. Той само вдига шум, но иначе да ти отреже нещо, страхотен майстор е, няма да усетиш.

— Да ми отреже?

— Е, каквото там те боли...

— Къде си ме довел, изрод?

Тя се изправи върху канапето, стъпи на него, пръстите на ръцете ѝ се свиха като орлови нокти. Показа ги на Румбата.

— Ще дера! — изсъска. Погледна прозореца. — Жива няма да се дам. Подлец! Предател!

Румен веднага се хвърли напред и застана между нея и вратата на балкона. Помисли си: „Бабичко, бабичко, мила моя! Колко си била права, когато казваше на мене и на баща ми — с жени да си нямаш работа...“.

Щом се сети за баба си, веднага я чу:

— Не влизай в хола. Учат там. Трудни уроци...

То беше почти шепот. Но както шепнат глухите, де.

Пък Иван:

— Как не! Учат уроци! Годината още не е почнала, а той куп двойки нанизал...

Пинк — вратата — бум и блъс! Ето ти го Иван вътре, очилата му смъкнати на върха на носа.

— Как си, сине? — попита. И вече много любезно, макар и пак тъй с гръмък, свиреп глас: — Добър ден, момиченце. Ако му помагаш на тоя пъпеш, да знаеш, че напразно си губиш времето.

А Румето, както си стоеше върху канапето правичко, неочаквано каза:

— Много бъркате, другарю. Вашият син е способно и чувствително момче. То винаги спасява изпадналите в беда лястовички и хора.

— Спасява? — Иван намести очилата с показалец нагоре по носа си, докато стигнат нормалното им място. — Спасява, викаш?

— Безспир.

Големият, ама наистина много голям възрастен човек, се тръшна в най-близкото кресло, едва го уцели със задника си.

— А на тебе какво ти има? — попита вече по-тихо.

Румето и Румен си замълчаха, само бързо се спогледаха.

Иван повтори:

— Какво ти има?

— Нищо ми няма и няма да позволя да ми го отрежете — бързо каза Румето.

— Слез от канапето.

Тя слезе.

— Седни.

Тя седна.

— Така добре ли се чувстваш?

— Да.

Румен заговори изведнъж толкова скоростно, че едва му се разбираше:

—

Слушай Иванейнитестарисаявкараливболницатацотонищонеразбира тотмедицинаивболницатамайсъщонеразбиратотмедицинаиядържаттамз аедночудоинайголямобезобразие.

— Не те питам тебе! — изръмжа Иван и блесна с очилата си, извърщайки ги към момичето. — Е?

— Ако ви кажа, вие... Нали нищо няма да ми отрежете?

— Откъде ти хрумна това? — Докторът вдигна ръце, сякаш да покаже, че в тях няма нищо, нито нож, нито ножица, нито дори игла.

— Той ми се похвали, че само това правите. — Румето с върха на брадичката си посочи Румбата.

— Синът ми е глупак. Не му обръщайте внимание. И тъй?...

Румен от обида се изду. Още миг и щеше да се пръсне.

— Не е глупак — каза момичето.

— По този въпрос може да поговорим и после. — Иван небрежно махна с ръка. — Да. После. — Замисли се нещо, потърка лицето си и потрети, и почетвърти: — После, после... — и току викна: — Я, марш навън, пъпеш!

Пъпешът гордо изнесе своята обидена физиономия от хола.

Затвори вратата от външната страна, приведе се и занаднича през ключалката. Не виждаше оттам кой знае какво, а само част от библиотеката и лявото рамо на баща си.

— Къде ви боли? — попита Иван момичето. — Ама съвсем точно...

Румен в това време усети твърди пръсти да го почукват по гръбнака.

— Един истински мъж — каза баба му, — никога не наднича така.

Истинският мъж страшно много искаше да разбере: а как? Но едва ли точно баба му щеше да разкрие тайната.

Как?

Ако малката се подплаши и рече да скочи през балкона, тогава?... Нали трябва някой да я спаси. На Иван му дай само да оперира.

— Животът, бабо, е много сложен. Съвременният живот, искам да кажа...

— А ти си гледай уроците. И тогава всичко ще ти бъде наред.

— Човек не само заради едните уроци живее...

— Вярно. И заради приличното поведение. Иди в кухнята.

— Не искам.

— В спалнята иди тогава.

— И там не искам. Тука ще стоя докрай. Може да притрябва частен детектив. Да се разследва нещо... Тука ще стоя...

И се дръпна настрана, и застана до вратата, до външната, изправен, изпънат, стегнат. С целия си вид искаше да покаже на баба си, че няма да наднича повече през ключалката, но и че за нищонищичко на света няма да мръдне, няма да напусне поста си. Истински Мандлър. Честта на детектива — над всичко.

Баба му повъртя глава, повъртя, пък се отнесе към кухнята, прибра се там, подир малко се чу как си припява някаква древна песничка.

Мина още време.

— Пъпеш! Ела! — провикна се Иван иззад вратата.

Румениге се хвърли вътре.

Застана мирно и едва не извика: „На вашите заповеди, сержанте...“.

Румето се излежаваше на канапето. Иван, сержантът, седеше на табуретката до нея и очевидно мислеше. Много напрегнато. Просто личеше как мислите със страшна сила се търкалят вътре из него.

— Какво да правим, пъпеш? — попита.

Детективът, когото в професионалните среди обикновено наричаха Пъпеша, отговори веднага:

— Предлагам да я осиновим.

— Мъ-хъм... — Сержантът, без да поглежда своя подчинен, поклати глава.

— Шефе, тя за нищо на света няма да се върне в болницата.

— Да, да... Разбирам...

И сякаш искаше да каже: „И аз няма да се върна повече в болницата. Тръгвам с тебе, сине мой, да спасяваме хората, изпаднали в беда. Ще ги събираме по улиците и в автобусите, ще ги водим тука. Ще се катерим по покривите и видим ли натъркаляни там пиленца, ще ги поставяме обратно в гнездата им... И така нататък...“.

Тъй, тъй.

„Ами ако подир малко си дойде и Пухчо“ — детективът помисли за майка си и се уплаши, от майка си той се боеше истински и силно. „Пухчо — щеше да каже, — ето, ние тука с Иван решихме, значи, да си осиновим...“

Аха. Лудница и смърт.

Или по-ясничко: „Понеже техните ги нямаше, аз реших да я осиновя...“.

— Е!

— Шефе — кратко рече Румбата, — каквото кажеш, това ще правим.

— Ох, ама ми омръзнахте! — Момичето спусна тънките си белички стъпалца на пода и приседна.

— Добре. — Иван се плесна по коленете и стана рязко.

„На вашите заповеди, сержант!“ — мислено се провикна Румениге. Бе готов да хукне подир баща си, но баща му се измъкна в коридора и затвори вратата, като едва не прищипа с нея носа на Мандлър.

Телефонът им беше в коридора. Чу се как Иван нервашки върти шайбата. Набира, набира, пък току удари вилката и пак — набира, набира...

— Къде звъни? — попита детективът.

— У нас.

— По-добре, отколкото направо в болницата.

— Ама ти май ще се разплачеш — каза Румяна.

— От бебе не ми се е случвало.

Явно, Иван не искаше да осиновят момичето. И то подир малко щеше да си иде.

— Слушай — предложи съвсем неочаквано Румен, — искаш ли да се ожениш за мен?

— Веднага ли?

Ако се беше засмяла, цялата работа би пропаднала на място и завинаги. Но тя не се засмя. Гледаше го само, и то много внимателно.

„По лицето ми се мъчи да познае що за птица съм и струва ли си да се жени за мене.“

Баба му го смяташе за красив, ама...

— Как веднага? Не. По-нататък.

— Като свършим училище?

Румбата замижа — толкова далече му се видя това свършване, че този път наистина насмалко не се разплака.

— Аз — каза й — имам добра професия.

— Спасител?

— По-добра. Крило.

— Значи летиш?

— Щом трябва — прелитам. Все едно дали вдясно, или вляво, понеже мога и с двата крака. Дрибъл, пас, финт... Бе, викат ми Румениге, ако си чат какво значи. А мога още център, в средата мога, и метач...

Румето се огледа.

— Да, чистичко е у вас.

Румбата веднага се усети, че тя го гъбарка. Беше й ясен футболът, то се виждаше.

— Чей да видим к'во става — изрече и веднага разбра, че не трябва да говори така фукливо като Маркуча, защото Маркуча си е Маркуч, а той Румениге. И на него му прилича да приказва по свой си начин, а не като някой друг. — Да видим какво става там... — поправи се той.

Долепи ухо до вратата.

— Вика им, че си на сигурно място... Аха... Е, нямало нужда да те връщат в болницата. Нямало нужда да те връщат веднага. Така вика...

— Искам да спя — закапризничи Румето.

— Па лягай. Ей там — посочи канапетото. — Каза, че да. Каза, че утре. Каза, че към единайсет. Ега ти. Нищо не му се разбира... Спиш ли вече?

Тя наистина спеше.

Спеше и когато в хола тихичко влезе Иван.

Спеше и когато после се появи Пухчо, изморен и изнервен от своите лоши, мързеливи и непослушни студенти.

Пухчо попита:

— Какво прави това дете тук? Какво е това дете?

— Това дете спи — храбро каза Румбата.

А Иван постави пръст на устните си. Очилата му блестяха от светлината на лампиона.

Детето спеше и като дойдоха неговите родители, за да си го вземат. Влязоха майка му и баща му и в бащата Румбата веднага разпозна големия играч Цано Панджаров, халф и капитан допреди две години на един от най-омразните — за Румбата и за Иван — спортни клубове.

Омразни или не, но Румбата с удоволствие би си поприказвал с Панджи до зори.

Панджи обаче за футбол не искаше да говори и за футбол не мислеше. Беше стреснат като ученичка. И все питаше:

— Какво сега?... А после какво?...

Иван се опита да го почерпи с някаква луксозна ракия, но онзи не искаше да я пие. Продължи да пита:

— Какво? Какво да се прави?... Тя от малка така. Все току я боли...

Иван му каза нещо по латински.

А Панджи:

— Това лошо ли е?

— Не — отвърна Иван. — В тази възраст е нормално. И все пак...

— И все пак?... — изохкаха старците на Румето. — Недейте да криете нищо от нас...

— Утре — строго отсече Иван. — Утре при мене в единайсет. Ще вземем кръв, ще видим...

Майката на Румето нямаше вид на религиозна бабичка, но призова на помощ господата, Панджи поцъка, пък вдигна на ръце дъщеря си и я понесе.

Чак сега Румяна се събуди, ловко се изплъзна от ръцете на халфа Панджи. Имаше толкова бодър вид, все едно че досега се беше преструвала.

— Мога и сама.

— Добре ли си, маме? — попита я майка й.

Тя се намръщи. Не й се щеше пред Румениге да прилича на мамина глезла.

— А голът срещу французите? — не издържа Румбата. — Бяхте ли си го намислили оня финт предварително?

Искаше да чуе, че да, че финтът е бил измислен предварително.

— Кой да ти мисли в тая тарапана — бързо отговори Панджаров. — Падна ми, финтирах, вратарят излезе напред...

— Цано! — укорно произнесе жена му.

— Да.

Панджи се засуети, както на игрището се объркваше при твърда защита, когато го риташа по кокалчетата. И Румбата му прости, че толкова бързо си тръгнаха, че отведе Румето, че може би я отведе завинаги, че заедно с Румето отведе себе си.

— От Панджи — каза на баща си — много нещо може да се научи...

— Сигурно.

— Я кажи бе, Иване, ама без да се нервираш и без да ме биеш, кое е повече: да си халф или да си хирург?

— Първо: халфът и останалите в отбора често имат нужда от хирург, а обратното е по-рядко. Второ: кога пък съм те бил?

Колко лесно забравят възрастните, колко лесно! Само няколко дни са минали от последната събота и вече... Събота — денят, в който бият шампионите, Чандлърите-Мандлърите, добрите кротки деца, частните детективи, пиратите и всички останали.

— И още за нещо щях да те питам, ама забравих за какво...

— О, я ме остави!...

7.

Той не стоеше до крайната странична линия, той танцуваше там. Гъвкавите, кафяви от дългото лято крака пружинираха и сякаш молеха тялото да им позволи по-стремително движение.

„Защо се моткаш бе, Аци?“ — искаше да извика Румбата, но не посмя. Пепо им беше забранил да крещят по игрището. Пепо смяташе и казваше, че футболистите трябва да бъдат най-възпитаните граждани на държавата.

„Аз съм възпитан — помисли Румбата, — но ако оня чука продължи да бави топката, ще ида и ще му спукам тиквата. Без никакво крещене.“

Румен тъкмо вече щеше да позволи на танцуващите си крака бързо-бързо да го отнесат към Аци и там да бъде изпълнено ритуалното пукване на тиква, когато Аци някак си неохотно, с прискърбие дори, вяло се освободи от топката. Гледаше в съвсем друга посока, но я ритна към Румениге.

„Иначе е глупав, обаче е страшно умен!“ — възхити се русокосият, изстрелвайки тялото си напред в свободното пространство покрай тъчлинията.

Младият Едсон Арантес ду Насименто, когото целият свят щял да открие скоро под името Пеле, си налагал да жонглира не с топка, а с портокал!

Тези думи на Мишел Платини бяха известни на Румбата, но той знаеше и продължението:

... По цели часове. По-цели дни и месеци. Докато покореният, смазан портокал залепнел за двата му крака като техен послушен придатък. След това Пеле подхвърлял своя вълшебен плод във въздуха, за да го укроти с коляно, гърди или глава. Търпеливо, постоянно, докато портокалът започвал да се запазва непокътнат, докато кората му вече не се раздирала от непохватния контакт. Така Пеле се превърнал в Краля, в този, без когото футболът щял да прилича на игра на куц крак.

Това Румен го знаеше наизуст. Портокалите обаче той предпочиташе да изяде веднага, а в краката си имаше истинска футболна топка, твърда, издраскана, изпоритана от леваци и от майстори. Пашила топка.

Водеше я с вътрешната част на стъпалото. Чужд крак му се мярна, опита се да му препречи пътя. Румбата пусна топката под крака си, а пък сам прескочи...

Напред беше празно и свободно. Онези, които искаха да го спрат, не успяваха да предугадят неговото движение. Той ту навлизаше навътре в игрището, ту се издърпваше и не отлепяше топката от стъпалото си. Нямахше да я даде никому, нямахше да позволи на никого да похаби тая хубава атака... Освен ако... „Хайде, Аци, хвани голова позиция...“ Но къде ти — Аци кибичеше между трима и, глупакът му с глупак, помахваше с ръка: подай, подай...

Е, как да ти подам?

Неочаквано за всички Румбата спря и остави топката на около метър от наказателното поле. От същото място опитен майстор шутира коварно във вратата, центрира опасно или рязко и с борба „тяло в тяло“ остро финтира защитника. Но русокосият остави топката да я правят другите каквото щат.

Отиде при тренъора, бършейки с опакото на ръката си потта от челото.

— Пепо — каза той.

— Не Пепо, а бате Пепо... Колко пъти...

— Бате Пепо! Защо тичам, щом другите се тътрят, а?...

— Хм. — Тренъорът потърка счупения си нос.

— Аз вода, Аци седи там...

— Не седи, а стои.

— Мани граматиката, Пепо... — Румбата беше вбесен и размахваше ръце.

— Бате Пе...

— Бате Пепо как воданаправякатоникойнемърда?

Тренъорът имаше две дъщери и му се плачеше за син. Страшно искаше да си има вкъщи, на игрището и навсякъде около себе си един такъв безобразник, дете все пропуска да ти каже: *бате* или *другарю*. Както се обръщаха към него останалите. Русокосият все забравяше.

Пък инак беше от интелигентно семейство. Баща — лекар, майка — нещо там в науката...

Прииска му се да пипне потния врат на Румениге. Не на истинския Карл-Хайнц, не на брата му Михаел, а на този тука маляк, да пипне потния му тънък врат, меко да го стисне и да му каже:

— Карай, ти си играй играта...

Така на самия него, на Пепо, му викаха преди сто години, когато беше малък. И той караше, той си играеше играта...

— Когато аз съм ей тука — разпалено изрече Румбата, — Аци трябва да издърпа либерото^[1] напред. Фифи да се изтегли вляво, Резервата, понеже е дълъг, да имитира влизане със засада и да се спре, пък Копанчо отзад да ме подсигурява... А какво излиза? Нищо не излиза. Кибичат като паяци. „Поддай, поддай...“ Ако им подам, ще изпортят...

От игрището го гледаха петнайсетина чифта много лоши очи. Не чуваха какво казва на треньора, но самите те говореха: „Киснеш, а? Киснеш?...“.

— Не че ги кисна...

— Румба — тихо, колебливо някак изрече Пепо. И замлъкна.

— Кажу, тренер.

— *Бате* тренер.

— *Бате* тренер.

— До един месец трябва да си оправиш двойките. Инак няма да те пусна на градското.

— Мене? — удиви се Румениге. — Мене няма да пуснеш?

— Съжалявам. Но така ще бъде.

— Аци ще пуснеш... Хайде него как да е... Копанчо и Резервата ще играят, пък аз — не?

— Да.

— Па добре. Па нека. И Фифи да вкара гол! Че на ония вратарят им трябва да е сляп. Десният защитник с патерица. Стоперът — на инвалидна количка. Пепо, чуваш ли се какви ги приказваш?

Този път треньорът не настоя да го наричат бате, а само поклати глава.

— Ама вярно? — продължи да подпитва Румбата.

— С двойки на първенството не може.

— Че аз ще донеса бележник само с шестици бе!

— В никакъв случай — възпротиви се Пепо. Беше добър и честен човек. Готов бе да загуби, но за далавери го нямаше никакъв. Бележник с шестици — може, разбира се, но само и непременно чужд.

Цял живот щеше да се занимава с деца, вместо да тренира националния отбор или примерно „Реал“ — Мадрид.

— Щом не ме искаш — каза му Румбата, — ще отида в „Ювентус“.

— Иди.

Румбата се обърна, тръгна си, прескачайки пейките на трибуната, а Пепо се провикна към игрището:

— Какво зяпате? Е?...

Ония отначало като че не смееха да мръднат. После дотича Резервата, изрита оставената от Румениге топка. Тя попадна у Фифи, Фифи подаде на Аци. Аци показа малко техника. Не че не го биваше изобщо, но мястото, мястото му в отбора си оставаше несигурно.

Румбата ги наблюдаваше от трибуните и си мислеше: „Една тройчица, тройчица само по проклетата география и тия тука ще ми танцуват като куклички, където им кажа, там ще застават... А! Глупава работа“.

Но кой в наши дни ще ти пише тройчицата ей така? А най-малкото тоя злобар Меридиана, дето само гледа да те изпита в неудобно време, в неудобен час...

Румбата си obu джинсите, погледа още малко, а после причака тренера в градината зад стадиона.

— Какво? — попита тренерът. — Искаш да ми обещаеш нещо за двойките?

— Не смея да лъжа, тренер.

Онзи пак не настоя за своето „бате“, на което явно се беше малко смахнал. Явно засега *трениер* му се виждаше достатъчно уважително.

— И с поведението нещо не си...

— Поведението вече ми го оправиха.

— Браво! Такъв те искам. Виж колко малко ти остава. А по география и аз мога да ти помогна. Пътувал съм доста по света...

— Тя, бате Пепо, географията се променя. Каквото ти си видял, вече не е същото... Тайфуни, циклони, антициклони, земното кълбо се изкривило, кой виновен? Румениге виновен!...

— Не ти отива вече тоя прякор. Изчезна Румениге. Ама както и да е.

— Мислех си го, че е изчезнал. Сума ти време. Нищо не можах да измисля. Но, дето викаш, както и да е. А за Панджара имаш ли някакви сведения?

Точно тъй запита той тренера. Сякаш, обувайки джинси, а не гащета или анцуг, преставаше да бъде Румениге и се превръщаше веднага в Мандлър, сътрудника на Чандлър.

— Биваше го — предпазливо изрече Пепо.

— Биваше го, значи не го е бивало? — остро, рязко каза и дори присви очи частният детектив.

— Тебе какво те интересува? Биваше го, значи го биваше. Толкоз! А че ми счупи крака...

Можеше да каже явно още много неща за Цано Панджаров, но не искаше, не, не искаше.

Възрастните си остават все такива едни потайни, независимо дали са ти родители, баби, тренери — все нещо си мислят-замислят, пък да ти го рекат така, наведнъж, или не умеят, или не желаят.

„Ако той например ме попита за Аци, аз, какво, веднага: такъв, онакъв — техника има, ум си няма. Туткав инак, обаче играта му е ясна... Е? Слагай го спокойно в полузащитата, ама го подсигури — я с мене, я с Фифи. Не му ли тръгне играта, сменяй го с Резервата или пусни Копанчо...“

Изглежда, последните думи бе казал гласно и треньорът попита:

— Резервата? Копанчо? Кой са тия?

„Пепо, Пепо, няма да стигнеш ти до «Реал» — Мадрид, щом не си познаваш играчите... Тъй ще си останеш в масовия юношески футбол, до пенсия...“

— Дишков и Рангочев.

— А-а — кратко възкликна Пепо. Даже не възкликна, а се прозя.

— Пък Цано Панджара, викаш, ти бил счупил крака? — без особена надежда продължи да рови русокосият.

— Карай. Отдавна беше. Не помня дали наистина е било, или съм го сънувал...

— Как така? Как така ще сънуваш? — извика Румениге.

Счупеният крак — това е краят. Това е атомната катастрофа за един национал. Тъкмо да каже и Пепо се засмя:

— От мене национал и без това нямаше да стане... — Плесна лекичко, съвсем лекичко Румбата по врата и настави: — А ти си гледай географията. Географията е хубава наука. Отиваш примерно в Шри Ланка и предварително знаеш: колко на сто от населението са тамили...

— Камили?

— Не камили. Тамили. Има там едни такива дете стрелят по другите...

Изведнъж треньорът се натъжи, навря ниско врата си в якето, погледна набързо часовника на ръката си — огромен, нашарен в синьо и червено, с куп копчета и бъзикни, истински водолазен.

— Я изчезвай — изръмжа той неочаквано. — И утре да си ми навреме на тренировката, че не знам какво ще те правя.

Обърна се, бързо закрачи, разритвайки жълтите листа, и изчезна между дърветата.

Тъкмо изчезна, а Румбата още гледаше подире му, когато нещо зашумоля, нещо се задвижи и сякаш гора израсна зад гърба му.

Някой звучно плюна, Румен светкавично се извъртя, боейки се, че плюнката може и да го уцели в гръб.

В полукръг насреща се оказаха подредени Аци, Фифи, Копанчо, Резервата, вратарят Валдемар Писков, Теофанчо Левака и още един, на когото не знаеше името.

— Аз мога ли... — започна Аци и сигурно щеше да изреди някаква дълга и неприлична приказка.

Наистина щеше да изреди дълга и неприлична приказка, но Румбата бе остро присвил очи, изпод клепачите му струеше жестока синкава светлина. Специална. Само за който разбира. Оказа се, че Аци улавя светлините. Замълча и се загледа високо във върховете на дърветата. Сякаш не можеше да си спомни какво точно е искал да каже.

Копанчо беше по-тъпичък. Той веднага довърши онова, което Аци не посмя да изрече. Довърши го и се уплаши, и се обърна, и побягна.

То бе ужасно за останалите. Те разрушиха своя полукръг, заколебах се, на някои коленете се разтрепериха. Румен вече знаеше, че ако лекичко докосне с крак крака на Фифи, оня ще падне, ще се затъркаля и без нищо да му е, ще квичи до утре сутринта.

Не посегна.

— Какво има? — прошепна кротко Румениге.

Все едно че онези не идваха да го бият, а със съвсем добри намерения. И наистина тъй изглеждаше около минута. Но после момчетата се окопитиха, а и Копанчо се върна.

В интерес на истината: не познаваха добре Румбата. Беше отскоро в отбора, но влезе изведнъж, без всякакви там школи и подготвителни групи. Цъфна една сутрин и Пепо каза:

— Я, ама ти дойде, а?

— Дойдох.

— Добре. Момчета, тоя ще играе с вас.

Тренерът го заобича донемайкъде.

Още първия ден Теофанчо Левака изръмжа:

— Това русото ще трябва да го... — Ръката му, подобно на секира, разсече въздуха.

Ясно им стана, че русото ще го сложат веднага в основния състав, а ето Резервата, ето Копанчо — от кога чакаха, пък даже Аци не бе сигурен за себе си...

Инак се смятаха честни момчета и разбираха кой какво може. Аци не искаше да подава на Румениге, но топката някак си сама отлиташе от крака му в празното пространство, където единствен Румен-Румениге щеше да я достигне, да я препипа с десния или ляв крак и...

— Отровно око има — уверяваше ги вратарят Валдемар Писков. — Погледнете и това там.

— Кое къде?

— В мрежата. В мрежата, викам.

— Па какво лошо? — учудваше се Фифи. — На мачовете той няма да е срещу тебе.

— Аз съм за честната игра.

И ето сега се бяха насъбрали насреща му, едновременно искаха и да го бият и се страхуваха малко от него.

— Насъскваш срещу нас тренера, а? — Аци отново плюна, ама не за да наплюе Румбата, а така пред него и много гяволски, през зъби.

— Що му цепим басма? — Валдемар Писков излезе, без сам да се усеща, на крачка пред останалите. Беше с една глава по-висок от Румен и имаше дълги ръце.

— Значи ти пръв ще се биеш с мене?

Вратарят се огледа. Той, изглежда, мислеше, че ще се бият всички заедно, обаче Аци каза:

— Давай, щом си тръгнал. Давай... Стрескай му една яка тупаница.

На Валдемар Писков някак не му се искаше много. Той, разбира се, ще стреска тупаница, но бе виждал по тренировките колко повратлив е тоя, дребният, колко мощно замахва с крак, как не му пука да се набута здраво рамо в рамо с най-коравия защитник... После — ще вземе и да се разчуе и Пепо току-виж го върнал него, Валдемар, в подготвителната група... Е, не. Нека Аци пръв пробва. Щом ще бъде един по един...

Валдемар Писков се загледа в Аци.

— А викаш — да не му цепим басма? — засмя се Аци.

Румен спокойно ги чакаше.

„Първия — външен фалц, ще го резна под коляното, втория — глава в зъбите... По-нататък, каквото стане“ — пресмяташе бързо той.

— Хайде — каза Аци. — Ама честно.

— Екстра — съгласи се Румен. — Тогава останалите настрана.

Аци се съгласи.

— Останалите настрана! — изкомандва.

Те направиха крачка назад. Само крачка.

— Не стига. Да идат до пейките.

— До пейките!

Отидоха там и даже седнаха.

Аци замахна силно, но Румбата отклони ръката му, оказа се зад гърба му, тласна го с коляно в кръста и го залепи за най-близкото дебело дърво. Другият ловко изви глава, отметна я назад, иначе лицето му щеше да се забие в грапавата кора. Обърна се бавно.

— Ей сега те убих! — извика. И се втурна напред. И усети остро рамо на Румбата, опряно в корема му, усети още, че лети, че с главата надолу ще се забие в асфалта и бързо сви главата. Болката в ключицата бе нетърпима.

— Следващият — каза Румен. Приличаше на зъболекар.

Хора с болни зъби насреща му нямаше. И то, щото Аци по различно време понаби тоя-оня от тях. Знаеха, че в честната борба, един срещу един, вече шансове нямат. Щом ги нямаше и самият Аци.

Беше страшничко и малко срамно.

Валдемар Писков си рече: „Тоя не се натиска за вратар. Що ми е да се бъркам...“.

Фифи помисли: „Румбата е най-добър... И гол да ти вкара, и фалче да ти перне... Какво иска Аци? Каквото иска, си го намери. Браво на русия! Мене в друга игра освен във футбола ме няма...“.

Резервата и Копанчо се спогледаха: „Ами ако ние, двамата — казаха си едновременно, — така изведнъж... Ако му се метнем, ти отляво, аз отдясно...“.

Но ненапразно Румбата бе не само Румба и не само Румениге, а също така и прозорлив частен детектив с дълга и опасна практика. Той веднага разгада намерението на двамата, показва им юмрук.

— Вие само пробвайте...

Копанчо беше страхливец, а Резервата — малко дебел и леко тромав. Копанчо се зазяпа встрани, а Резервата посумтя, посумтя, пък въздъхна като спукана топка.

— Така тази игра не се играе — им каза Румен.

Те, всичките, не разбраха за коя точно игра става дума. Сигурно русият взимаше боя за игра.

Но Румен-Румениге по-често в живота си мислеше за футбол, отколкото за каквито и да било други неща.

„Футболът се играе красиво само с приятели. Инак се превръща в ританица“ — така си рече и си тръгна.

Теофанчо Левака го изчака да се отдалечи и каза:

— Има по-хубав начин да го чупим от отбора.

На Фифи тези думи не се харесаха — защо да чупят печения Румба? Другите момчета обаче смятаха Теофанчо Левака за голям умник. И Резервата, и Копанчо го похвалиха в един глас:

— Браво, Теофане!

Аци добави:

— Аз ще го...

[1] Свободен защитник, метач, последен в отбраната. — Б.а. ↑

8.

Както винаги „В утробата на кита“, старата пристанищна кръчма, отрано бе пълна с всякакви типове, най-вече с пирати, които чакаха вест за плячка, за да потеглят веднага с някое старо корито през мътните вълни на океана.

И както пиеха виното, поднесено им от Едноокия, и както хвърляха заровете по грубите дъски на масата, те чуха глухото потропване на дървения крак върху плочите на тротоара отвън.

Рам-бум-рам-бурам.

Идваше техният капитан.

Зарадваха се. И само Едноокия този път се уплаши, макар че тъкмо капитанът бе неговият най-добър клиент — изяждаше и изпиваше по толкова, колкото целият екипаж наведнъж.

— Здравейте, храбри акули! — изрева капитанът с глас на двеста морски урагана. Мощното му тяло се приведе, за да мине през вратата. — Хей ти, Еднооки! Казах „акули“ и се сетих: днеска искам филето ми от акула да е с повечко червен пипер и с пържени картофки. Ама много тънко нарязани, прозрачни да бъдат, по дяволите...

— Слушам, капитан Миро — на по-развален от всякога испански промърмори съдържателят.

— Не те чух, морска сирено! — пошегува се грубо и по навик капитан Миро. — И не виждам да тичаш към кухнята.

Едноокия се втурна, още по-уплашен, но се спъна и насмалко не падна върху тезгяха.

— Какво му става? — обърна се капитанът към момчетата.

Те не отговориха.

Неговите пирати обичаха веселите зрелища, зрелища с повечко дрънчене на шпаги и ножове. Особено пък, ако нечие тяло полетеше накрая в морската бездна със завързана за краката или шията ръждясала котва.

Такова нещо очевидно предстоеше.

Работата бе там, че в залива тая сутрин се появи шхуната на известния нехранимайко и злодей Иларион Топузанов, наричан по-често Меридиана, отдавнашен смъртен враг на капитан Миро. Капитанът още не знаеше.

Щом му казаха, дълбока бръчка проряза гордото му чело.

За свое нещастие, точно тогава пристигна Едноокия с поръчаното ядене.

Избухването на някой от близките до залива вулкани не можеше да се сравни с яростта на капитана.

— И ти наричаш това акула, карамба? И ти наричаш това червен пипер, триста дяволи? Тая мерлуза? Тая копърка, посипана със счукани тухли?...

Съдържателят веднага падна на колене.

— Кълна се... кълна се, капитане... сър...

— Едноокия няма нищо общо с бандата на Меридиана, капитане — каза старият боцман и продуха лулата си от морска пяна. — А това наистина е филе от акула, доколкото разбирам от филета. Последният път, като го ядох, ме хвана такова разстройство, че едва не изпуснах кораба. Помните ли, ходихме да грабим сладкарницата в Санта Крус и ме гълчахте за закъснението. А мен, вярвайте, никак не ми беше до боза и тулумбички...

Със замах Миро забодде вилицата в крехкото месо. Вярно, акулско беше и той потупа по рамото Едноокия.

— Бягай. Прощавам ти.

Но Едноокия не бързаше да става.

— Недейте, сеньор...

— Какво да недея?

— Не проливайте кръв тука, в моето заведение. Губернаторът ще го затвори. Знаем ви аз, замахнете ли с шпагата или, не дай си боже, с камата... Подире ви жив човек не остава...

С пълна уста капитанът каза:

— Я се разкарай!

Онзи се разкара, припълзявайки плашливо. А Миро посочи на момчетата своя дървен крак.

— Вижте тези подписи. Те са на верни мои приятели. А едрите зелени букви? Можете ли да ги разчетете?

И няколко души на глас произнесоха:

— РУМЕНИГЕ!

— Да. Това е той.

— О-о-о!

— Заради него съм длъжен да ликвидирам Меридиана. Меридиана посегна на честта на Румениге.

— Отне му мадамата? — удиви се някакъв юнга.

— Трай, маляк! — изпуфка с лулата си боцманът.

А капитан Миро присви очи и се усмихна, но с такава усмивка, от която на всички запълзяха мравки по кожата.

— На приятеля ми никой не може да отнеме мадамата. Не, момчета, Меридиана му писа двойка по география.

— Ужас! — възкликна юнгата и закри устата си с ръка.

— Ужас, да — продължи да се усмихва Миро и вече гледаше към вратата.

Защото в кръчмата влизаше злодеят Иларион Топузанов, наричан за по-кратко от учениците си Меридиана. В ръка държеше шапката си, тъй като щраусовите й пера щяха да се отъркат в тавана на „Утробата“.

— Добре че сте си свалили такето, сеньор, когато идвате при мене — бавно изрече капитан Миро. — А сега бъдете тъй добър да извадите своята шпага.

— Имам чест — иронично, според злодейския си навик, леко се поклони Меридиана и в дланта му като кинжал и по погрешка навярно, блесна учителско тефтерче в сребриста подвързия.

Миро се извърна с погнуса.

— Бъдете мъж! — укори той своя противник.

— Вие кой номер сте? В класа ми, искам да кажа?

— Аз съм за вас *последен* номер. — Лъскавото острие вече трептеше, изпробвано неведнъж в двубои на палубата и на суша.

Противникът само замахна с шпагата си, а после момчетата отнесоха бездиханното негово тяло на кея и като го държаха за ръцете и за краката, залюляха го, провикнаха се:

— Ат, два...

Хвърлиха го и само след миг, само миг след като тялото изчезна, се появи остроноса глава на акула и ако можеше да говори по човешки, непременно щеше да каже:

— Мерси.

— Вино за моите хора — кратко произнесе капитанът. — И сандвичи, каквито пожелаят.

— Да, капитане — отвърна Едноокия, доволен, че опитната ръка на капитан Миро бе извършила всичко така ловко и не се оцапа кой знае колко подът.

А Миро сложи очилата си.

До този момент бе зяпал без тях в пространството. Забелязал беше, че всяко пиратско приключение се наблюдава много по-добре, когато е махнал очилата. А то иначе — я котка се покатери по дървото отсреща, я някой вземе да си бъзика колата долу или момчетата се хванат на мач.

Напоследък не им вървеше играта — Румбата не играеше. Ходеше на тренировки. Риташе там с други, добри като него, а на паркинга вече цареше лудост и безумие, Маркуча току пердашеше онези, които се опитваха да му набутат някой гол...

Телефонът от сума ти време звънеше, но Миро не вдигаше слушалката.

Бе отворил своята тетрадка, за да запише новото си кратко стихотворение:

*Може да си вода гола,
но се ежиш тук и там.
Ама щом ти вкарат гола,
вече не си тъй голям.*

Добави после отгоре: „Посвещава се на Маркуча“.

Рам-бум-рам-бурам — изтрополяска с гипса до масичката с телефонния апарат. Не вярваше да го търсят художниците. Какво ли биха могли да му кажат? Най-много да не се приближава до хладилника. Че защо да се приближава? Не е гладен, не е гладен, никак не е гладен, не обича да яде, не яде... И по-важно — в хладилника нищо не е оставено.

Художниците го възпитаваха по странен начин. Казваха му:

— Мирославе, трябва да знаеш, че в кухнята е скрита луканка. Има сирене, топъл хляб и чесън. Но ти не трябва да ги търсиш. И така ще закалиш своята воля. Опитай се.

Той се опитваше. Закаляваше. Но в кухнята нямаше скрита луканка, нямаше сирене, топъл хляб и чесън. Изобщо! И най-закалената воля би се възмутила от подобни нагли лъжи.

Опря слушалката до ухото, а отсреща се чу само сигнал.

— Ало — изрече механично, колкото да оправдае куцукането си до телефона.

— Ало-мало и аз съм вече тук — обади се зад гърба му Румбата. — Ти, както винаги, оставяш вратата отворена.

— Тук няма нищо за крадене. Хладилникът е празен — изстена Миро. — Представяш ли си?

— Истинска трагедия — съгласи се русокосият. И протегна към своя очилат приятел малък пакет. — Вземи.

— Какво е това? Какво е това! — възкликна пиратският капитан.

А вече виждаше, че в омазнения вестник има две принцеси, не принцеси от приказките, а препечени филийки с кайма, имаше там и кроасан един брой, и две тулумбички, приятен спомен от набезите в Санта Крус.

— Ама какво правиш? — извика с пълна уста. — Нямаше нужда...

— Моля ти се, аз за истински приятел и чужда кокошка мога да заколя...

— Наистина ли? Е, не бива. В готварската книга пише, че за кокошка трябва тенджерата с налягане. За да стане бързо. Пък художниците... Те, разбираш ли, такава тенджерата като че ли нарочно не купуват... Нарочно!

За миг всичко, донесено от Румбата, изчезна, мазният вестник отлетя през прозореца.

— Така. Сега вече няма и следи — доволен каза пиратът.

— Най-напред ти позвъних по телефона. Долу от автомата. Като не се обади никой, разбрах, че си сам.

— Тъй, тъй. Правилно си постъпил — размекнат от принцесите, кроасана и тулумбичките, отговори Миро.

Какво, ако сега изведнъж дойдат художниците? Какво пък толкова чак, ако заварят Румбата до леглото му? Те са забранили на Миро да играе с това *палаво и много лошо* момче, да, вярно, забранили са. Обаче? Обаче няма двамата играят? Не. Може би *палавото и лошо момче* е получило поръчение от другарката класна да дойде да се

поинтересува за здравето на гипсирания, да му покаже новите уроци и така нататък...

Че нали заради Румениге преди малко Миро Цайси само с едно мушване на шпагата очисти злодея географ? Нямаше ли пак заради него, заради Румениге, да се справи с добрите заблудени художници?

Уморен от най-различни и толкова богати впечатления, с претоварен от акули и принцеси стомах, дебеланкото вече се унасяше, когато чу приятелят си да казва:

— С тебе можем да уредим страхотен бизнес.

— Мъ-хъм — измърка.

— Аз ще те храня обилно — твърдеше русокосият. — Доколкото ми позволяват възможностите.

— 'стве'но^[1]...

— Не спи като ти говоря.

— Аз не спя. Храносмилам.

Тук Румбата-Чандлър-Мандлър направи за себе си едно огромно откритие: първо е трябвало да уреди бизнеса, а после да нахрани своя лакомичък приятел.

„Следващия път, следващия път ще знам...“

Румен наблюдаваше щастливото лице на очилаткото. Спеше си оня, посумтяваше, беличък и розовичък, цайсите му проблясваха, щом от прозореца върху тях попадеше лъч светлина.

— Шгонпраим^[2] — произнесе в съня си Миро, но и сам не знаеше пред кого го казва, дали пред Румбата или пред своите пирати.

А русокосият, той какво? Помисли си: „Побъркано е момчето на темата Санта Крус и «В утробата на кита». Ама да не би аз да съм по-свестен? Кой си представя, че е Румениге, че е Чандлър-Мандлър?...“.

Въздъхна.

Стана.

Взе черен флумастер от бюрцето на своя приятел. Флумастерите, и писалчиците там стояха прилично наредени в глинена чашка. И учебничетата подредени. И тетрадчиците. Една разтворена — със задачи. По математичка. По физичка. По химийка. А може би по някакъв чужд език? Едва ли Румбата бе човекът, който ще отличи от пръв поглед тези учебни предмети един от друг.

Внимаваше да не докосне тетрадките, сякаш се пазеше от зараза, от някаква тропическа болест.

— Що мене не ме хване някаква тропическа болест, а? — викна.
— Че да видиш как всички книги ще ги погребат в мазето... Учебниците, дето мъчат децата, де! А не онези за Чандлър... А за Мандлър още не са измислени. Трябва да накарам Миро да ги измисли. Страховитият детектив Мандлър, неизвестен още на публиката, влиза в нощния бар и...

Той зае положение за стрелба, насочи флумастера срещу фикуса:

— Па-па-па... — После се извърна към вратата, замахна с крак високо и с каратистка хватка повали влизация, чието лице не различаваше добре в полумрака.

Прас-прас.

Ясно.

Оня лежи като утрепан и сигурно е утрепан.

Мандлър на гръб измъква навън тежкото тяло на ранения Цайси.

— Аз ти спасих живота. Сега направи нещо за мен.

— Ти ми спаси живота — ясно произнесе Цайси, както хем дълбоко си спеше. — Какво искаш да направя за тебе?

— Къртиш ли?

Дебелият не отговори.

Тогавата Румбата с нетрепваща корава ръка изписа с флумастера върху бялото чело на своя приятел: „ТИ СИ ПЪПЕШ И КРЕТ“.

Искаше да бъде: „Ти си пъпеш и кретен“, но челото на Миро се оказа тясно.

А как да не е кретен? Болен-болен, пък тетрадките отворени на бюрцето му. Дали не се бои — ще пропусне нещо от науките... О-о-о! Върви го храни той ми ти тип!

— Утре пак ще дойда.

Цайси обаче вече спеше дълбоко.

— Яденце ще ти донеса.

— М-м-м-м... — блажено измърка Миро.

Румбата с повторно каратистко движение вдигна крак, с пета отвори едната врата, после по същия начин — втората. И този път нямаше да остави отпечатьци. С лакът придърпваше вратата да се затвори подир него.

„Като не свършихме една работа — каза си, — поне да идем да свършим друга...“

Отиваше да търси своето вярно куче.

[1] Естествено. — Б.а. ↑

[2] Ще го направим. — Б.а. ↑

9.

Но куче той, разбира се, нямаше. Нито вярно, нито каквото и да е било друго, а на всякакво бе готов. Макар че предпочиташе немска овчарка и също — свиреп, но страшно послушен доберман.

— Ако ние сега с тебе, Иване, примерно си вземем едно добро куче...

Така казваше на баща си. А баща му — пълно мълчание. Пипне си очилата, понамести ги и толкоз.

Румбата и с баба си беше говорил.

— Само куче ми липсва — каза тя. — Да не би ти да си ми малко?

— Аз? — учудваше се момчето. Защо пък той да е малко или много? Нищо не разбра.

Частният детектив трябва да притежава верен доберман. И докато размишлява върху някое сложно следствие, да го гали по шията. Доберманът ще близне Мандлър по ръката. И така нататък.

— Мамичко!

От изненада Валентина чак се разтресе. Бе свикнала синът ѝ да я нарича Пухчо.

— Мамичко, ти никога ли не си искала да имаш куче?

— Не — честно отвърна майка му.

— Ами ако така... ако то само дойде и подраска на вратата, ще го пуснеш ли?

— Не.

— Дори да няма бълхи?

— И тогава.

— Жалко.

— Наистина жалко, но...

Ето такова положение.

Възрастните все ти говорят колко се грижат за тебе. „Не прави това, не прави онова, не пипай там, не ходи еди-къде си, яж, мий си ръцете, учи!“ Това им е грижата.

И какво ти остава на тебе, когато си малък или хайде — когато си недостатъчно голям? Направи се на много благороден и върви сам да се погрижиш за себе си.

Така си мислеше частният детектив, докато пътуваше с автобуса.

Беше се зазяпал навън, за да не пропусне спирката, и не видя веднага жената, която промушваше дебелото си тяло между пътниците:

— Карти и билети, молим!

Истинският разузнавач си има златно правило: никога не се подчинявай на първата своя мисъл. А първата мисъл на разузнавача в случая бе — да бяга. Да се изхлузи към предната врата и там вече сто на сто щеше да бъде уловен за врата от едрото чудовище.

Втората мисъл изглеждаше от пръв поглед възхитителна — да остане на място и да продължи зяпаното през мръсното стъкло на автобуса.

— Ти, момченце?

Контролата приличаше на крокодил. И с муцуна ли, с лапа ли, с каквото имат там крокодилите го докосна по рамото.

Румен се стресна.

— А? — извърна нагоре широко отворени сини очи, немигащи.

— Билетче? Карта?

— Ъ-а-ъ-а-ъ-а — измуча той като истински баламурник и изкриви лице в такава ужасна гримаса, че контрольорката се дръпна леко назад, доколкото ѝ позволяваше навалищата в автобуса.

Насмалко да се разсмее и да провали всичко, той, опитният агент на прочутата фирма „Чандлър и Мандлър“. Но стисна зъби и силно изскърца с тях. Тъй силно, че се чу през шума на мотора и през всичките останали обилни шумове. Румбата завъртя глава и повтори ужасяващото:

— Ъ-а-а-ъ-а-ъ-а!

С ръка посочи накъде пътува, даже побутна с пръсти дебелия корем на контрольорката и пак показва натам, натам. След това я сбърка окончателно: събра очите си в горния край на носа, номер, научен от Маркуча, а Маркуча пък го знаеше от Палавей. Събра очи, потрепери и с усилие, но успя да олигави долната си устна.

— Оставете детето! — нервно извика възрастна дама. — Как не ви е срам!

Някакъв пенсионер се обади с приятно тенорче:

— Оправили транспорта! Хората по два часа чакат, пък такива като нея — с пръст, подобен на молив, посочи контролърката — търсят невинни жертви.

— Вместо да идат да копаят — намеси се ухилен юнак с разгърдена риза. — Я каква е яка. Билетчета ще ми къса!

— К'во бе, к'во? — забърка се жената. — От'де да го знам, че е таквоз... — завъртя глава и понечи да мине напред.

„Говори досущ като Маркуча, има да му разправам...“ — Румбата се ухили и пусна още лига. Опиянен от победата си, реши да поиграе и нататък. Вкопчи ръката си в ръката на контролърката и се развика:

— Ма-ма... Ма-ма. — Протегна муцунка нагоре, сякаш искаше да целуне едрата жена. — Ъ-у-ъ-у-а...

Бесен кикот разтърси автобуса. Възрастната дама се разкреця:

— Как не ви е срам, граждани! Няма нищо смешно.

— А бе... — Разгърденият се кикотеше здраво и бършеше насълзените си очи. — А бе...

Смееше се и тенорчето пенсионер. Смееха се всички, всъщност дори и онези, на които им беше жал за детето идиотче.

Контролърката се мъчеше да го изтласка от ръката си, но Румен, преодолявайки погнусата си, се наведе и взе да целува тая ръка, за да направи представлението още по-пълно.

— Моля ви се, хора, помогнете ми — изпъшка дебеланата.

Румбата за финал я ухапа и я пусна.

Контролърката просто побягна напред в коридора, който пътниците ѝ отваряха. Оттук нататък вече не проверяваше нито карти, нито билети, хвърчеше към шофьорската кабинка. И тогава автобусът спря.

Тъй се случи, че на спирката слязоха наплашената контролърка, дамата, Румен и разгърденият юнак. И бързо се разпръснаха. Всеки в своята посока.

Разгърденият по едно време настигна Румбата и го тупна с юнашката си длан по гърба.

— Браво бе, момче, на маймуни ги направи!

— Ъ-а-ъ-а-у-а!

— Хайде, хайде... Тоя фокус с очите, дето ги събра, беше адски. И като каза... хо-хо-хо!... като каза... ха-ха!... „мама“, връх си!... Вече

няма да си купувам карта, вярвай, ти ме отвори на страхотен номер... Ха-ха-ха!...

— Трябва да си купувате — каза Румен. — Вие сте възрастен.

Юнакът, смеейки се, завъртя глава и си отиде.

Румбата неочаквано се ядоса. „Трябваше да му предам един урок по идиотизъм и да му взема пет лева. Ама все така късно ми идва... Тъй и тъй ще го хванат веднага. Че не е кретен де... Или че е съвсем малко, недостатъчно, за да се вози безплатно по цялата градска мрежа... Най-много за една линия.“

Чандлър-Мандлър-Румениге стоеше самотен сред слабо познатия му комплекс, чието име не знаеше, но името в случая нямаше абсолютно никакво значение. Важното бе да си спомни кое накъде се пада.

Да, улица. Повървя по нея и се убеди, че точно тази беше. Да, пресечка. Сви в пресечката. Да, трафопост. Заобиколи го. Да, завой наляво. Тръгна наляво. Много по-лесно, отколкото си мислеше, се озова пред блока на Румяна.

За сигурност надникна във входа. Нямаше никого там и той огледа пощенските кутии.

„Панджарови“. Вътре — тъпкано с вестници „Спорт“, „Старт“ и „Футбол-хокей“. Пъхна пръсти в пролуката, но не успя да издърпа нищо. Само откъсна връхче бяла хартийка от „Старт“-а.

Излезе навън и се разходи нагоре-надолу пред блока. Веднъж нагоре-надолу и веднъж надолу-нагоре.

Румето можеше да се покаже на някой балкон, можеше и да излезе, но можеше и да не излезе и да не се покаже никога.

А да се моткаш така напред и назад си беше чиста работа подозрително, кой, ако не частният детектив, да е наясно с тия неща.

И както си го намисли предварително, така спря първия минувач. Оказа се мрачен тип, закъснял за някъде и страшно умислен.

— Извинете, моля ви се, чичко — каза Румбата.

Мрачният спря и наведе към момчето косматото си ухо.

— Да сте виждали тука някъде или наоколо една загубено куче? Вълча порода.

Човекът повдигна глава нагоре, вгледа се в небето, помисли и попита:

— Днеска ли?

— Да.

— Не. Не съм виждал никакво куче, моето момче.

— Е, извинявайте.

— Ама няма защо.

Мъжът изведнъж бе спрял да бърза. Поцъка с много голямо съжаление, повъртя врат в тясната яка на ризата си.

— Значи така? Значи ти избяга?

— Избяга ми.

— Трябва да се дресира.

— Бе аз нека го намеря...

— И да не го биеш. Няма да го биеш. — Той разклати грамадния си показалец под носа на Румбата.

После се появи бабичката. Баба Яга от партера. Загледа внимателно Румен и му каза:

— Ти май не си от тукашните. Аз тукашните всичките ги знам...

А той храбро я заразитва:

— Извинете, бабо, ама да сте виждали тука моето куче? Избяга ми днес сутринта...

— Куче! — ядоса се тя. — Има ги колкото искаш. Едно иде, та ми пикае на изтривалката. Викам му на Пенко да не ми пикае твоята мастия на изтривалката, а той...

— А той?

— Че забравих. За какво ставаше дума?

— Няма ми го. Балкан. Полицейско куче. Двеста и петдесет лева струва.

— Двеста и петдесет лева? Че ти знаеш ли колко ми е мене пенсията? Я да се махаш бързо.

Ужасно се ядоса.

— Ще се махна аз, но ако сте го откраднали вие, бабо, да знаете, че милицията тия неща не ги прощава... — и отскочи.

Баба Яга вече посягаше да го перне с празната си мрежичка.

„Тая ме запомни вече...“ — Румбата съжали, че изобцо се е разприказвал с нея. Правеше си инак сметка и други дни да идва да търси вълчата порода около блока на Румето. Но не можеше и да отстъпи.

— Грамадно е и хапе — каза от разстояние.

— Да пукнеш дано!

— Аз и да пукна, то ще идва под прозореца ви да вие. Знаете ли как вие? Особено нощем? А-уууууууу!

Бабичката хукна към супермаркета страшно бързо и съвсем ситно, като нещо заплашваше и обещаваше, че ей сега ще се върне и тогава хулиганът му с хулиган добре ще си изпати.

— С нокти драска по прозорците на партерите. Щом се стъмни... — извика подпре й Румен. — Катери се по балконите...

Не, нямаше я Румето, отникъде не се показваше.

Може би той трябваше да направи някаква много голяма суматоха, за да скочи тя от леглото си, щом чуе...

Но какво и как?

Продължи да спира хората и да ги разпитва.

Едни му отговаряха подробно и внимателно, че — не, нищо не знаят и нищо не са виждали, други врътнаха глава и отминаваха. По едно време се появи по обратния си маршрут Баба Яга. В мрежичката си носеше две кисели млека, бурканче мед и бутилка ракия.

Като се видяха отново — невероятно! — но се зарадваха един на друг.

— Още ли си тука, мискинино! — подвикна бабичката, но съвсем без злоба, ами весело някак си. То звучеше почти като „Още ли си тук, пиленцето ми, на баба нежната душичка!“. Хей така.

— Ех, Бабо Яго, ех, Бабо Яго! Къде ти е метличката? Що си тръгнала пеша? — не по-малко весело отвърна, не по-малко весело попита Румен.

— Не те чувам какво ми говориш, щото взимам антибиотици и ми глѣхне, ама, като се обадя в педагогическата стая, не знам знаеш ли какво е то. Към милицията. И като им кажа, че се върти пред блока съмнителен хулиган и търси уж някакво съмнително куче, може би дори бясно?

Тя с удоволствие примижа, наклони глава, примлясна и премести мрежата с покупките от едната ръка в другата. После приседна на пейката пред входа.

— А?

— Ха-ха! — изсмя се Чандлър-Мандлър, частният детектив. — Вие, госпожо, първо, нямате телефон...

— От къде на къде? — удиви се бабичката. — Как така? Ами ако все пак...

— Нямайте! Възрастните дами обикновено говорят много и често. А сама казахте, че пенсията ви е малка, нали? Таксите са поскъпнали в днешно време значи? — Насочи срещу нея пръст, подобен на дулото на пистолет. — Отбелязахме това като първо, госпожа! Второ: най-близките до вас автомати не работят. Там, на ъгъла, я няма шайбата, при „тотото“ на ъгъла е откъсната слушалката. Е?

— Вярно! Не дай си боже на човек да му стане нещо и...

— И край! — безмилостно завърши мисълта ѝ Румениге. — Значи не можете да извикате никаква педагогическа стая.

— Не мога, така е.

— На всичкото отгоре ще ви изкарат алкохоличка. — Той посочи бутилката ракия.

— Ще ме изкарат — покорно се съгласи бабата. — Ще ме заведат в изтрезвителното. И няма да има кой да ти вика на тебе, калпазанино, че колкото и да обикаляш, Румето си лежи и вкъщи и хич не поглежда през прозореца. Не поглежда! И като намина горе да я видя...

Тя направи дълга, красива пауза, заохка, заахка, заразправя колко я болял кръстът и как кръвното нещо днеска ѝ подскачало.

„Не на мене тия!“ — помисли си Чандлър-Мандлър.

А бабичката в същото време: „Що си нямам едно такова хубаво внуче? Че моите са големи и не се обаждат дори!...“.

— Това с кръвното е много лошо! — Румбата смръщи вежди. — Лошо е, когато кръвното ти е по-високо от пенсията.

— А!

— И не поглежда, викаш, през прозореца?

— Тц. Но ако ѝ кажа, може и да погледне.

— Мене тоя въпрос всъщност не ме интересува. Аз си търся кучето.

— Че белки го намериш.

Баба Яга стана, попъшка и се потътри към къщи си.

— Сега трябва да си отивам. Пък утре по това време пак ще търся насам — извика подире ѝ Румениге.

Тя се направи, че не го чува.

Той тръгна към автобусната спирка. Видя цигарена кутия и я подритна веднъж-два пъти. После заигра с нея, сякаш тя бе футболна топка. Обработи я с вътрешен фалц, препипа я с външен. В тази игра

той можеше всичко. И всичко друго забрави сега, повел по улицата скапаното парченце картон. Наляво и надясно, финтираше въображаеми защитници. Забеляза в далечината да се освобождава Марко ван Бастен^[1] — изпрати му дълъг и съвършено точен пас. За Ван Бастен оставаше само едно: да вкара гола. И го направи. Един на нула за нас.

Румбата се огледа, след като се раздели с кутията, но нищо подходящо за ритане повече не видя.

И се сети, че е тръгнал да търси своето вярно куче.

А то, вярното куче, смешно стъпвайки с рошави лапи, идваше насреща му.

[1] Известен футболист от националния отбор на Холандия, играч на „Милан“ — Италия. — Б.а. ↑

10.

Същия ден, когато Румен намери своето вярно куче и в същия час дори, в същия миг почти, едно красиво зеленооко момче с нахакана спортна походка влезе в сладкарница „Еделвайс“ и се приближи към масичката, зад която седеше над чаша боза друго момче — мургаво, с дълги, тънки, нежни и нервни пръсти на музикант.

— Ти ли си Павката?

Момчето с нежните пръсти се огледа наляво-надясно и отвърна рязко:

— Кажи паролата!

— Паролата е „фикус“ — отвърна зеленоокият и седна. Бе забелязал, че другият се страхува и бе готов да се присмее над страха му, но сега за начало се сдържаше.

— Защо не питаш за отзива?

— Ясен си ми, какво да те питам? Нали по телефона се разбрахме?

— Разбрахме се — ядоса се музикантът. — Ти да кажеш „фикус“, аз да кажа „филодендрон“.

— Че кажи „филодент...“ ух! Кажи го, щом толкова настояваш.

Павката тържествено произнесе:

— Филодендрон.

Зеленоокият разбра, че има работа с глупак. Въздъхна. Все пак нищо не можеше да се направи. „Само глупаци около мен!“ — тъжно помисли Теофанчо Левака, защото това беше той. И докато разглеждаше своите мръсни нокти, си рече наум, че Аци примерно е само безумна мускулна сила, и то недостатъчна, както се видя в последно време; че вратарят Валдемар Писков не гледа по-далеч от тясното вратарското поле; че Копанчо и Резервата не ги бива нито футбол да играят, нито за нищо; че Фифи в общи линии е мръсник и предател, готов да се откаже от каквото и да било и да се присъедини към нещо друго. А ето ти го и още един — този насреца. Страхлив гьон с неговите идиотски фикуси и филоден... какви бяха...

Но той веднага отхвърли мрачните си мисли.

— Значи имам работа с човека, с когото разговарях по телефона?

— Да — важно отвърна Павката.

„Ама че глупак!“ — отново си рече Теофанчо.

— Разправяй! — заповяда той.

— Какво? Какво да разправям?

„Ама че глупак!“ — вече за трети път си помисли Теофанчо.

— Ми ясно за какво: защо мразиш Русия?

— То е дълга история. — Павката се дръпна назад и напъна облегалката на пластмасовия стол.

— Не може да е кой знае колко дълга. Просто те е бил. Той те е млатил по всички правила на изкуствата.

— Румбата? Не смее да ме докосне.

Павката погледна Теофанчо и разбра, че момчето със зелените очи изобщо не му вярва. Разбра, че Теофанчо е усетил веднага цялата истина: Павката накуснал Румениге, Румениге натупал Павката, Павката се опитал да отмъсти, ама не можал... Абе, тъпа история, но ако сега Румбата ги сбара двамата тук на тая масичка, сто на сто ще ги направи на салата, ясно си е. Е, затова са фикусите и филодендроните, знаеш ли с кого си имаш работа?

— Мене не смее да ме докосне — каза Павката, — обаче бие всичко живо наоколо. Просто нанася телесни повреди.

— Що не се оплачете на милицията? — без всякакъв интерес запита Теофанчо Левака.

— Не обиждай! Справяме се сами...

— Как?

Павката не можа да отговори:

— Я ме черпи една боза — каза — и ще те открехна на положението.

— Положението ми е ясно. Нямам стотинки и тая боза, дето я пиеш, ти стига. Ти имаш интерес от мене, бизнес, така му се вика на това. Ако не ми играеш играта, имам резерва — други хора.

„Близнаците Ники и Драго! — веднага се сети Павката. — Мразят Румениге като огън. Обаче са пълни идиоти и тоя никога няма да се върже с тях.“

— За бозата не те задължавам — отстъпи бързо. — Мога да си я купя и сам. И за тебе мога.

— Няма нужда. От бозата се пълнее. Аз съм на режим.

— Разбирам. Футбол.

— Професионален, момченце! Не се шегуваме.

— Ясно.

— Професионален, казах, момченце. С други думи — тея, дето не са с нас, излитат.

— Къде?

— Там, където трябва да излети твоето приятелче Румениге. По допирателната.

— Имам засега двойка по геометрия.

— Честно момче си ти и печен мъж.

Павката се размаза. Зеленоокият да те нарече печен, явно не беше слаба работа.

„Абе — печените се разпознават един друг веднага“ — доволно си помисли.

„Пък оня, Русия, ще го разкатаем!“ — помисли веднага след това.

И разнежен от неочакваното доверие на Теофанчо, от радостта, че в някой близък ден ще види смачкания фасон на Румбата, Музиканта бавно и тежко заяви:

— Тя, нашата история, е малко дълга, но ако имаш време, ще ти я разкажа подробно.

И наистина щеше да я разкаже, но спортистът насреща му махна с ръка:

— Време аз имам, но не ме чак толкова интересува.

— Е, тя е описана в една книга^[1]... Ама съвсем невярно и съвсем наопаки. В смисъл че всичко е точно, обаче е съвсем обратното. Разбираш ли? — измънка Павката.

— Чета книги само за индианци.

— Все пак, ако ти попадне, не вярвай нито дума. Всъщност напротив — вярвай на всяка дума, но размени...

— Тази книга няма да ми попадне.

— ... имената. Моето и на Румбата.

— Тази книга, казах, няма да ми попадне. Освен ако влиза в събраните съчинения на Карл Май.

Павката се намуси, заяпа се през витрината навън. Реши да млъкне гордо и за дълго. Най-после до съзнанието му достигна, че

щом другият го бе потърсил, значи ще иска нещо, а това съвсем би трябвало да промени нещата.

— Нашият отбор — каза Теофанчо — е силен отбор...

— Аз пък съм за „Локото“ и за вашия отбор изобщо не ми пука. „Локото“ са честни и не ги правят такива като...

— Момент!

— Никакъв момент! — Павката забрави, че ще си мълчи дълго и много тежкарски. Скочи наежен, готов дори да се сбие. — Никакъв момент!

„Ега ти ненормалника!“ — Теофанчо го изгледа с презрение.

А оня така крещеше, че от съседните масички се заобръщаха. Задъхвайки се, размахвайки дългите си ръце, Павката разказа всичките слухове, вицове и всякакви други простащини, които запалянковците противници обикновено си разправяха за отбора по трибуни и пред тото пунктове.

Като вътрешен човек, като човек от игрището, Теофанчо Левака знаеше, че част от тия слухове, вицове и простащини са истина, а втората част, почти равна на първата — чиста измислица.

Ако срещу Павката тук, в сладкарница „Еделвайс“, седеше някое друго момче, Аци примерно, или Копанчо, щеше да стане ужасна история. На Аци, на Копанчо, на другия, който и да било, би му писнало още на третата дума. И Аци, и Копанчо, и другият щяха да постъпят по един и същ начин: прас в зъбите, ритник и два шамара за десерт. Какво може да последва нататък, никой от тях нямаше и да помисли.

Но в училището, където учеше, в отбора, където тренираше, и навсякъде другаде, където го познаваха, Теофанчо Левака минаваше за най-големия умник.

И така си беше в действителност.

Той не прасна в зъбите Павката. Не го ритна. Не му удари два шамара за десерт.

Той се усмихна.

— Свърши ли? — попита кротко и възпитано, щом Музиканта се задъха окончателно.

— Да.

— Четеш ли вестници?

— Да. Спортната страница.

— Напълно достатъчно. Не виждаш ли какво правят големите клубове по света? Далавери, братче, далавери. Няма как, длъжни сме да побеждаваме. Това искате от нас вие, публиката.

— Брей, че си умник!

— Ами така е. Не мога да отрека.

Павката си доближа бозата. Огледа се.

— Не си поръчвай повече — предупреди го Левака. — Ще се напишкаш.

— Кой месец си роден?

— Ноември.

— По-голям съм от тебе — гордо заяви Павката. — Юли. Началото. Значи, знам какво правя.

От друга страна веднага си помисли, че Левака е страшно прав. А бе — умник! Щеше му се на Павката вече да отиде до тоалетната, но тоалетна в сладкарница „Еделвайс“ нямаше.

„Стискам до смърт!“ — геройски си рече. И не си взе боза. Прииска му се да съкрати разговора и попита страшно бързо:

— Закаквостава въпрос всъщност?

— Е, то не може така с две думи. — Теофанчо бе решил вече да поизмъчи своето ново приятелче. Теофанчо играеше в средната линия на своя отбор и често му се налагаше да задържа топката, да я бави, докато нападателите излязат на удобна позиция. Тука нападатели нямаше, но навикът си е навик: бавеше топката...

Трениерът, бате Пепо, явно бе прав — бавиш ли топката, противникът се изнервя.

— Закаквостава въпрос?

— Проста работа.

Ако не се говореше преди малко за напишкване, вероятно Павката не би се сетил, че сладкарница „Еделвайс“ няма тоалетна, вероятно не би си помислил какво ще стане, ако разговорът му с Левака се проточи твърде дълго.

Но, както и да е.

— Аз вече трябва да си отивам — каза Павката и за тежест погледна часовника си.

„Я виж ти! — помисли веднага Теофанчо. — Малко да се събереш с умни хора и веднага два по-умен ставаш.“

— Проста работа — повтори. — Хитро момче си и само ти можеш да уредиш тая неприятна история.

За пръв път го наричаха хитрец. И Павката се възторгна, просто щото досега всички, майка му даже, все викаха: „Ама че си...“. Едни допълваха: „... глупав“, други: „... Тък-тък-тък...“, то беше по-лошо, а вкъщи: „... несъобразителен“.

— Изяждам го с парцалите оня!... — извика Павката възторжено. „Оня“ значеше Румбата очевидно.

— Парцалите могат да ти запушат червата — тихичко предупреди умният Теофанчо. Беше страхотно прав.

И му разказа играта, много добре измислена от началото и до край.

— Понеже ти си виждал ноти, знаеш там какво пише: „Да ка̀по ал ф`ине — От начало до край“. Или греша?

— В никакъв случай. Но не предполагам, че ти си виждал ноти някога.

Теофанчо наистина нямаше такъв вид, на човек с школата на Шевчик под мишница, но като малък го бяха мъчили известно време с едно дървено сандъче, наречено цигулка. То издаваше в ръцете му такива звуци, че наоколо избухна пълен пожар, от учителките в читалището едната получи копривна треска, която ѝ остана завинаги; другата умря, тя, вярно, си беше доста възрастна, меко казано, беше си ѝ време; третата написа протестно писмо до Министерския съвет. Чак тогава майката на Теофанчо отстъпи. Изтегли го от школата и го прати на стадиона с думите: „Да пукнеш дано!“.

Има и такива родители, но Павката не знаеше.

— Та виж сега: във вашето ласкало, доколкото чаткам, често ви стряскат с контролни, класни, а?

— Както във вашето.

— Не бъркай нещата — строго каза Теофанчо. — Вашето е образцово, елитно, към Организацията на обединените нации, с плувен басейн... Вие там сте едни... — Като забеляза физиономията на своя събеседник, добави съвсем кротко: — Не се обиждай. Никой от нас не си е избирал даскалото.

— Трябва да ида до клозета — тревожно и ни в клин, ни в ръкав, отвърна Павката.

— Иди — милостиво му разреши Теофанчо. Знаеше, че най-близкото подобно заведение се намира поне на километър оттук, ако не и на повече. Знаеше плюс това, че Павката мре от любопитство: защо го търсят, за какво са го избрали, него, глупака, за какво са го избрали Големите играчи от Омразния му отбор.

„Остава му само да се съгласи“ — с удоволствие си помисли Теофанчо Левака.

— Ще подхвърлиш под Русия решението на задачите. И така, че кобрата да види. Да види не че подхвърляш, а че той ги намира.

— Коя? Коя кобра?

— На вас по математика не ви ли е една кобра, гърмяща змия очиларка, чудовище и така нататък? Както навсякъде?

Павката отговори, че не, че техният случай не е такъв, че математичката е хубава, млада, никаква очиларка не е, плюс това обича онзи тип!

— Още по-добре — каза умният Теофанчо. — С твоя помощ, той ще измами нейните надежди. Както обикновено става в книгите за индианци. И тя няма да му прости, докато е жива.

Умният Теофанчо посъветва Павката да пусне под краката на Румениге листче с решените задачи.

— А кой ще ги реши, кой ще ги реши предварително, пиленце?

Умният Теофанчо му каза, че могат да бъдат готови решения от сборника на Никитин, Виготски и Санкин.

— Няма да са същите — възкликна Павката.

— Че какво от това? Онзи си е правил пицови, без да знае предварително какво ще ви пробутат.

Павката помисли малко и реши, че Теофанчо Левака е доста умно за възрастта си момче. Но и той самият, Павката, не се считаше за глупав.

— Какво ще получа за това?

— Удоволствието да видиш приятелчето си аут.

— Аут — значи извън играта. Нали така? Не ми стига.

— Две касетки?

— Не е лошо. Две касетки — може.

Вратарят Валдемар Писков можеше да купи две касетки със зелени пари^[2]. Аци, Копанчо и Резервата биха платили. И то така, че ако работата станеше, за Теофанчо при обмяната щяха да паднат поне

десет лева. Биваше си го чейнджа. Плюс — важното. Да намалят отново поведението на Румбата, да го изритат от отбора по тоя случай и ред такива хубави работи.

— Ако нямаш друго — неспокойно изрече Павката, — да тичам. Че трябва да посвирия на пианото. Заради старците, да не мислиш, че много ми се свири?...

— Не мисля. Но ако го гепят с пицова, в отбора веднага ще го чупят и ще му се стъмни.

— Ще го гепят. И ще му се стъмни — бързо се съгласи Павката.

За друго мислеше в момента. Оглеждаше се. Побягна.

По-нататък с него се случи неприятна и срамна история, за която, чудно, никой от познатите му така и не разбра: намокри си панталоните.

[1] „Лятото на шампиона“. — Б.а. ↑

[2] Долари. — Б. а., който ги е виждал на живо. ↑

11.

През целия път до къщи — в автобуса и пеша — Румен носеше в ръце своето вярно куче. Вярното куче непрекъснато се мъчеше да избяга и на няколко пъти ухапа със ситните си, но много остри зъби пръстите на момчето.

А момчето му говореше, но когато наблизо нямаше хора:

— Сега вече ти си моята най-голяма грижа. Първо, да те нахраня. Второ, да те дресирам. За да станеш голям, хубав и страшен. Ама преди първото още... просто се чудя как ще те вкарам у нас, без да те видят. А? Каж ми, нали си умен?

С весели черни очета то го погледна и естествено не каза нищо.

Като истински индианец, като истински ловец или разузнавач Румбата тъй тихо превъртя ключа в секретната ключалка, тъй тихо откряна външната врата на апартамента и толкова безшумно я затвори след себе си, че не се удържа и прошепна:

— Видя ли, кученце? Твоят собственик е връх!

А то се плезеше и като че ли хич не го беше грижа.

Двамата се промъкнаха покрай кухнята, където потракваха чинии и се чуваше тананикане на нещо оперно или може би оперетно, такава една старинна музика.

В хола кучето охотно, бързо се изгърколи върху килима, подуши го и веднага направи локвичка.

— Е, защо така? Защо? — нежно попита Румен и седна срещу него на пода. — И без това ще си имам заради тебе достатъчно неприятности.

Но килимът бе доста шарен и локвичката много-много не си личеше.

— Румене! Румене!

Момчето подскочи и веднага излетя в коридора. На първо време бабата не трябваше да се среща с... Рони? Бари? Ричи? Томи?

— Да, бабо?

С ръце на кръста, баба му стоеше до вратата на кухнята. Според самия Румен бабата страхотно ставаше за частен детектив. Ето и сега: тя гледаше внука си с толкова силно, толкова изразително подозрение, че на него му се прииска да побегне.

„Нима тя вече знае? Нима тя ме е видяла, да кажем, през ключалката?... Не може да бъде!“

А всичко излизаше къде-къде по-просто: не беше очаквала, че щом го викне, и внукът ѝ веднага ще се появи. Обикновено той не правеше така. Не бе очаквала така кротко, така възпитано да изпее като някаква отличничка: „Да, бабо?“.

— Е? — изгледа го строго.

— Ами...

Насмалко Румбата да прибави: „Случайно го намерих. Залепи се за мене и не искаше да си отиде...“. Но все пак каза само:

— Ами...

— Хм.

В разните филми точно тъй се гледат двамата детективи — единият явно няма вяра на другия, вторият с присвити очи дебне първия; пистолетите са подръка, но никой не иска излишна шумотевица.

— Значи?...

— Хайде, бабо, нека няма излишна шумотевица.

— Много се мотаеш напоследък! Нещо много се мотаеш.

Подозрението още си висеше във въздуха.

„Какво ли е направил“ — питаше се старата жена.

„Какво ли не съм направил?“ — питаше се внукът.

— Аз... — „Къде сте спасителни мисли? Къде сте индиански божества? Къде са шестото и седмото чувство, лейтенанте от разузнавателните служби?... Помогни ми, Чандлър!“

Изглежда, бе казал последното на глас:

— Помогни ми, Чандлър!...

А баба му:

— Детективът изобщо не се казва Чандлър, мили мой, а Марлоу. Филип Марлоу. Ако внимателно гледаш телевизия, което в общи линии не е редно. Щото е по късните часове.

Румените много бързо пресметна на ум: „Щом е бил Чандлър, аз съм Мандлър. Щом наистина, както казва баба ми, онзи е Марлоу,

тогава аз ставам Чарлоу...“.

Значи отсега нататък — Чарлоу.

Чарлоу замина, защото усети своето превъзходство.

Никога не би извадил пистолет срещу баба си.

Знаеше, че баба му, каквото и да говори, но го обича, него, Чарлоу.

За останалите в семейството никак не беше сигурен. Дали истински го обичат.

Даваха му по някоя стотинка. Целуваха по бузката.

Обич ли е това?

Чарлоу не знаеше.

Щеше да стане ясно по-късно. Когато открият между мебелите си вярното куче.

Вярното куче още не можеше да свикне с мебелите. Душеше ги с подозрение... Там, зад затворената врата на хола.

— Не учиш, а скиташ някъде... Бог знае къде...

— Бог няма — решително заяви Румен.

— Значи тогава никой не знае.

— Никой.

„Ето затова го харесвам, затова го обичам толкова много! — възторгна се баба му. — Защото винаги говори истината. Каквато и да е тя?“

Бабата смяташе сама себе си за страхотен познавач на децата, „... на детската душа“, както смешно се изразяваше. „Щом погледна едно дете в очите, и веднага познавам дали ме лъже.“ И всичко това, защото била дългогодишна учителка.

Обаче много отдавна, много отдавна е била. Някога си. В средните примерно векове.

— Ето сега — започна хем ласкаво, хем строго — уроците ти за...

— Нямаме да пишем, нямаме да учим — прекъсна я Румбата.

Баба му тъкмо понечи за пореден път да се опълчи срещу днешната образователна система, която не подготвя децата, а ги оставя да се шляят, и откъм хола се чу звънливо, настоятелно, нахално кяфкане.

— Какво е това?

Румен вдигна рамене, сви устни. Откъде да знае?

— Какво е това?! — още по-строго попита баба му, но не мръдна от мястото си.

Момчето изведнъж загоря, че тя всъщност се страхува, че не смее да провери.

„О, приятелю, Мандлър Чарлоу, тебе пак те огря лъчът на щастието!“

— Сега ще видя, бабо, ти почакай тук.

Трябва да си пъргав като пантера, за да влезеш в стая, зад чиято врата лае малко кученце — така да влезеш, че то да не се измъкне, да не притича през коридора и там, пред кухнята, да се пъхне в краката на баба ти.

Но Мандлър Чарлоу бе наистина ловък като пантера. Че и повече.

Той прегради ъгъла на хола с фотьойл, приближи го до канапето и пусна кутрето там като в бебешка кошарка. То се разквича ужасяващо. По килима имаше още няколко локвички. Май бяха четири. Малки.

Румен излезе обратно в коридора. Мислеше, че баба му може да е забравила вече и да се е прибрала в кухнята. Но тя чакаше. Чакаше и мълчеше.

— Нищо не може да се разбере — каза той.

— Как така?

— Някакви шумове от улицата.

— Я ме погледни в очите!

„Сега ако можех да се разплача...“

— Веднага изхвърли това животно от къщи! Веднага.

Тогава той се изправи на пръсти. „Ех да бях трийсет-четирийсет сантиметра по-висок!...“ — и викна:

— Изхвърли го ти! Ето — върна се, отвори вратата и рязко посочи вътрешността на стаята. — Хайде. Може и през прозореца. За да умре веднага. Да не се мъчи. Действуй! Щом си толкова жестока, щом...

— Ох, господи! — Баба му хлътна в кухнята.

— Господ няма — за втори път заяви Румениге.

Помисли малко, помисли, взе кученцето под мишница и излезе.

— Гладни сме, нали? — говореше му. — Гладни сме много. И двамата. Обаче на никого няма да се молим. Ще търпим.

В интерес на истината, хич не му се търпеше. И на кучето също. Отвсякъде, от всички пролуки, от всички апартаменти, където имаше поне по една скрита баба, идеше сочна, вкусна миризма на пърженко, на печенко, на вареничко.

Докато излезе на паркинга, успя да измисли име на палето. Набързо се отказа от всякакви там героични Рекс, Бък, Ред, Грег, от възлигавите други, завършващи на „и“. Малкото приличаше на бийгълс. Джон, Пол и Джордж отпаднаха веднага. Оставаше четвъртият. И готово.

С барабаниста на бийгълсите в ръце Карл-Хайнц Румениге, наричан от приятелите си Кале, излезе на паркинга.

Играха, както все по-често се случваше напоследък, без него — футболче някакво. И не го забелязаха дори. Крещяха като ненормални: подай, подай...

„А защо да им подаваш? Какво ще направят те с това чудно нещо топката, когато тя дойде в краката им? Не знаят. Искат само да им я подадеш. Ега ти!“

Две малки момиченца довтасаха.

— Ауууу, колко е сладко — записука едното момиченце.

— Ауууу, какво е миличко — записука другото.

Страхливо протегнаха към него — всяко момиченце по едно пръстче.

— Може ли да го погаля? — попита първото.

— Погали го.

— Мерси.

— Значи учиш френски?

Момиченцето вече храбро и още неухапано, галеше Ринго по врата и се позабави с отговора.

— Защо? Не. Уча пиано и балет.

А другото:

— И аз да го погаля... Уф, как искам да си имам едно та-кооооо-ва!

— Че какво ти пречи?

— Нашите не дават.

— Че на кого дават?

Момиченцата се спогледаха.

— А може ли да го поддържа малко? — Първото явно беше по-смело. Дори протегна ръце.

— Дръж.

— Мерси.

— Мерси е на френски. На български беше някак си другояче.

— Та-кааа ли?... Ох, сладурчето ми, ох, на каааа-ка!...

Идиотчетата от паркинга ритаха идиотския си футбол по най-идиотския възможен начин. Тичаха вкупом подир топката, събираха се и само дето не се качваха един връз друг.

— Можеш ли да го вземеш до пет часа? — попита Румен, наблюдавайки внимателно играта. — Щото искам малко да поритам, а после трябва да се развее до даскалото за известно време?

— Ох, не. — Момиченцето просто се уплаши. — Не, в никакъв случай. И аз трябва да се помъкна към това, как го нарече. Знам за какво се отнася, но не, боя се, че няма да мога.

— Па чупи се — посъветва я приятелски Карл-Хайнц, наричан от някои Кале, а от други Румба. — Чупи се, какво ти пука. Аз не мога, щото съм ги нанизал едни! А резнат ли ми поведението и в отбора ще ми бият дузпата. Червен картон, бейби.

Онова явно нищо не разбираше.

— Чупи се от даскалото за днеска.

— Боя се, че не разбирам. — Беше, очевидно, дете на много културни родители.

— Не ходи.

— Ау! А баба? Божичко, в никакъв случай.

Той си помисли: „Това, жените, са страшно религиозни същества, независимо от възрастта им“. Но не поучи малката, не ѝ обясни, че всъщност бог няма.

— Добре. Поиграй си с песа малко, докато ритам.

— Вие сте много добър.

Румбата едва не се парализира. За пръв път през живота му се обръщаха към него на „вие“.

— Момиченце, ти си връх — каза ѝ. — Видиш ли зор в някой случай, идвай да ми ревеш на рамото.

Момиченцето нищо не загрея, завъртя глава и изцвърка:

— А кучето? Как се казва кучето?

На Румбата не му направи впечатление, че малката не попита как се казва той самият. За него подобни въпроси нямаха никакво значение.

— Чакай... Как беше? Ленън... Не, Ринго. Казва се Ринго.

С разклатена футболна походка Румбата се появи в средата на игрището. Изчака да изпуснат топката и я пое. Поработи малко с външен фалц, поработи с вътрешен, меко я вдигна на главата си, веднъж-дваж-триж чукна с чело...

Неговите приятелчета бяха в момента толкова подвижни, колкото тухлите, дето отбелязваха двете врати.

— Глей го бе! — щастливо викна Маркуча. — Румениге!

Сигурно мислеше, че ако не каже на момчетата кой е тоя, и те направо няма да го познаят.

Русокосия смъкна топката на асфалта и я закова под маратонката си. Усмихна се на приятелите и ги попита как върви.

— Футболът е велика игра — отговори Любчо, човекът с най-силния и най-неточен шут в пространството между „Красна поляна“ и „Руски паметник“. Наричаха го по тоя случай: „Село, село, топка не видело...“.

— Ама тре'ва 'а мо'еш 'а я играеш — нежно му обясни Маркуча.

— Няма значение — каза Карл-Хайнц.

— Как така?

— Ей така. Можеш — не можеш, няма значение. Трябва да си падаш по нея. Ако си мислиш, че Миро...

— Цайси? Ега ти къпчото!

— Мъри, не ме прекъсвай. Ще си прекъсваш даскалите в даскалото. Мене — не... Та ако си мислите, че Миро не се кефи, даже когато се спъва в ей това нещо — той елегантно, с пръстите на крака си отново вдигна топката във въздуха, — много, значи, се лъжете.

Близнаците се ухилиха като спукани пъпеши. Тук само Миро Цайси Читанката по не го биваше от тях в тая игра, футбола.

А Маркуча, зажаднял напоследък за истинско мачле, с Румениге вътре, се извърна към Еднаквите:

— Я да не се хилите, че мо'е 'а ви напра'им двете усти на чет'ри.

И към Румбата:

— Аре, Румба!

— Аре, ама... — Румен се огледа, сякаш броеше момчетата. Сякаш искаше да провери дали са достатъчно за хубав мач.

А на паркинга бяха почти както винаги: Любчо, Кирчо, Павката, Еднаквите братоци, двамата Венци, Маркуча и няколко маляка.

Достатъчно. Даже с един в повече.

— Тоя да се разкара. — Кале с мека китка замахна към Павката, сякаш искаше да пропъди муха.

„Разбрал е! — ужаси се Павката. — Разбрал е какво сме се наговорили с Теофанчо. Сега вече живот няма.“

Въпреки това се наежи, сви юмруци, набичи глава.

— Кажете му — продължи Румбата — да се маха, щото аз с него не приказвам.

— Как да не приказваш — орепчи се Павката. — Веднъж ме напсува.

— Псуването не е приказване — обяви Русокосия и отново замахна, сочейки някакви далечини. — Марш вкъщи!

— Вкъщи! Ти ще кажеш!

— Добре. Където искаш. Но по-далече.

— Аре, чупката — добави Маркуча.

Павката заплете крака, отдалечавайки се. Мърмореше как на всички ще... В общи линии не си представяше на кого какво ще направи, но за Румбата знаеше добре, виж, за Румбата знаеше. Измислили го бяха с Теофанчо — умно, хитро и както трябва.

На паркинга почна мач, какъвто отдавна не бе имало. Румбата царуваше, бог, истински бог, какво ли само не измисляше.

Маркуча играеше с глава без грешка; Любчо, за собствена изненада, на два пъти перна голове; мълчаливият Венци изфинтира веднъж самия Кале; другият Венци си пукна устната от натягане — тресна се в твърдото чело на Маркуча; Еднаквите, Еднаквите дори, се справяха сносно и ако се случеше да се сритат (Румбата ги бе сложил един срещу друг), викаха си: „Да прощаваш, брато!“.

Този ден и маляците станаха футболисти.

Кой знае колко щеше да продължава мачът, ако едно от малките момиченца не се бе приближило до тъчлинията. То издебна Румениге и му каза — а, какво ти „каза“ — изцвърча свръхсили:

— Батко, училището вече трябва да е почнало. — И му протегна кучето. — Вземи.

На Румбата потта му капеше от веждите право в очите. В първия миг не разбра какво му подават.

— О-о, Ринго! — И се обърна към останалите — Не стига ли, а?...

Не им стигаше. Можеха да ритат до залез-слънце, докато топката се виждаше. След малка пауза биха могли да ритат и после, щом бъдат запалени неоновите лампи. Не искаха да обядват, не искаха да ходят в даскалото и нямаше да обядват, и нямаше да идат днеска в даскалото. Всички до един.

Но като видяха Ринго, се развикаха:

— Твое ли е това страшно куче?

Двете момиченца се отнесоха към даскалото, а Румбата каза:

— Да, това страшно куче си е мое.

— Ще стане голямо, виж му лапите — каза Венци.

— Ще стане — съгласи се Румбата. — Затова съм го взел. Служебно куче.

— И каква порода е? — наивно попита единият Еднакъв, може би Ники, а може би Драго.

— Я па ти! Ще седна на тебе тъкмо да обяснявам. Ела ме питай в приемния ми час.

Тъй или инак, но се застыгаха за даскалото, кой се отби вкъщи, кой тръгна направо.

— А ти? — попита Любчо.

— Аз как? С кучето?

— Е, няма начин.

— Няма начин. Да го оставим малко у вас?

— А-а-а...

— Ясно.

— Съжалявам, братче.

— Добре. Кажи на класната, че съм умрял.

— Как?

— Кажи, че ме е сгазило трабантче. Истинска трагедия.

— Може. Но аз не съм видял. Чул съм от...

— От Павката.

— Не е лошо.

— Приятел?

— Приятел!

И си плеснаха дланите юнашки.

12.

Дебелото момченце с гипсирания крак много добре знаеше, че от него никакъв пират не би могло да стане. Първо — не умееше да плува. Опита се да се научи миналото лято, но толкова вода влезе в ноздрите и в очите му, че предпочете гордо да се откаже. Второ — пиратите ядат понякога по много, а понякога, когато няма, никак не ядат. Дебелото момченце можеше да яде по много, но да не яде никак то не можеше. Трето — имаше срамния навик да се къпе всеки ден. Никой от приятелите му не падаше до такова положение. За Румбата бе известно например, че влиза вечер в банята, пуска душа и седи известно време встрани от него, докато техните сметнат, че се е измил достатъчно. А той, сухичък, се увива в хавлийката и излиза доволен като подир екскурзия.

„Щом от мене пират не става, значи от мене нищо не става.“

Така си помисли Цайси, обезверен и отчаян.

— Ти — беше казала майка му — пишеш много хубави стихотворения. Продължавай така. Продължавай! Ти ще станеш писател.

Ама го казваше някак утешително — от тебе, един вид, нищо няма да излезе, поне писател стани. Майка му бе тъничка и много красива, сигурно страшно се ядосваше, че е родила толкова дебело, толкова трмаво, толкова късогледо момченце. Ами да — тя направо се чувстваше виновна, да, виновна. Не му даваше да яде достатъчно. Не го караше да си учи уроците. Щом го видеше, гонеше го навън да играе с другите. А Миро не обичаше много-много да играе навън. Обиждаха го там. Всички. Освен Румениге.

Единствено Румбата.

И като си помисли така, видя го да влиза. Вратата тук никога не се заключваше, дори нощем.

Обикновено приятелят му носеше нещо за ядене. А сега не. Сега носеше едно малко куче.

— Това куче е доста симпатично — вяло каза Миро Читанката.

— Нали? Мога ли да го оставя тука до пет часа? Тогава ще се върна от даскалото и ще си го взема.

— Знам ли? — отвърна дебелият и внимателно се помести, толкова внимателно, сякаш се пазеше да не загуби няколко грама енергия. — Извинявай. Напоследък ям по-малко от обикновено и реакциите ми са забавени.

— Не се безпокой, винаги са ти били забавени — усмихна му се приятелски Русокося.

— Сигурно е така. Ти си истински приятел, гледаш да кажеш нещо добро и умно на другаря си.

— Сърдиш ли ми се?

— Защо? — Миро тромаво се извъртя, като че не искаше да покаже на Румен цялата своя отчайваща слабост. — По-добре остави тук своето куче, отколкото да останеш самият ти. Ще бъде страшно, ако те сварят нашите.

— За Ринго безопасно ли е?

— За Ринго е безопасно.

Той потърка гуреливите си очи и се залигави:

— Куци, куци, куци... на батко сладурцето... то има чудни оцички...

Палето развъртя рязаната си опашка и се дръпна толкова силно, че Румен го изпусна.

— Момченцето на батинко...

Онова отиваше към Миро, отиваше...

Никак не се хареса на Румбата, че върното куче се поддава на подобни глезотии.

— То към мене не идва така — ревниво изрече.

С разтреперени пръсти, обхващайки палето, протягайки нос към черното копче на муцунката му, Цайси обясни:

— Стото ти не обицас достатъчно куцето, стото мъницкото...

— Я стига лиготиите!

Миро се сепна.

— Е, добре де. Какво толкова съм казал? Просто обичам животните. Винаги съм ги обичал.

После обясни, че имал алергия — знае ли Румен какво е алергия? — към козина. И само заради това не е завъждал вкъщи пес или котка.

Щом каза „котка“, Ринго закъфка старателно и дори отчаяно.

— Ще напишеш ли стихотворение за него? — попита Румен.

— Не знам. Ако ми дойде вдъхновението.

— Тъй, тъй — измърмори Румен и реши, че достатъчно е усуквал и трябва да премине към главното. — Тъй, тъй... А за любовта можеш ли да съчиниш?

— Любовта ли? Между кого и кого?

Миро галеше кучето и като че ли не внимаваше много-много в разговора. Въпреки това Румбата усети силно притеснение и се зачеса яростно по главата.

— Ами глей сега: между кого и кого може да има любов?

— Между хората и кучетата.

— Това — да. И още?

Миро изобщо не отговори.

— Престани да бъркаш кучето и не се разсейвай! Хората също могат да се обичат един друг.

— А-а! Естествено, естествено. Писал съм ги такива: за мама, за татко... Обаче като бях по-малък.

Румбата тежко въздъхна. Цайси бе доста умно и способно момче, но малко трудно схващаше, ако речеш да му обясниш някоя по-проста работа.

Но Русокосия не би бил Мандлър Чарлоу, ако не намереше веднага най-бързия път от центъра на игрището до наказателното поле на противника. Впрочем това май се отнасяше повече до Карл-Хайнц Румениге, докато Чарлоу по-често търсеше трупове и брилянти, но както и да е.

Той заразказва на очилатото момче с гипсирания крак такава една история:

Пътува, значи, пиратският кораб, какво му беше името...

Миро остави на мира Ринго и заслуша с отворена уста. Винаги тъй слушаше пиратски истории, дори когато биваха глупави или се измисляха в момента от футболисти.

— Какво му беше името?...

— „Нуестра мадона ди Санто Доминго“. Или на български — „Света Богородица от Санто Доминго“.

— Как не! Толкова дълго и толкова набожно... Пиратите нямат такива кораби.

— Напротив. Пленяват ги от испанците и...

Румбата се уплаши, че разговорът ще отиде в друга насока, а не към наказателното поле на противника и неочаквано лесно се съгласи.

— Окей. Да бъде. Значи „Мадоната“ плава с разгънати всички, такава...

— Ветрила.

— Именно.

Русокосия разказа някаква съвсем банална историйка: пленяват испанска каравела, грабят и убиват, но благородният пиратски капитан, след като изстиска на киснатите си в кръв крачоли, влиза в кокпита и що да види — прекрасна девойка...

— Не може да бъде в кокпита. То е кухня.

— Отлично. Значи в...

— В каютата за знатни гости...

— Тоя филм и аз го гледах по телевизията. Голяма идиотщина.

— Какво изпитват пиратският капитан и момичето?

— Омраза.

— Която после се превръща в любов.

И Румен попита приятеля си би ли съставил едно стихотворение за точно такава любов, а не за майка, баща и куче. Но като видя опулената мутра на Миро, допълни:

— За пирати, ако може, да не става дума. Действието да се развива в наши дни.

— А-а-а... Виж сега, аз малко бавно загревам, но загрея ли... как се казва тя?

— Нуестра Мадона от комплекс... Забравих го. Не, никога не съм го знаел. А бе, краят на автобус 88. Пада се на югозапад.

— Ясно, Румениге. Остави кучето и бягай в даскалото. Ама чакай. Какво прави то там? Ринго?

Миро, ужасен, забеляза, че животното прикляка и мокри паркета.

— Нищо особено... И го нахрани. Обича мляко.

Румбата се надигна.

— Няма нито мляко, нито... — с отчаяние изрече Миро.

— Слез. Купи.

— С тоя крак?

— Пирати с дървени крака са превзели не едно и не две морски превозни средства.

— Тъпкани със злато и манджи. Само че аз и пари нямам.

— Това, виж, е лошо. Това е много лошо...

Цайси подскочи, опрян в рамото на своя приятел, и зачука решително с гипса през стаята. Намери някаква смешна детска касичка с форма на будилник...

— Фрашкана е. Но не мога да я отворя.

Румбата огледа „будилника“:

— Ключ и шифър?

— Казах ти — не мога да я отворя. Нямам ключ. А шифър е рожденият ми ден: 7–12.

— Добре поне че си помниш рождения ден. Ножче!

— Нямам ножче.

— Вилица. Кламер.

— Вилиците са в кухнята. В чекмеджето под умивалника.

От кухнята Мандлър Чарлоу донесе парите в алуминиево канче. Носеше също и касичката.

— Затворил съм я. Можеш да я използваш и по-нататък. Хубава касичка. Вносна.

И си отиде.

„Тия футболисти — рече си Миро — са големи нещастници. Трябва непрекъснато да ходят в даскалото. Трябва да бъдат редовни. Иначе ги чупят от състава. Ега ти! А в «Интер», а в «Барселона», а в «Хамбургер Шпортферайн»?“

И като си представи прочутите световни клубове, съставени само от първенци по събиране на вторични суровини, само от... а бе! Разсмя се волно и леко.

Награби две шепи от парите.

В същото време кучето кротко гризеше книгите от долния рафт на библиотеката.

— Фу! — викна Цайси. Знаеше, че „фу“ е забранителна дума за куче.

И Ринго наистина се стъписа, заряза библиотеката, обърна се по гръб и предложи на момчето да го почеше по коремчето. Момчето

наистина го почеса, а после — куцук-куцук — слезе долу до бира-
скарата.

Поиска шест кебапчета.

— Извинявай, малкия, ама татко ти ми е забранил да ти давам.

— За кучето — отчаяно прошепна Миро.

Човекът с бялата престилка изгледа двете шепи пари, които
момчето изсипа на тезгяха.

— Щом е за куче — бесплатно. И аз обичам животните. Ей сега
ще ти дам чудесни кокали.

Миро едва не се разплака. Имаше си той други планове по
изхранването на малкия рошав бийтълс.

— Моля ви! То е чуждо. То е малко. То кокали не яде. По-добре
шест кебапчета — каза бързо, задъхано.

Онзи помисли, посумтя, похъмка.

— Ако тези стотинки не стигат...

Стотинките бяха цяла камара. Неброени. Повечето бели на цвят.

— Стигат. Стигат те. Ама баща ти... Добре. Шест кебапчета за
малко куче са много. То...

— Нека бъдат пет.

— Пет? Но татко ти трябва да намери под муцунката на твоя
там...

— Чуждия...

— Под муцунката на чуждия ей тази празна пластмасова
чинийка. — Човекът я показва.

— Ще я намери — уверено рече Миро. — Ще я намери празна.

Така и стана. После.

Като се прибра вкъщи, Цайси даде на Ринго едно от кебапчетата.
И изяде останалите четири.

След което написа в дебелината си, пълна с различни стихове
тетрадка:

*Куче мило, куче сладко,
ти си ми едно на батко.
Тичаш тука, тичаш там
и ще станеш пес голям.*

*Но като пораснеш много,
пак ще си четириногло.
С други думи: ... пар-пар-пар,
аз съм твоят господар.*

„Пар-пар-пар“ не означаваше нищо. То просто трябваше да пази място. Един ден поетът и писателят Мирослав щеше да го запълни с някаква друга дума.

Обърна страницата.
Сега за любовта.

*Минават тук красиви ученички,
но ти си най-красивата от всички.*

Видя му се достатъчно. Кратко, ясно... Гаджето не е някое куче, та да му обясняваш надълго и нашироко какво е, що е. Ако е умно — ще разбере, ако е патка — пак ще разбере.

Нали?

След като се запита така и почти си отговори, помисли: „Какво ли става навънка? Навънка си тече животът, пък аз...“.

13.

А на вълна животът течеше така:

Павката бе взел от едно момиченце сборника със задачи на Антонов, Никитин, Виготски и Санкин. С всички решения отзад. Преписа петнайсет задачи с дребен и преправен почерк. За повече не му стигна време.

„Бива си го тоя Теофанчо“ — мислеше през цялото време, а сърцето му тупаше с всичка сила. Предчувстваше, предвкусваше удоволствието: Румбата подгонен най-накрая от Кака Теорема, подгонен до дупка, подгонен на квадрат.

В часа обаче Румбата го нямаше и Павката се ядоса, взе да се върти и да нервничи. На всичкото отгоре задачите не бяха от Антонов, Никитин и останалите, а Кака Теорема попита:

— Къде е Румен?

Павката веднага се обади:

— Сигурно рита някъде.

— Калтак! — изръмжа зад гърба му мълчаливият Венци.

— Искаш да кажеш, че е на тренировка?

— Не, другарко. Те не тренират никога в учебно време. Сигурно рита някъде ей така.

Учителката извърна лице, тя никак не ги обичаше тези като Павката. Съжали дори, че е попитала.

Тогава Любчо вдигна ръка.

— Да?

— Сгази го едно трабантче.

— Как?

— Па ей така. Сгази го.

— Ама че тъпак — въздъхна мълчаливият Венци. И се провикна през цялата стая: — Ти си ненормален, братче! Той ти каза да го кажеш на класната, а не на Кака Теорема. Ега ти кретена си, помни ми думите!

Съкрушен, Венци си седна, а учителката дори не забеляза, че я нарекоха „Кака Теорема“.

— И какво? — едва не се разплака тя. — И какво?...

Любчо, доста объркан, отвърна:

— Нищо...

— Как нищо? Как нищо?...

— Па така. Трабантчето е много зле. Румбата с глава му избил двигателя. Продупчил пластмасите и...

Продължиха да си решават задачите, а учителката се разхождаше между тях. Доста нервна беше и като видя купчината листове под чина на Павката, му се разкрещя:

— Какви са тези пищови?

При този възглас Маркуча, макар и да седеше по-далече, като каубой се хвана за кръста. Кой знае за какво си е мислил. Щото той пищови всъщност нямаше. Мързеше го да ги прави.

Глупавият Павка бе изписал решенията на задачите от Антонов, Никитин, Виготски и Санкин със зелен химикал. Със същия зелен химикал пишеше и в момента.

— Това не е моят почерк, другарко.

— Напротив. Това е тъкмо твоят почерк, само че по-дребен. Напусни! Веднага напусни!

Павката по особен начин си плетеше краката, когато отнякъде го изгонваха. А го гонеха често. И от различни места. И той никак не можеше да разбере защо.

Кака Теорема бе ужасно ядосана. Тя хвърли подир него листовите и те се разпиляха като лястовици.

В същото време Румбата бавно се придвижваше към даскалото. Видеше ли нещо за ритане, подритваше го, водеше го известно време ту с вътрешната страна на маратонката, ту с външната; цигарена кутия, камъче, изгнила глава лук. Шутиреше накрая в някоя дворна врата или между две тясно поставени кофи за боклук. И чуваше как възторжено викат името му двеста хиляди души, възседнали пейките на стадиона „Маракана“^[1]. Връхлитаха да го целуват Гулит^[2] и Марадона^[3]. Марадона дори му каза:

— Извинявай, че все те бъркаме с Румениге, ама много си приличате, та затова.

— Хич да не ти пука — прости му Румбата. — Ако бях по-мургав, и с тебе щяха да ме бъркат.

— О-о-о! Такава чест! Не смея да си го помисля.

Ей така вървеше и си представяше разни работи.

Тогава насреща му се зададе Палавей и стана ясно, че в края на краищата нещата ще отидат на лошо. Появата на Палавей винаги докарваше разни беди на разни хора: на приятелите му, на враговете му, на трети лица, които нямаха нищо общо, а най-често на самия него. Където преминеше, подире му пламваха пожари и ставаха наводнения, понякога и в съвсем прекия смисъл на тези понятия.

Интересно, обаче наистина по фамилия бе Палавеев, малкото му име не споменаваха дори учителките. От бебе носеше двоен прякор — Макс и Мориц, а наскоро някой го бе нарекъл още и Цунами^[4].

Цунами живееше с баба си, едно твърде проклето и адски вехто бабище, в дважд по-вехта къщица и в буренясало дворче, забравено между блоковете.

Тъничко, жилаво, бледо, с особен поглед, това момче вероятно имаше и баща, и майка, но никой никога нищо не бе чул за тях и никой никога не беше ги виждал.

— Сигурно са избягали — каза веднъж по този повод Миро Читанката. — Видели са какво са родили и са духнали двамата в различни посоки.

Румбата и Цунами се срещнаха на ъгъла, едновременно завиха — единият вляво, другият вдясно — и така посоката им стана обща.

— На даскало ли? — учтиво попита Палавей.

— Там.

— Много време се губи в даскалото.

Румбата кимна — така си беше. Човек има толкова неща на главата и на всичкото най-отгоре — даскало.

Палавей каза: чупили го от боксовата школа. Тренерът се разревал на прощаване с истински сълзи. „Толкова си надежден, момче, толкова си надежден... — казал му. — С тия дълги ръце, с тия дълги крака, с тая техника... толкова си надежден!“ Обаче имало прекалено много оплаквания — от училището, от милицията, от квартала и откъде ли още не. Чак до националната федерация стигнали.

— И мене ме дебне същото — скромно призна Румбата. — Едва се крепя в отбора.

Тайничко завидя на Палавей. А бе истински мъж — чупили го, а се държи като няма нищо.

„И аз така... като ми бият шута. И аз така...“ — зарече се.

Не бързаха особено, макар че щяха да стигнат за третия час, не по-рано.

Вървяха двамата кротичко и спокойно и който ги видеше и ако не ги познаваше, би си помислил, че тези две момчета са най-примерните ученици от паралелките „а“ и „б“. И че отиват сега към училището, потънали дълбоко в тайните на физиката, географията и другите полезни науки.

А в действителност те тънеха в съвсем различна тайна — как тъпият и скучен живот да стане някак си по-интересен.

Зарадваха се особено много, когато видяха бащата на Маркуча и бай Брайко Пресушибуре.

Старият Маркуч и бай Брайко стояха насред път. По никакъв начин не можеха да продължат напред и по никакъв начин не можеха да се върнат там, откъдето бяха тръгнали. Откъде и за къде бяха тръгнали очевидно изобщо не си спомняха. Сплетени в прегръдка завинаги, в едно цяло, те не биха се разделили по никой начин, докато стояха прави — разделят ли ги, всяка половинка би паднала.

— Виж каква красива скулптура — каза Палавей.

— Да. Истинско произведение на изкуството. — Румбата просто се захласна.

Бащата на неговия приятел пееше с всичка сила:

*Между мене и тебе
нещо става съмнително,
между мене и тебе
любов гори.*

— Ти нали си пионер? — попита Цунами.

— Разбира се.

— Пионерът не трябва ли да помага на изпадналите в беда граждани?

— Пионерът винаги помага на изпадналите в беда. И аз напоследък правя това непрекъснато.

— Тогава?

— Да им помогнем — усмихна се Румениге.

Палавей и Румбата отидоха при двамата пияни.

Внимателно и с усилие ги отделиха един от друг. Стария Маркуч вкараха във входа на един блок и го сложиха да седне върху най-долното стъпало.

— Той е баща на мой приятел. Не искам да се гъбаркам с него — каза Румбата.

— Ясно. Не трябва.

Излязоха, взеха подпрения предварително от тях на стената бай Брайко и го поведоха към даскалото.

— И ти като мене мислиш, че Пресушибуре не е ходил достатъчно на училище, нали? — попита Палавей-Цунами.

— Познанията му по химия и по биология са недостатъчни — съгласи се Румбата.

Бай Брайко висеше на раменете им и тътреше крака. Беше почти в безсъзнание.

— Сега ще навакса пропуснатото — каза Палавей.

— Очевидно. Освен това ще служи за пособие. „Вредата от алкохола и трагичните последствия“. В натурален вид.

— Ми да. Като ни говорят за зеле, показват ни зелка, като ни говорят за пшеница, показват ни житен клас...

Румбата бързо допълни:

— А щом стане дума за алкохол, нищо не ни показват.

— Дръж го здраво, да не изпадне.

И наистина стискаха Пресушибуре здраво и не му даваха да рухне, да се разплъоска върху плочите на тротоара.

Беше междучасие, когато го заведоха в даскалото. Минаха съвсем спокойно по коридора и отначало никой не им обърна внимание — просто две добри момчета подкрепят немощен, полузаспал старец, вероятно склеротик, поканен в училище да разказва спомени за ужасите на Първата световна война. Само председателката на дружинния съвет малко се сепна, като ги видя. „Но как? — помисли

си. — Нима тъкмо Палавеев и този, когото наричат Румениге, са най-подходящите за толкова отговорна задача? Ще видим ние!“ Не посмя да ги спре обаче, защото, макар да се смяташе за храбро момиче, всъщност панически се страхуваше от тия двамата.

А те се позатрудниха по стълбите. Пресушибуре се запъна.

— Хайде, мой човек, хайде. — Палавей го погали по плешивото теме.

— Н’искам! — Бай Брайко хълцукна. — Там е затворено.

Палавей се ядоса. Изръмжа:

— Я да вървиш!

Румбата даде знак на своя приятел: „Чакай...“ — и пошушна в ухото на бай Брайко:

— На готини хора там горе дават по шише гроздова.

— Водете ме — отпусна се веднага в ръцете им Пресушибуре. По-точно щеше да бъде, ако кажеше: „Носете ме“. И притвори клепачи.

Насреща им по стълбището слизаше физът Котев, облечен в красив анцуг.

— Я! — възкликна той. Спря и нищо повече не можа да произнесе.

Цунами и Румбата му се усмигнаха и се опитаха да го заобиколят.

Но физика Котев успя да дойде бързо на себе си.

— Къде бе, ей? Къде го влачите тоя тип?

Цунами като че ли не чуваше, втренчил особения си, прозрачен поглед някъде съвсем встрани и много далече.

— Ами вижте сега-а-ъ-ъ... — проточи Румен. — Това — той каза това, сякаш ставаше дума за предмет или за дете — не е тип, а дядото на Палавеев.

— А-а-а... — Котев леко се смути.

— Класната нареди на Палавеев: „Без дядо си да не идваш в училище. Нека му кажа аз за твоите... за твоите, такава... значи, безобразия“. И ето че сега...

— А-а-а...

— Палавеев води дядо си, пък аз му помагам.

— Вие сигурни ли сте, че гражданинът... — учителят посочи бай Брайко — е в състояние да разговаря с класната?

— Това не е наша работа, другарю Котев.

Физът изведнъж реши, че и негова работа не е. Без повече приказки ги заряза и продължи пътя си.

— Добра комбина сме с тебе — каза Цунами.

— Да. Остава още да ни срещне и директорката.

— На нея пък ще обясним, че това е дядото на другаря Котев.

— Тогава вече няма да има кой да ме защитава на учителските съвети и ще ме изключат.

— Щом мене още не са...

— Ти си друго. Тези, дето са без родители, ги жалят — с тиха завист обясни Румбата.

На горния етаж около тях се струпаха приятелчетата: Венци, Любо, Кирчо, другият Венци.

— Я виж кой ни е дошъл на гости! Здравсти, здрасти, бай Брайко.

— Мараба! — неочаквано, силно, юнашки се провикна Пресушибре. — Нема ли тука е'на биришка бе, хора?

— Нема — отговори му Венци.

— Тц, тц, тц, к'ви са тия заведения...

Приблужи и Маркуча с ръце в джобовете. Наклони глава, с присвити очи разгледа пияния и попита:

— А моя, дъртия, с него ли беше?... И то̀лко мотан?

Румбата се поколеба за миг, но призна:

— Аха.

Маркуча подъвка устна, нищо не каза, обърна се и влезе в клас.

В коридора възникна лек скандал. Румен и другите момчета поискаха да вкарат Пресушибуре в своята стая, пък Палавей не го даваше.

— При мене. При мене ще си бъде! Нали ми е дядо?...

Накрая се разбраха да си го поделят орташката: един час при Румен, един час при Цунами.

Туриха бай Брайко да седне на последния чин и бай Брайко веднага заби чело в плота и заспа дълбоко. Венци метна върху главата му яке.

— Много му лъщи тиквата — каза.

Момичетата пък стояха настрани и гледаха уплашени.

После влезе класната. И от вратата запя своята позната песен: колко я огорчавали те, учениците, колко я нервирали. Как бягали от

училище! Ето го Румен — дошъл за третия час! Как преписвали! Колежката по математика се оплакала! От Павел тя, класната, не очаквала! Много я разочаровал, много! И какво е мръсно в стаята тук! И какво е разхвърляно!

Както винаги говореше несвързано.

— Ами тоя куп дрехи? На последния чин? Няма ли окачалки? Окачалки има. Тогава? — Класната бе доста късогледа и не носеше очила. — Веднага да се махне!

— Ама как? — невинно попита Румен. — Цялото ли?

— Цялото. Отиди и го махни. Инак ще го изхвърля през прозореца.

— Няма да можете сама, другарко, трябва някой да ви помогне. То тежи.

— Без приказки.

Румен отиде до последния чин, взе якето и го понесе към закачалката. Пресушибуре се надигна, прозя се звучно, протегна ръце, разкърши рамене.

Класната беше много смешна в тоя момент — една такава парализирана. Нито крачка да направи, нито дума да произнесе.

А из класа се понесе кикот и хикот, киркиркаха в шепи дори момичетата.

— Я! Що се лезите бре! Мамка ви! — грубо викна бай Брайко.

Кикотът, хикотът, киркирането се усили.

— Как-во е то-ва? — Учителката заекваше за първи път, откакто я познаваха.

— Сигурно са включили в паралелката ни нов ученик, другарко — обади се Венци с леко преправен глас и прикривайки се зад мощния гръб на Кирчо.

— Мамка ви! — изрева отново Пресушибуре и тресна с юмруци по чина. — Къде съм?

Класната постепенно идваше в съзнание.

— Кой сте вие, другарю?

— Не знам! Не ме интересува — троснато отвърна Пресушибуре. И удряйки ритмично с ръка по плота, нареди: — Аз-искам-тука-веднага-да-ми-се-донесе...

— Ама как може така пред децата! Не ви ли е срам?

— Мене? Мене да ме е срам? Че що? Да не съм гол?

Пресушибуре хълцукна силно веднъж и още веднъж; и загадъчно добави:

— Вас трябва да ви е срам. Вас, лично!

Не стана ясно защо — класната също не беше гола, а във вечното си сиво костюмче.

Смееха се всички, с изключение на доста обърканата учителка, с изключение на Румениге, който поддържаше върху лицето си каменната маска на частния детектив Мандлър Чарлоу. С изключение и на Маркуча.

Маркуча неочаквано скочи и викна срещу Румбата:

— Ти си гадно копеле!

И побягна навън.

Румбата изведнъж се смути. Зачеса с пет пръста тила си. А Венци, който седеше наблизо, пошепна:

— Мани го бе, Румба! Мъри на тая тема е прекалено чувствителен. Заради баща си.

В същото време класната питаше бай Брайко:

— Кой ви доведе тук?

А той, хълцукайки, отвърна геройски:

— Сам дойдох. Ей ме на — и се блъсна яко по гърдите.

Тогава класната се обърна към Румен. От погледа ѝ той разбра, че тя вече е разгадала всичко.

„Браво бе! — възхити се. — Ако не ми беше учителка, щях да я взема в моето детективско бюро...“

— Нищо не знам — каза. — Вие поискахте да махна якето. А под якето, виж ти каква изненада!

Класната се завъртя на токовете си и бързо излезе.

— Сега вече става лошо, братлета — рече разумният Кирчо.

— Ще стане — обади се още някой. От ония, дето нямаше изобщо да пострадат.

— Е, тогава аз да изчезвам. — Румениге им помахна приятелски и се разкара.

В събота щяха да го бият и заради това. Но имаше ли всъщност значение заради какво точно?

Вървеше по улицата и се питаше: „Защо? Защо заведох Пресушибуре в даскалото?“.

[1] Футболен стадион в Бразилия, най-голям в света. ↑

[2] Прочут холандски футболист. ↑

[3] Не по-малко прочут аржентински футболист. ↑

[4] Морски вълни, възникващи в резултат на земетресение. Скоростта им е от 50 до 1000 км в час, а височината на вълната понякога надвишава 50 м. и предизвиква опустошителни разрушения на сушата. — Б.а. (който, за щастие, не ги е виждал, защото иначе тази книга нямаше да бъде написана.) ↑

14.

Връщаше се с тежката походка на страхотно уморен човек. Не подритваше нищо по тротоара, просто влачеше крака. И ако някой от минувачите се вгледаше в русото сгърбено момче, никога нямаше да предположи, че то е известният футболист Карл-Хайнц-и-така нататък. А щеше да помисли: „Как ги мъчат тия деца в проклетото училище. Как ги мъчат! Ей го на — върви и само си приказва. Това нормално ли е? Не. Не е нормално“.

Момчето вървеше и наистина си приказваше. Съвсем тихичко, но все пак се чуваше:

— Ама че си идиот, Румба! Ама че си кретен! Пълен ръб отвсякъде! И дебил! Няма вече футбол за тебе! Няма вече куче за тебе! Няма вече живот за тебе! Всичко ще ти забранят.

Ето така.

Последваха петдесет метра мълчание. До магазина за безалкохолни. Там почувства, че гърлото му е съвсем пресъхнало, и се промуши покрай опашката.

— Чичко, дай ми една лимонадка — рече с плачлив глас и като се обърна към чакащите, добави: — Трябва ми за болно дете.

Отвори лимонадката в желязната рамка на витрината и ухапа шишето пред магазина.

Излезе възрастен дядо с много строг вид и пълна чанта газирани напитки — най-различни, в големи и малки бутилки.

— Не е хубаво да се лъже, малкият.

Румбата мислеше да му каже: „Я се разкарай!“. Но вместо това попита:

— Кой лъже?

— Ти.

— Аз, вярно, лъжа много — призна Русокося. — Но не и сега.

— Не виждам тука никакво болно дете! Виждам само едно лъжливо дете, което пие лимонада.

— Мене?

— Да, тебе.

— Че тъкмо аз съм болното дете бе, другарю.

— Никакъв другар не съм ти — ядоса се дядката. — Аз не съм ти другар!

— Нека не спорим. Вие, вярно, не сте ми никакъв. Но че аз съм болен, по този въпрос, както казва класната, две мнения няма. Че погледнете ме де, погледнете ме внимателно!

Старецът се смути доста, нима нещо по детето наистина си личи отдалече, а той — пуста склероза, пусто неподвиждане — не е забелязал? Засрами се, отстъпи дори на крачка.

— Па аз съм ненормалник бе, деди! Луд! Виж ми очите, на — и Румбата му пробута стария свой трик: събра очите си в горния край на носа. Така изглеждаше, както винаги, доста страшен. От лимонадата пусна между устните си и няколко мехура. Изобщо — пълен ефект.

— Да, но... да, но... нашата медицина сега тя... това...

— Човек не може да си изкърка лимонадката на спокойствие. Ето това е вашата медицина.

Въртейки глава, шепнейки си нещо неясно и сигурно несвързано, старият човек понесе газирани напитки нанякъде.

— Айде де! Той ще ми прави забележка — изръмжа подире му Румен.

И чудно, след лимонадата и след разговора със строгия старец Румбата се почувства неочаквано добре.

„Какво пък — помисли си, — току-виж всичко се разминало.“

„Какво пък — помисли подир това, — не могат да ме изключат съвсем и отвсякъде. Образованието у нас е задължително. Значи ще ме

учат, докато се налага.“

„Какво пък — помисли най-накрая, — ще избягам от къщи, ще си набера плодове от някои градини, дето не ги пазят толкова, и ще тръгна към Северния полюс. Вестниците ще пишат за мен. «Самотният полярен изследовател Румен. И така нататък.»“

Щеше да изпрати от Северния полюс една-единствена картичка: „София, комплекс еди-кой си, блок еди-кой си, Румяна Панджарова. Храната свърши. Дъвча три пъти на ден подметките си. Вкусни са. Мисля за теб. Винаги твой Карл-Хайнц-Кале-Румба-Мандлър-Чарлоу. Ако още го помниш. 13 юни тази година“.

Сняг, студ, бели мечки, красота.

Няма я мамичка, няма го татенцето, даскалото не съществува, само верните кучета...

Стоп, стоп!

Той се сети за своето вярно куче Ринго.

И се затича към Мирови.

Изсвири силно сигнала отдолу. И дълго, търпеливо чака. Дебелият трудно се придвижваше с гипсирания крак от кревата до прозореца. А и иначе също.

— Вашите вкъщи ли са?

— Знаеш, че по това време все още не са.

Художниците, вярно, се прибираха късно. Мъчеха се в своите ателиета да станат колкото се може по-знаменити.

— Ринго жив ли е?

— Що за тъп въпрос? — обиди се Цайси. — Качвай се.

И Румбата тъкмо да се пъкне във входа и отгоре се чу:

— Ама почакай! Я ми купи едно кисело млекце.

Русокосия въздъхна, преброи стотинките си и изтича до супермаркета. Там беше фрашкано, особено около касите, но момчето набързо пробута за втори път номера с болното дете: „... Кисело млечице, едно-единствено! За да си глътне антибиотичето! Иначе ги повръща знаете ли?“.

Пък у Мирови го чакаха няколко изненади.

Някои приятни, други не чак толкова.

Първо, лакомият дебел пират раздели млякото съвсем по братски — половината за кученцето, половината за себе си.

После каза:

— Зяпай сега.

И като сложи кутрето да седне, заповяда му:

— Дай глас!

Ринго залая: „Ау, ау, ау!“.

Тъмна завист заля Румбата. Миро като че ли разбра и кротко предложи:

— Опитай и ти.

— Друг път.

Това беше произнесено през зъби. Как не, вярното ти куче току-виж отказало да се подчини, а изпълнява командите на Сульо и Пульо.

И накрая — Цайси вдигна от нощното си шкафче купчина книги — на български, на немски, на английски и може би на чешки.

Пръсна ги по леглото и ги разтвори на места, предварително отбелязани с листчета.

— Целият следобед се занимавам с това.

Румбата веднага реши, че очилатият малко го прекалява — от къде на къде ще се занимава с работи, дето не са му работа.

— По екстериорни белези...

— К'во, к'во?...

— По екстериорни белези — тежкарски и съвсем безпрекословно повтори Миро — излиза, че кученцето е без съмнение ердейл териер. Виж тука на картинката.

— Никак не прилича.

Румен го каза колкото да не се съгласи бързо и веднага. А му се прищя неговото вярно куче да бъде тъкмо такъв ердейл териер по екстериорни белези и по всичко останало. И най-важното: без съмнение. Стегнат, мускулест и на една от снимките, засечен от фотографа, когато прескача цял кон.

Миро по професорски намести очилата на чипия си нос и от едно място прочете:

— „Служебна порода, създадена в Англия...“. — А от друга книга и с известно запъване: — „Използва се... значи за това... за спасяване на хора в планините... при такова, при лавини... от митническите служби за издирване на дроги, на наркотици от...“ Това не го разбирам...

— Аха. Е, не се мъчи повече. Значи имам точно кучето, което ми трябва...

Очилатият го изгледа с нескрита завист, та Румен чак се почувства неудобно. И съвсем неискрено каза:

— Е, бих ти го подарил. Щото си ми истински приятел. Ама какво да те правя, като имаш алергия. И после, то не е куче за пират, а за детектив.

— И наистина ли ще си го вземеш?

— Да. Ще го взема наистина. И то веднага.

Румбата просто се уплаши, че на приятелчето току-виж му минала най-неочаквано алергията и... А бе — два шамара и готово, край на всички претенции, ама...

Слизаше по стълбите с кученцето в ръце.

Най-различни мисли се търкаляха в главата му като футболни топки на тренировъчно игрище. Много мисли, много топки — насам и нататък.

Например:

Че на Ринго трябва да се купи каишка.

Че за каишката трябва да се намерят отнякъде пари.

Че пари няма.

И веднага се появи спомен от близкото минало. Румен претърсваше костюмите на баща си за стотинки. И ето ти го Иван. Влезе в стаята. „Като малък и аз съм правил така, приятелчето ми.“ „Ами тогава, значи...“ — колебливо произнесе момчето. „Като ме хвана старият, дядо ти, не ме пра с колана, както обикновено...“ „Значи и ти няма да ме переш с колана?“ „Я! Кога съм те бил?“ Иван се учуди толкова много, че Румбата щеше чак да падне на пода от възмущение — колко бързо забравят възрастните! Или може би двата яки шамара те не ги броят за бой? В събота?

„Дядо ти — продължи Иван — ми каза: Подир доносниците най-отвратителните хора на този свят са крадците. На тях ръцете им изсъхват.“

Румен не отговори, а само си помисли: що за дивотия? Той лично познаваше сума ти крадци, на които нищо им нямаше. Ръце, крака — всичко като на останалите. Самият Румен-Мандлър-Чарлоу не беше без грешка в това отношение.

„Изсъхват, викаш...“

„Именно!“

„Наистина ли вярва, или само се преструва? — мина му през ума набързо. — Че то ако е така наистина...“

„Иване — предпазливо рече и стоеше на прилично разстояние от баща си. — Ние с тебе сме приятели, нали?“

„Приятели сме“ — разсеяно се съгласи баща му и се заби в някаква кръстословица или в нещо подобно из вестниците.

„И трябва да си говорим само истината, нали?“

„Естествено, естествено...“ — още по-разсеяно отговори Иван.

„Е, на тогава — виж ми ръцете...“ — Румениге изпъна напред двете си ръце.

„А-а-а-а — изглежда, Иван веднага бе забравил за какво е ставало дума преди миг само. — А-а-а-а...“

Та както и да е. От този разговор мина малко време и въпреки че Румен беше сигурен — не, ръцете му в никакъв случай няма да изсъхнат, но из джобовете вече не ровеше. Най-много да поизлъже леко баба си, че уж в училище им искат по левче или два — я за бедните деца, я за кръжока по цветна фотография или за нещо друго...

Отпрати в аут всичките тези мисли и веднага ги замени с други:

Ринго, Ринго? Риничката? Ричко? Ринчинцето?

Как ще го вкара сега вкъщи?

Какво ще стане там? Пожар, война, атомна катастрофа?

Бе готов да понесе всичко, само вярното куче да си остане с него.

Гъделичкаше вярното куче по гушката и му говореше:

— Ние с тебе няма да се разделим никога.

Беше забравил за Румяна.

Беше забравил за неприятностите, които го чакаха около историята с бай Брайко.

Беше забравил за стиховете, които поръча на Миро.

Беше забравил за всичко.

Ако сега някой го спреше и го попиташе:

— Хей, момче, ти какво най-много искаш?

Румен нямаше нито за миг да се забави с отговора:

— Да имам куче.

— Че нали си имаш? Това в ръцете ти какво е?

— Бе хем си имам аз, пък хем си нямам. И едното може да се рече, и другото...

И онзи, разбрал-недоразбрал, щеше да си тръгне по пътя...

Съвсем близо до къщи, пред вход Г на блока, където живееше, Румбата видя маляк с превързано гърло, един от ония маляци, дето се мотлявеха обикновено по паркинга и понякога биваха взимани за вратари в мачлетата. Румбата съвсем не си правеше труд да им запомня имената.

Малякът веднага дойде и поиска кучето, да го подържи и той малко.

— Друг път — отговори Румен. — Щом му купя каишка, ще ти дам да го поразкараш малко.

— Наистина ли? — разцъфна оня. В тяхната маляшка компания бе страхотна чест самият Румениге да те забележи, да ти каже: „Здрасти, дребен“, да не говорим пък за повече думи или дори да ти обещае нещо, какъвто случай сега се падаше.

Превързаният се огледа — за съжаление нямаше никого наоколо и никой не видя, никой не чу мъжкия разговор на двамата.

— Наистина. Ама при едно условие: да се качиш горе до вас и да ми донесеш една найлонова торбичка.

— Каква?

— Донеси всички, които намериш, пък аз ще избира.

— Добре. Ще поискам от баба.

— От баба си нищо няма да искаш, нищо няма да приказваш, а ще изпосвиеш всичко каквото видиш.

— Слушам. — Малякът се разтрепери от гордост и се хвърли в асансьора.

А Румбата си каза, че малякът е един чудесен храбър маляк и че заслужава да бъде взет по-нататък за първи адютант и таен сътрудник на детектива Мандлър Чарлоу. Каза си още, че младото поколение днес се развива добре и правилно, не задава тъпи въпроси, а бързо изтичва да изпълни заповедите на по-възрастните. Когато тези заповеди са умни, разбира се.

Малякът се върна с две найлонови торбички, едната скъсана, другата мръсна. Носеше още зелена мрежичка и олющена мушамяна старинна пазарска чанта.

— Вие какво бе, да не сте бедни? — попита детективът.

— Не. Само сме пестеливи — отговори малкият.

— И за какво пестите?

— По-рано за кола, пък сега не знам за какво.

— Сигурно по принцип.

Малкият не знаеше какво е това „принцип“, но се съгласи веднага.

— Да.

— Това си го вземи. — Румбата върна мрежичката. — Тия ги хвърли в боклука — подаде найлоните. — А виж, чантата я бива. Да, бива си я.

И пусна в нея кучето.

— Гледай само — боязливо изрече малякът — да не те срещнат някъде нашите. Щото никой друг в махалата няма такава торба.

— Не бой се.

Румбата тръгна, но се сети, спря и попита:

— Бе аз ти помня името, ама да не те бъркам с някой друг маляк?...

— Стоянчо. Казвам се Стоянчо.

— Стоянчо, ти си цар.

— Бате Румба, повтори го някой път пред другите, а?

— Като нищо. Ще кажа, че си ме спасил.

— Е, чак пък толкоз...

Румен много сериозно поклати глава, съвсем като възрастен, като патил и препатил.

— Наистина съм в затруднено положение, Стоянчо. Отвсякъде ме гонят сега.

Малякът се натъжи дотолкова, че Румбата го съжали.

— Няма страшно, дребен, ще победим!

И помъкна към къщи чантата с кучето.

15.

Истинският детектив е невидим, когато трябва. И стъпките му не се чуват. Пъхне ли ключ в ключалката, дори в най-скапаната заяждаща и заядлива ключалка, муха няма да се стресне и няма да трепне наблизо — ето така. И ако истинският детектив е невидим, когато трябва, и ако стъпките му не се чуват, той има своите шансове. Да остане жив след всеки сложен случай. Или поне да не го бият.

Бравата поначало си заяждаше ужасно. Скърцаше. Тракаше. Просто трябваше да ѝ се знае хватката: леко вратата към тебе и малко нагоре, ключът на милиметърче обратно и после плавно напред.

Точно така постъпи Мандлър Чарлоу, като предварително постави пазарската чанта на мозайката.

Ринго се изсули от чантата и се опита да побегне, но беше бързо заловен и пъхнат обратно.

— Трай, малкият! — каза му Мандлър Чарлоу.

Кученцето го близна по ръката.

— Чудесно. Ето че вече сме приятели.

Бе свикнал да се промъква съвсем тихичко през коридора, често му се налагаше по най-различни причини. Промъкна се и сега, а в главата му се въртеше едно старичко стихотворение:

*Тихо, леко и на пръсти
като зайчета чевръсти...*

Безшумно отвори вратата на хола, надникна, бабата на детектива я нямаше вътре.

„Дотук добре — казал онзи, дето падал от четиридесетия етаж, когато прелетял покрай четвъртия...“

Бабата на детектива я нямаше, но освен това го нямаше и килимът.

„Странно — замисли се Мандлър. — Много странно.“

И от кухнята не идваха онези сладки миризми, които обикновено изпълваха със слюнки устата му по това време на денонощието.

Чантата с кучето сложи зад фикуса и огледа помещението от различни точки. Реши, че чантата може и да не бъде забелязана, ако специално не я потърсиш.

„И все пак — каза си детективът — май е време да изчезвам към Северния полюс. Какво чакам? Да дойде Иван и да ме набие ли?...“

Докато да го помисли, и ето че Иван наистина дойде. Румбата чу мотора на колата. С тънкия слух на професионален разузнавач винаги в напрегнати моменти успяваше да отличи двигателя на тяхната лада между десетки други коли.

Долу на паркинга хлопна врата.

Долу на паркинга хлопна и втора врата.

Това трябваше да изглежда вече по-страшно, а странно — тъкмо второто хлопване сякаш успокои детектива Мандлър Чарлоу. Защото Мандлър Чарлоу бе натрупал опит и мъдрост в тила на врага, в неговата главна квартира. И знаеше, че по-добре е да се разправят с тебе двамата наведнъж, отколкото всеки един от тях да идва поотделно и да те мъчи. По-малко боли. И по-бързо минава.

Настани се в креслото, пресегна се небрежно и напосоки взе някакъв учебник по някакъв предмет, а по кой точно, не се и помъчи да разбере.

Пред очите на Румен спретнато се бяха подредили буквички, думички, цели изреченийца, формулки имаше там. Погледът на момчето се пързеляше по всичко това и то приличаше на стена, в която всички тухли са съвсем еднакви. Какво щастие би било, какво щастие само, ако можеше изведнъж да стане отново неграмотен.

— Я! Ама ти тука ли си? — удиви се Иван, щом влезе.

Момчето повдигна от книгата толкова унесен поглед, сякаш наистина и с часове бе плувало в дълбоките води на разните там физики, химии, географии.

— А?

Баща му го наблюдаваше с присвити очи и с все по-нарастващо подозрение.

— Защо не си на училище, викам.

— А, ти за това ли... Нали знаеш как е в началото на годината, даск... учителите ги мъкнат по разни курсове, по лекции. А бе, и на

даск... и на учителите не им е лесно...

Сините очи отново се топнаха в морето на науката.

Всъщност, спомни си, под водата е прекрасно, под истинската вода де, рибите бягат от тебе, водораслите се полюшват от течението, рачета пълзят по пясъка на дъното, пълзят странешком и много смешно бързат да се заровят; едва-едва помръдваш с плавниците и петнайсти септември е толкова далече, струва ти се, че петнайсти септември ще настъпи през двадесет и първия век... Ама колко кратко беше лятото!

А тука — буквички, а тука — формулки... Румбата се помоли на бога на тайфуните да прати един от тях, който да отнесе всичко. Но онзи или не чу, или се направи на разсеян.

С отвращение Румен плесна кориците на учебника и го пусна в краката си.

„За историята с бай Брайко Иван, разбира се, още нищо не знае — с много малко радост си помисли момчето. — От друга страна, няма как да не научи... Дали пък да не взема да му кажа направо? Тъй и тъй, значи съвсем случайно...“

— Станало ли е нещо? — кротко попита Иван. Наистина съвсем кротко и даже с едно такова лекичко съчувствие.

— Че какво да стане?

Помъчи се да спечели време.

„Ясно, че му изглеждам съмнителен... Не е нужно да си чак детектив, за да разбереш, че синът ти е съмнителен. Щом са го пуснали от училище по-рано, пък той не рита на паркинга. А и щом никой друг не рита там, значи?...“

— Понякога с хората се случват разни неща — неопределено каза Иван. — Невинаги приятни. И особено често такива неща се случват с тебе... Та затова питам.

— Ами гледай сега, отивам си аз днеска на училище и...

— Вместо на училище, попадаш някъде другаде. Сам не знаеш как.

— Защо толкова недоверие? Точно в даскалото попаднах, за съжаление. Обаче, с мене дойде един другар, който не трябваше да идва.

— Нищо не разбирам. Какъв другар?

— И аз нищо не разбрах. Просто се присъедини и дойде. Бай Брайко Пресушибуре, не знам дали го познаваш. Просто се залепи за нас, както си бяхме с Палавей и давай-давай, право в даскалото. Викаме му ние: „Недейте така, другарю, много сте пиян!“. Той обаче не слуша. Или не чува. Изобщо целият залян от злоупотреба със спиртни напитки. И като заспа на чина, аз го покрих с едно яке да не се вижда, а после работата се разкри и кой виновен — Румен виновен.

Иван поклати глава и съвсем не ставаше ясно дали вярва, или не.

— Ти май не ми вярваш? — каза Румен.

— За това, че този Пресушибуре е дошъл с тебе в училище, аз естествено вярвам, но...

— Значи ти на мое място нямаше да го покриеш с якето?

— Не.

— А класната сега ще ти ги наприказва едни... Ти обаче по-добре разпитай бай Брайко Пресушибуре, той...

— Нещо ми омръзнаха вече разговорите с класната ти и всичко подобно. Ще оставя майка ти да се занимава с тая история.

— Пухчо? — ужаси се Румбата. — Защо да я тревожим напразно?

И ето че като специално повикана, тя отвори вратата.

В светлосиво костюмче, едра, с очила и пищна тъмноруса фризура, приличаше на бог. И точно като бог строга. Дори малко сърдита. Това последното попречи на Румен да ѝ се възхити.

— Къде е килимът?

Иван се вторачи в краката си. Той чак сега забеляза, че килимът го няма.

— И каква е онази мръсна торба? Там зад фикуса? — Богът величествено повдигна ръка, за да посочи точно къде вижда мръсна, олющена, чужда пазарска чанта.

Румбата веднага си помисли, че детективските качества се предават по наследство. И щом синът е отличен частен детектив, не може майка му да не се е метнала на него.

— Вас питам!

— О-о-о, я не ме занимавай с глупости! — ядоса се Иван. — Колкото знаеш ти, толкова и аз.

„Да рекат сега да се скарат помежду си — искрица надежда проблесна в съзнанието на момчето. — И тогава аз с чантата — хоп —

през вратата!“

— Веднага изхвърли този боклук навън! — нареди Пухчо.

Надеждата засвети вече с пълна сила. Надеждата озаряваше целия хол. И Румен се втурна към фикуса.

— Внимавай, ще счупиш растението!

— Аз донесох в нея... едни тетрадки, в тая торбичка. И забравих да я върна. Ще изтичам до Мириви.

— Какво стана? — Гласът на майка му бе променен и много тревожен.

Синът стоеше като вцепенен с чантата в ръка. Нямахше нужда да поглежда в нея, за да се увери, че чантата е празна.

— Нещо ми призля — прошепна Румен и затвори очи. Защото видя как изпод канапето изпълзвява черна рошава топчица и се търкулва към краката на Пухчо.

— Колко пъти съм ти казвала да не се изправяш рязко?

Пухчо нямахше навик да гледа в краката си. Само напред и нагоре. При нейния ръст това означаваше много напред и много нагоре.

Тя навярно щеше да каже още нещо. Навярно щеше да тръгне към дъното на стаята, към сина си, изправен неподвижно до фикуса. И щеше непременно да се спъне.

— Не мърдай! — извика Румен.

— О, господи!

Кучето внимателно подуши обувките на Пухчо, пръстите, токовете, единия, после другия и се отправя към Иван.

Валентина, майката на Румен, наричана вкъщи по-често Пухчо, минаваше навсякъде за много умна жена. Кандидат на науките. Доцент. С трудове, дисертации, чужди езици. Наистина, по-умна майка нямахше наоколо, в махалата, в даскалото. Но ето че сега тя зададе един страшно глупав въпрос:

— Какво е това?

Иван се вгледа внимателно и много сериозно отговори:

— Това е куче.

— Веднага го изхвърли навън! — Пухчо дори тропна с крак.

— Навън в коридора ли? — предпазливо попита Румен.

— Навън на улицата.

— О! В никакъв случай — неочаквано се възпротиви Иван. С Ринго в ръце, той се бе настанил в креслото. — Кутрето не бива да се изхвърля. Я какво сладко носле има.

Валентина каза, че ето защо го няма килимът и ето защо и бабата я няма вкъщи.

— Тя ни е напуснала! — Гласът ѝ се възвиси трагически. — Знаеш, че мама *органически* не понася никакви животни.

Това *органически*, изглежда, поизплаши Иван, защото той пусна кученцето на паркета, помириса пръстите си, поклати глава.

— Все пак мисля, че не трябва да се изхвърля.

— В никакъв случай не трябва — подкрепи го Румен.

— Сто на сто е пълно с бълхи.

— Не — каза Румен. — То няма нито една бълха.

— Или кучето, или аз — гордо произнесе Валентина.

— Така не може да се поставя въпросът — каза Иван.

— Въпросът не може да се постави така — каза Румен.

С върха на лакирания си нокът Пухчо докосна стъклото на часовника си.

— До петнайсет минути ще бъда в спалнята. После излизам. И ще се върна само когато се уверя със *сигурност*, че тук няма *никакви* животни. *Нито едно!*

Пухчо си умираше да набляга на думите, които смята за особено важни. Вероятно така разговаряше и със студентите си.

Но на Иван, браво на Иван, такива номера не му минаваха.

— Така не може да се поставя въпросът! — повтори той високо, ясно и съвсем категорично.

Но Валентина вече не беше в стаята при тях. Токчетата твърдо чаткаха по мозайката в коридора. И Румбата забеляза с огорчение как решителността постепенно изчезва от лицето на баща му, как омекват чертите на това лице и как то става едно такова никакво, обикновено, уморено лице на човек, направил през деня няколко операции. И нищо повече.

— Мъж си ти, Иване! — опита се да повдигне духа на баща си Румениге. — Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— На какво ще разчиташ бе, пъпеш? — озъби се Иван. — Да разкараш тоя пес от къщи, че не зная какво ще те направя!

Румбата се наведе, хвана вярното куче за врата и го пусна в чантата. Рязко се обърна, с мъжка стъпка пресече хола. Но да затръшне вратата не посмя, притвори я леко.

Това е.

От възрастните може да очакваш само толкова. Няколко думи. Фалшива подкрепа за миг. И после — страх. А бе, Иване, а бе, човече! Как така ще си отиде Пухчо оттука? Къде ще отиде? Що си толкова наивен?...

От коридора чу гръмкия глас на Иван:

— Пъпеш! Къде?!

Пъпешът насмалко не отговори: „Към Северния полюс“.

Но гласът освен гръмък бе и остро заплашителен, така че отговор всъщност не последва. Само ключалката на входната врата изтрака, само асансьорът заскърца и след минута Румбата се озова на паркинга.

Там вече се бяха върнали от училище, там вече ритаха.

Той извади кучето от чантата и го пусна на асфалта.

— Я! Румениге си има куче! — извика някой, не се разбра точно кой. — Мъртва!

Играта спря, а малякът с превързаното гърло, който гледаше отстрани, гордо каза:

— Какво ви разправях аз на вас?

Всички дойдоха при Румениге, само Павката не посмя да се приближи. Бяха го пуснали отново да рита с тях.

„Е, какво пък — рече си Румениге — няма цял живот да го държат настрана? Още повече — нали и аз им се дърпам напоследък...“

— Не бива да бягаш от нас. И най-големите играчи понякога се хващат на махленски мачлета, чувал съм — беше му казал веднъж Венци, по-приказливият от двамата.

— Нема да ти се скапе формата — изръмжа Маркуча.

Както и да е.

— Твое ли е? — попита Любчо. — Може ли да го погаля?

Много хубав въпрос и много правилен, когато се отнася за служебно куче. Заслужаваше награда.

— Мое, разбира се. Погали го. Но много внимателно.

— На нищо не мяза — заяви Маркуча. Както винаги завиждаше.

— Постепенно ще замяза — каза по-приказливият Венци. — Щом попорасте.

— Точно така. Погали го и ти.

По-приказливият Венци почеса Ринго по гръбчето.

Близнаците Ники и Драго се опитаха да вдигнат кутрето, но то веднага ръфна единия от тях за китката. Оня се разквича, като да бяха го изяли до половината.

— Какво бе, Еднакъв?

Еднаквият квичеше и наистина от него прокапа кръвчица. Другият еднакъв се озъби:

— От къде на къде ще хапе? Ами ако е бясно?

— Значи ще станете по-малко вкъщи и в махалата! — намеси се мълчаливият Венци.

— Бесните ги избиват насилствено. Независимо дали са кучета или хора — неочаквано храбро се обади малякът с превързаното гърло.

Неухапаният Еднакъв посегна да го удари, но Румбата с ръба на дланта си пресрещна ръката му и оня се разкреця още повече от ухапания: ой, олеле и така нататък.

— Следващия път — по-лошо! — предупреди близнаците Румбата и взе в ръце кучето.

То го заблиза по пръстите старателно, внимателно и Румбата усети как някаква съвсем невидима ръка му стиска гърлото по много особен начин: стисне-пусне, стисне-пусне. „Няма да го дам! Няма да го дам! — рече си момчето. — Вкъщи няма да се прибера, вдън горите ще избягам...“

Без пари, без парченце хляб в джоба беше готов да тръгне, без яке, без нож — и наистина тръгваше.

— Всичко хубаво — каза на момчетата. И насмалко да каже още: „Скоро няма да се видим...“.

Но внезапно се появи един мъж и като се приближи до Румен, попита:

— Дете! Откъде ти е това прекрасно кученце?

Внезапният мъж имаше едни такива много внезапни движения. Ту посягаше да погали псето, а в последния момент се отказваше, ту като че искаше да приседне на пейката пред входа, но се отдръпваше рязко от нея. И като попита, хем питаше Румбата, а кой знае защо

изглежда Маркуча внимателно, продължително, сякаш искаше да го запомни.

Румбата щеше да каже: „Я се разкарай!“, но се сдържа. Мъжът бе някак си симпатичен. Заради това и отговорът на Русокосия бе съвсем примирителен:

— Това не е ваша работа.

— Това, разбира се, си е тъкмо моя работа. Особено след като и кучето е мое.

Наистина Ринго се протягаше, опитваше се да се измъкне от ръцете на Румбата, но мъжът не го взе, не се опита да го вземе насилствено.

— Кучето е мое и по въпроса две мнения не може да има. Тъкмо идвах у вас да си го прибера.

Ето това наистина беше вече истински детектив. От другия край на София.

— Няма да ви го дам!

— Не се съмнявам. Не се съмнявам. Но трябва. Просто трябва.

Човекът се усмихваше. Не настояваше, не посягаше към Румбата, за да го плесне, не се караше, даже се усмихна с много приятна, макар и щърба усмивка.

— Понякога малките кученца бягат и това нередко ги довежда до гибел.

— В моите ръце — изключено.

— Не се съмнявам. Все пак човек не бива да притежава нещо чуждо.

— Зависи.

— Правилно! Много правилно. Ти си намерил моето куче, заслужаваш награда... — Той взе да бърка по джобовете си.

— Първо...

— Първо, откъде съм сигурен, че Тери...

— Че Ринго е вашето...

Момчетата следяха всяка дума и той, Румбата, трябваше да победи на всяка цена.

Тогава мъжът разказа как бабичките видели русокосо момче да се върти около блока в техния далечен комплекс и как момчето търсело някакво куче. После — било намерило. Бабичките не обичали кучета, но все пак не можели да не отбележат факта, просто бдителни бабички

— днес ще задигнат куче от входа, а утре нещо друго... Останалото било от просто по-просто. Известният от близкото минало футболист Панджаров *идентифицирал* похитителят: име, адрес и така нататък.

— И ето ме тук! — възкликна мъжът. — Какво искаш да ти дам за кучето? Защото, повярвай ми, аз не мога без него.

Такъв висок човек, с такива дълги и силни ръце? Би могъл да шибне два шамара на Румбата, да си вземе кутрето и точка. Но той не го правеше. Той *молеше*.

И Румбата разбра как може да победи. Той намери единствения правилен път към вратата на противника. Поднесе Ринго и каза:

— Ще ми бъде страшно мъчно за него.

— Благодаря ти, момче. Няма да забравя това. Не! Аз наистина няма да го забравя!

— Без... — изръмжа Румбата. — Без... — и размаха ръце.

Сбогом, Северен полюс. Нямаше вече нужда да се пътува натам. И на Русокосия му беше малко криво, че отпада такава блестяща възможност...

— И ти обещавам, че...

— Че ако дойда у вас, ще ми го дадете да го поразходя?

Внезапният мъж кимна.

— Имам чувството, че ти честичко ще се навърташ към нас.

— С предателя Панджаров и неговото семейство не искам да имам нищо общо.

— Вярвам. И все пак... Освен това, обещавам ти да намеря едно кученце от тази отлична порода...

— Ердейл териер...

— Именно.

— Няма нужда — мрачно каза Румбата. — Няма да стане.

— Вашите не дават?

— Да.

— Е-е-е, ще поговоря с тях и ще видиш как всичко ще се уреди от добре, по-добре.

Човекът явно не беше съвсем нормален, така си помисли не само Румбата, но и останалите момчета, които на няколко крачки от тях мълчаливо се бяха скупчили в полукръг.

— Ти си готин, обаче нищо няма да направиш — извика Румениге, втурна се към входа и натисна копчето на асансьора. „Нищо

няма да направиш“ значеше, че човекът с дългите ръце не само няма да може, но и едва ли ще иска, а най-сигурно, след като вече си е получил псето, просто ще забрави.

Толкоз.

Асансьорът слизаше бавно откъм горните етажи.

Навънка Любчо каза:

— Истински мъжага е тоя Румениге.

— Печен — добави мълчаливият Венци.

— Връх — изрече превързаният маляк.

Най-после се осмели да се обади и Павката:

— Да си дадеш намереното! Па ти трябва да си пълно крейзи бе, брато!

— Млък! — изрева му Маркуча. И не посегна, щото, ако бе посегнал, щеше да го убие...

А горе Иван попита:

— Къде дяна кутренцето?

„Ох, кутренцето! Дожаляло му, виж ти...“

— Хвърлих го в един канал.

Иван понамести очилата. Носът му бе такъв един остър и все трябваше да си намества очилата. При операциите ги бил стягал отзад с ластик, да си умреш от смях. Очевидно не повярва, поръмжа малко, похъмка.

— В нашия род — каза — садисти не е имало.

— Само един. Ти.

— Като те перна!...

— Защо?

— И аз не знам защо... Обаче ще те перна.

„Сега го мъчи съвестта — помисли Румбата. — Ама няма да съм аз този, дето ще го успокоява... И ако онзи човек наистина не ме излъже, ако наистина ми донесе кученце, ако наистина кандърдиса Иван... а, глупости, глупости...“

Същата вечер, без да знае още за произшествието, Миро Цайси Страхотния умник написа нови стихове:

*Тази вечер се разчу че,
Румен има страшно куче.*

Но на сутринта на следващия ден трябваше да ги промени:

*Тази вечер се разчу че,
Румен вече няма куче,*

16.

Теофанчо Левака не си направи труд да обяснява на Валдемар Писков каквото и да било. Той само му нареди да купи две касети.

— Ще ти бъдат платени по официалния курс на долара, братче.

И като видя киселата физиономия на вратаря, добави:

— Няма как. За общото дело. Трябва да възнаградим едно мръсно копеле, дете ще свърши цялата шибана работа.

— Ама мене к'во ме интересува? Аз к'во общо имам? — Валдемар се опита да изклинчи. — Хич не ме засяга тая история.

— Може да те засегне. Допълнително. Или си с нас, или... Знаеш колко му е да се провали един вратар?

Валдемар знаеше.

А Теофанчо допълни, че касетите трябва да се предадат лично на него, на Теофанчо, и никой, ама съвсем никой, не трябва да разбере. Нито Аци там, нито който и да било друг.

— И що толкова труд? К'во ви пречи Русия? — измърмори Валдемар Писков. Освен страхлив, беше и доста стиснат.

Теофанчо Левака само се усмихна.

Нямаше как да отговори, че в отбора може да има само един най-добър. И че този само един най-добър, както досега се е казвал Теофанчо, тъй би трябвало да се казва и занапред.

След това събра Аци, Копанчо и Резервата, съвсем предвидливо не викна Фифи, от когото можеше да се очаква всичко, дори гнусно топене и предателство.

— Ако всеки ръсне по десетачка, работата може и да се оправи — вдъхна им надежда Теофанчо.

— Десетачка? — ококори се Копанчо.

— Как се изкарват в тия трудни години десетачките бе, Левак! — възкликна Резервата.

Само Аци нищо не каза. От всички той най-много мразеше Румениге. И макар че неговите вкъщи биха доста бедни, реши веднага

— ще се справи. Ще събере кашони от боклуците, ще събере бутилки, това-онова...

— Десетачка — потвърди Теофанчо. — Инак по-късно ще ни струва къде-къде по-скъпо.

Копанчо запресмята, заогъва пръсти и обяви накрая общата сметка:

— Петдесет!

— Да — съгласи се Теофанчо. — Едно копеле е готово да провали по всички линии Русия за петдесет. И нито цент по-малко. Макар че отначало искаше шейсет, ама го...

— Ясно. Печенияга си — каза Аци. — Без приказки.

А Теофанчо после намери Валдемар Писков и го предупреди:

— Ако някой нещо те пита — взел съм ти десет лева.

Онзи се ужаси и се хвана за джобовете.

— Как?

— Ей така. Все едно че наистина съм ти ги взел де! Иначе си освободен. Мръсното копеле освен касети иска и пари. Чат ли си?

— Ама че акула! — възмути се Писков.

— И то след като го изработих... Мани, мани!

Валдемар Писков силно се интересуваше защо Теофанчо се впряга толкова. В отбора никой не владееше топката тъй добре като него, никой нямаше тъй точен пас като неговия с левия крак. И ако беше попитал, Теофанчо щеше да отговори: „Е ми тъкмо заради това...“. Имаше да се чуди вратарят, тъпакът му с тъпак!

А и Румбата — ега ти детективът! Дойде на тренировката, съблече се, изтича на игрището и приличаше на разярен или на доволен лъв. Разгръ хубаво, заиграха се после, онези му подаваха и той им подаваше. Чудно беше.

Изобщо не забеляза как Теофанчо смигна на Аци: „Дай да се порадва, това ще му бъде за последен път. Утре няма да го видим повече...“.

Тренировката уж изглеждаше както трябва, но Пепо им се накара накрая, че малко били тичали, а гледали все да имат топка в краката.

— Ей на — обясни Аци в съблекалнята, — Русия го е навил...

— Точно! — подкладе Теофанчо, макар да знаеше, че не е вярно.

Излязоха си некъпани, щото нещо нямаше топла вода и, честно казано, повечето не биха се окъпали дори да имаше, ако тренерът Пепо

не ги насилваше.

Само Фифи се забави, замота се нарочно, уж си търсеше анцуга. За да може да настигне после Румениге и да го хване насаме, знаеше му посоката.

— Готвят ти калташка история, братче — каза задъхан. Едва го беше догонил, преди Румбата да хване тролея.

— Мислех, че са се отказали. Така хубаво ритахме днеска.

— Едно мислиш, друго ще излезе.

— Не искат да играят с мене?

— Не.

— А ти?

— Аз съм за футбола, братче. Училище, баща, майка, аз и баща като че ли нямам, имам де, но далече. Не ми пука за нищо. Няма ли футбол и мене ме няма... Пък ти го можеш. Обичам, когато някой го може...

— Значи — не ме щат.

— Не.

— Колко са? — пресметна набързо. — Пет човека?

— Важни са двама. Другите нямат думата.

— Ако ги смотам?

— Смотването, братче, не върви. Калташки номер са ти измислили. Мене ме изолираха, пък около тебе действа някакво гадно копеле. Сам прецени.

— Ега ти отбора! Че аз няма да ви стъпя бе! — извика Румениге. — Мене такъв отбор не ми трябва. Ще си ритам в махалата или ще ида другаде. Какво?

— Нищо. Само ти казвам. Аз тичам по крилото. И да знаеш, приятно ми беше да ти подавам... Няма по-голям умник от този, дето е измислил, футбола.

Двамата се помотаха около тролейбусната спирка и след малко колебание Фифи изрече:

— Слушай, помири се с тях, а?

— Как?

— Направи се временно на по-слаб...

— От Копанчо и от Резервата?

— Е... не. От Левака и Аци. Само за малко. И после с тебе ще сме най-страшното нападение в групата.

— Фифи!

— Да?

— Ако ти шибна един, какво ще се получи?

— Адски тъпа идея. Аз не искам да ти бъда враг. Нито приятел.

А само да ритаме заедно.

— Чупката, ненормалник! Докато броя до три. Еднооо...

Фифи обаче нямаше никакво намерение да бяга.

— Двеееее...

Фифи си стоеше. Съвсем спокоен и без да се бои. Хем знаеше колко струва ударът на Румениге.

— Две и половина бе, ей!

Хората на спирката ги позагледаха.

— Казах две и половина, следва две и три четвърти и сега не се ли чупиш... Аре бе, навляк! — съвсем кротко се помоли Румбата. — К'во ти струва?

— Ана тебе к'во ти струва? Тъй или инак онези един по един ще се откажат. До края на годината. Най-късно. Ще остане Теофан, няма как. Той ще остане. Ти. Аз също.

— Три, глупако! — извика Румбата, но не замахна, а повтори и дори показа с пръсти: — Три!!!

И се обърна, и си тръгна пеша. Кой знае защо не можеше да удари Фифи, не можеше да дочака скапания тролей, а се затича към къщи.

Ега ти как тъпо се нареждат нещата. Ама всичките!

Отдавна беше забелязал, че тичането страшно помага. Помага ти да не мислиш за щуротии. Които ти си направил и които други разни, всякакви, искат да ти направят. Броиш крачките, както са те учили: раз-вдишване, два-вдишване, три-издишване, четири-издишване, раз-вдишване... И така нататък.

До дома не беше близо и Румбата се изпоти. Но не забавяше темпото — раз-вдишване... три-издишване... Препятствието прескочи, с бабата се размини, светофара отдалече пресметни...

И чак на паркинга се спря.

„Адски ми е гот — си каза. Почти на глас. Прошепна го дори и повтори: — Адски ми е гот! Връх съм. И не ми пука. И от нищо не ме е шубе. И всичко мога...“

Наистина, след тренировката, където не се жалеше, бе претичал от стадиона дотук няколко километра. И още толкова да имаше, щеше да претича и тях.

Направи няколко упражнения за разтягане на диафрагмата. Отръска леко мускулите на краката.

Отдалеч бе забелязал, че неговите хора ритат. Пълен комплект — Маркуча и Любчо, Киро, двамата Венци, гаднярът Павка — тъпото музикантче, близнаците, маляците. Даже Палавей кибичеше там отстрани и даваше съвети:

— Перни го през кокалчетата бе, перни го! Там най-боли.

Но да играе — не, Палавей си падаше по индивидуалните спортове. Колкото се може по-индивидуални. Изобщо, рядък случай.

Румбата тихичко се приближи до редкия случай и му викна в ухото:

— Бау!

Онзи приклезна, извъртя се и насмалко да ударя Румен с глава в корема. Просто в последния миг се сдържа, а и Румен очакваше удара, та се стегна.

— А, ти ли си?

— Не съм аз... Айде да се делим. Ти от ония, аз от тия.

Палавей се поколеба, но се съгласи. „Ония“ и „тия“ се зарадваха.

— Обаче резнеш ли ме през кокалчетата, не те виждам — предупреди го Румениге.

— Че защо да те резвам? Другите малко ли са?

— Другите никак не са малко, ама ти ще ме резнеш тъкмо мене. Нали ти знам специализацията.

Тръгна мачле за чудо и приказ. Румбата си беше връх и бог, както винаги, че и повече. Както никога, селските шутове на Любчо по чудо влизаха във вратите, във вратите наистина, и в двете, защото по едно време си вкара автогол.

— Що го напра'и бе, говедо? — разкрещя се Маркуча, който играеше сега в един отбор с него.

— За дженк — отвърна Любчо. — За номер.

Дългия насмалко да го запердаши, но се намеси Румбата:

— Играта трябва да бъде удоволствие. Не си ли паднеш по играта, нищо не става. Любака си пада по шутовете, посоката няма значение.

— А ти си падни по шутовете в твоя отбор, па да те видя!

Румбата го изгледа толкова изразително, че Маркуча усети колко се е забравил и усети как сами се отпускат жилавите му ръце. Отказа се да го гони Любака по паркинга, просто се дръпна.

— Тенк ю, бате Румба, че ме отърва от тоя галфон — каза Любчо.

Да те нарекат „бате“ насред паркинга, и то тези, дето са колкото тебе големи, си е сериозна работа и Румениге се зарече, че ще играе само *тук* и само с *тях*.

— Има ли значение — продължи Любчо — кой кого ще бие? Довечера ще се разделим иначе и ще бъде различно. А да треснеш един хубав шут? Тряскаш шута и се кефиш. Какво повече има в тая игра?

Да седнеш да му обясняваш, че има още много неща? Какъв смисъл?

— Играй, играй — разпореди се Румениге. — Играй...

И през цялото време внимаваше кога и как излиза срещу Палавей. Щото въпреки обещанието, Палавей не си поплюваше. Не му ли прескочиш навреме маратонките и като нищо си в „Пирогов“.

— Колко на колко сме? — попита Павката.

— Седем на четири — каза мълчаливият Венци.

Кирчо се опита да оспори:

— Шест на четири! Кога вкарахте седмия?

— Бе аз ш’ти кажа кога го вкарахме, паяк! — Мълчаливият Венци бе готов за бой.

„Глей бе, глей как лесно стават пожарите по света — ненадейно си помисли Румбата. — Нищо и половина и...“

Застана между двамата.

— Стоп!

— Добре де, колко е според тебе?

— Резултатът, Венци, е нула на нула — спокойно каза Румениге.

— Почваме отначало...

— И що развали готиния мач? — попита Венци.

— Ти го развали — каза Кирчо.

— Аз?

И така нататък. Продължиха по същия начин:

— Не аз, а ти.

— Ала-бала!

— Като ти жулна един...

— Жулни де.

— Веднага, щом толкова си го просиш.

— Пробвай, пробвай!

И щяха да продължат така кой знае колко време още, но Маркуча ги прекъсна:

— Глейте бе, глейте к'во маце зяпа оттам — и посочи откъде.

Наистина, на пейката пред вход „В“ бедеше Румяна Панджарова и си гризеше ноктите.

— Тая нещо не я познавам — каза единият близък, който смяташе себе си за много красив, за по-красив дори и от брат си. Посегна към задния джоб на джинсите си, но не посмя да извади гребенчето, усети, че другите веднага ще го изгъбаркат.

— Ми да се запознаем тогава. — Румяна стана от пейката и бавно тръгна към момчетата.

Съвсем не беше вече така бледа като преди ден-два-три. Във варените дънки краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги. Изобщо, приличаше на киноартистка или на манекенка. На Румениге тя сега не обръщаше никакво, абсолютно никакво внимание.

— Само с него ли ще се запознаеш? — Маркуча с презрение въртна глава към близка. Сякаш искаше да пита: „К'во бе, само с тоя ли тъпанар? Глей го — настъпан домати. Настъпан с тока на обувката...“.

— Може и с тебе.

— Много ми е приятно. Викат ми Мъри. Мерси. — Маркуча се сгъна в нещо подобно на поклон.

— Браво — каза тя.

— Пък аз съм Драгомир — представи се близкият, който се мислеше за по-красив от брат си. Така си произнесе името, сякаш сам си го бе измислил и трябваше да се похвали с него.

А Маркуча го пресече веднага:

— Не — каза. — Тия двамата все се бъркат. Драгомир е ей оня — и посочи с ръка другия Еднакъв.

Момчетата се позасмяха. И момичето се засмя. Само Румбата — не.

„За какво се е довяла чак тука?“

Сигурно щеше да си мисли още по този въпрос, но чу отново гласа ѝ:

— Ще може ли да поритам с вас?

— Айде бе! Я па тая! — удиви се приказливият Венци.

— Къде се е чуло и видяло мадама да...

— Трай, Любак — изръмжа Маркуча. За втори път направи своя смешен поклон. — За нас ще бъде чест, госпожице.

Другите загледаха Румениге, момичето също загледа Румениге и всички чакаха да чуят какво ще каже той. Щото Маркуча се смяташе за тартор тука, но само докато временно, както се вижда, е липсвал истинският тартор. На всички им беше ясно положението, пък даже и на самия Маркуч. Щом усети паузата, той машинално се обърна към Румениге:

— А?

Русокосия чакаше това. Кимна веднага, много сериозно и съвсем тежкарски, като че ли беше менажер на „Барселона“ или друго нещо такова голямо.

Разделиха се наново — Румбата взе със себе си и Румяна, и Маркуча, и Палавей, и Любчо. И един маляк за вратар. Реши, че по-голям умник от себе си не е виждал никога и никъде. С такова разделяне спасяваше момичето от острата секира на Палавей, от ръгливия лакът на Маркуча и от най-страшното: да те перне топка, изритана от Любака.

Лекичко почнаха и стана много елегантна игра. Тая Руми дриблираше за чудо и за приказ, а пасчето ѝ лягаше съвсем точно ту на левия, ту на десния външен фалц на Румениге.

По едно време Венци се спря насред паркинга и тури ръце на кръста.

— А бе! К'ва е тая бе? Да не е нещо от женския футбол?

— За пръв път я виждам — хладно отвърна Румениге.

— Чудна мадама! — Драгомир не се сдържа и извади гребенчето от задния джоб. Използва спирането да си дозалиже и без това зализания перчем. По гребенчето го познаха, че е Драгомир. Николай, другият Еднакъв, се сресваше обикновено с гребена на брат си.

— Прилича ми — намеси се мълчаливият Венци, — ама адски ми прилича на Панджи. Същия пас, братлета, същия мек дрибъл...

Мисля си, мисля си и си викам — е, не може да бъде. Къде ще е виждала тя Панджара?

Тоя Венци събираше снимки, статии, таблици, купища неща бе изрязал от стари и нови вестници и списания, футболни бюлетини; кибицеше по стадионите — промъкваше се без билет на важни мачове от „В“ група; ходеше да гледа тренировки и бележките му падаха все надолу и все надолу, а като погледнеш, вече по-надолу нямаше къде. И веднъж, ама наистина само веднъж каза на Румбата:

— Да можех аз като тебе...

— Какво да можеше?

— Така. С топката...

— Че какво толкова?

— За нищо друго не съм си мечтал в живота. Аз се сънувам така.

Аз се сънувам, че си ти... Значи сънувам, че аз съм ти.

— Ега ти! Сънувай, че си Марадона, глупако!

— Зная, че съм глупак.

И толкова.

А сега:

— Разни мацки ходят по мачове, обаче... Панджи от сума ти време не играе, пък и в Кипър беше... Затова си викам: къде ще го е виждала?

Румбата едва се сдържа.

„Вкъщи го е виждала. И продължава хем. Това малко ли е?“

— Давай, давай — каза вместо това.

— Няма за кога — намеси се другият Венци. — Време е за даскало.

И наистина, Павката вече се изсулваше тихомълком към неговия си вход. Единият близък си поглеждаше ту часовника, ту поглеждаше към Румето, никак не му се прибираше, но явно, че щеше да се прибере.

А Кирчо много тъжно каза:

— На вас ви е лесно.

Все едно ги обвиняваше — Румбата, Палавей, Маркуча, мълчаливия Венци. Ами да, те можеха да си правят всичко. Когато си искат, както си щат.

Румбата се приближи до него, Кирчо настръхна.

— Не се бой. Няма да те бия.

— Не се боя.

— Само искам нещо да те питам.

— Питай.

— Не ме ли сънуваш и ти?

— Аз? Тебе?

— Не сънуваш ли, че ти си аз? Получаваш двойки, намаляват ти поведението, гонят те от даскалото, а?

— Не. Такива работи не сънувам.

— Шампионите ги бият в събота, момче. А тебе в събота те пращат да тупаш килима.

— Не ме пращат.

— Все едно. Айде, движи!

И Кирчо се задвижи наистина, отиде си.

— За пръв път виждам момчета, дето не си играят на фунийки.

— Ние да не сме някакви пубери — гордо отвърна Мъри.

А Палавей запали цигара и лениво проточи:

— На тииия неноооормалнициии само фууутбол им дай.

И настъпи мълчание. Просто не знаеха какво да си кажат. Накрая Палавей изпуфка особено едър облак, хвърли фаса на асфалта, настъпи го.

— Ще се позавъртя покрай даскалото — каза. — Един бизнес имам уговорен там. Хайде! И гледайте да не се сдъвчете за мацето.

Изглежда, чакаше да му отвърнат, пък той да отвърне после и така нататък, докато стане як въргал на паркинга. Палавей си падаше по тези работи. Но Мъри се направи, че нищо не чува, мълчаливият Венци тънеше дълбоко в някакви свои мисли — дали примерно „Нотингам Форест“ ще направи реми на чужд терен срещу „Уулверхямптън уондърърс“, Румбата зяпаше Румето, а Румето се усмихна на Палавей.

— Чао, Макс и Мориц. И си мий ушите по-често. Тогавя мацките ще харесват и тебе, а не някого другиго. Вместо тебе.

Палавей си тръгна с леопардова походка. „Виж я ти! — възхити й се. — Печена! А откъде знае, че съм Макс и Мориц? Някой нещо май й е разказвал. Тая е само гадже на Румбата. Няма на кого другиго. Как я пусна да рита с нас. И така нататък. А за капризите им, аз ще седна да си мия ушите! Как не! Сигурно на нея чешмата не й е в двора...“

И Палавей се размечта за вана. Вана беше виждал само на кино и смяташе, че във ваната може и трябва да се плува.

А мълчанието продължаваше да оплита останалите в лепкавата си мрежа. Всяко от момчетата предполагаше, че щом другите се разкарат, другите без Румяна, разбира се, то той, останалият последен, ще ѝ разкаже някаква такава история, дето... А бе!

Мълчаливият Венци щеше да надмине себе си — би се раздрънкарал като Миро Читанката. Би почнал така: „Как мислите, може ли «Нотингам Форест» на чужд терен да направи реми срещу «Уулверхямптън уондърърс»?“ А тя да отговори: „Несъмнено. Особено след като в предния кръг завърши наравно и с «Тотнъм Хотспърс»“.

„Значи в тотото мога да туря твърдо хикс?“

„На ваше място бих го направила. Вие *очевидно* сте страхотен познавач. Често ли пускате фишове?“

Той щеше да я излъже, че за първи път участва в тиражите. Нали иначе би трябвало да е милионер?

А Венци милионер не беше. И не само това. Ами както ги бе нанизал едни — цафара до цафара, все гърбави, а годината току започваше. Прииска му се да замижи и да се пренесе някъде другаде. Да се телепортира. Да се превърне в друго момче. В НЛО. В звяр. В речно камъче. В момиче дори.

Като се сети за всичко това, въздъхна много тежко, дълбоко и тъжно. Измърмори:

— Тръгвам си. Тръгвам си аз... — и заситни смешно прегърбен.

— Ей! Да не ти се ака, брато? — викна подире му Маркуча. Да нямаше дама край тях, не би се изразил чак толкова културно.

Онзи се обърна. Изглежда го. Но му беше наистина много тъжно и много жал за себе си, та не се върна да се сбие с дългия. Още повече че тъй или инак си беше по-слаб, а Румбата я се намеси да спре мелето, я използва суматохата да отведе мацето.

Маркуча се чувстваше в страшна форма, всичко в него вреше и кипеше.

— Аре! — каза, без точно да знае какво има на ум. Нещо трябваше да се прави, и то бързо, веднага, без отлагане. Това нещо съвсем нямаше да е мъкнене до даскалото или друга подобна щуротия. — Аре!

— Който вика „аре“ е тъпо магаре — заяви Румбата.

— А бе много станахте тука писателите! — възкликна Маркуча.
— Я го ски'й!

— Който вика ски'й, хвани го убий!

И Маркуча бе в тоя момент окончателно унищожен. Румбата нямаше да седне да му разправя, още повече пред Румето, че не самият той е измислил тези стихотворения, а доброто болно приятелче Миро.

Румяна също се намеси. Тя каза, че вярно, не се викало „ски'й“ а „скивай“. Било по-правилно в литературно отношение.

— Да бе! — съгласи се Маркуча. — Аз по литературите и в училище не съм силен. Мене по ме бива, като видя някое кофти копеле, да му извия врата. Шибна ли му една тупаница и главата му дава заето цял ден.

— Стига да не съм аз това копеле — отвърна Румбата. — Щото тогава не знам коя глава ще дава заето.

— За тебе нищо не съм казал. — Мъри бе ял преди време Руменигова попара. Явно, още му грееше.

— Печен си, Мъри! — похвали го Румениге.

Похвали го тъй, както се хвали онзи, дето трябва да си отиде. Докато речеш „раз-два“ и — да го няма. Маркуча разбра тая работа. Трудно, но я разбра.

— Бе да взема и аз да ида до даскалото ли, що ли? — неочаквано рече. Все едно че се готвеше да тръгне с тежка експедиция към Хималаите.

— Кажи им, че съм пукнал на ония пъстърви — насърчи го Румбата. — Хич да не ми пишат отсъствия, щото няма кой да им ги брои. Искам да си остана необразован, така кажи. Ако питат за мене, разбира се. Иначе си трай.

— Ще си трая — със съжаление каза Маркуча. Ясно, трябваше да се разкара оттука, такава излизаше уговорката. Хубавото маце си оставаше за Румбата.

И се помъкна много смешно Мъри, повлачи дългите си крака. Потътри се, потътри се, пък спря.

— Е, хайде — махна им. — Всичко, значи, най-хубаво.

— Всичко хубаво. — Румениге му помахаше също. Все едно че приятелят му заминаваше за някъде с някой влак.

А оня пак — потътри се, потътри и пак спря.

— Аз 'начи... това.

— Чао.

Дългите крака на Маркуча само дето не лющеха асфалта по паркинга. Крачка, още една и още една. И пак обръщане.

— Бе ти викаш... Ама ако им кажа, че наистина си умрял, онияааа...

— Ще ти повярват, Мъри, ще ти повярват... — успокои го Румбата.

И когато Маркуча все пак изчезна от погледа им, Румен се обърна към Румяна.

— Отиде си най-последно.

— А ти защо толкова искаше да се махне?

Тя не го гледаше. Гледаше си съвсем на другаде, в посоката примерно на млекоцентрала „Сердика“, чиято ограда мръснееше отгатак паркинга и отгатак улицата.

„Ти ме накисна — искаше да й каже Румбата. — Дойдоха и ми взеха кучето. Какво те интересува защо си е отишъл Маркуча? Щом те е толкова грижа, тичай подире му. Той не се е затърлил кой знае колко далече?...“

— Аз не съм те предала — неочаквано каза Румяна.

„А бе, да не съм почнал да си дърдоря на глас? — сепна се Румбата. — Само това остана!“

— Ти не си плямпаш на глас.

— Ега ти екстрасенса!

— Бабиците!

Тя се вторачи в Румбата и повдигна пръст нагоре.

— Бабиците! — повтори. — Ти твърде дълго и твърде *явно* си търсил кучето пред нашия блок.

Момчето насмалко не изтърси: „Какво ти куче, тебе търсех, но...“.

— Знам, че си търсил мене, обаче аз лежах. На легло. Не можех да ставам дори до прозореца. Баща ти каза, че не трябва да ставам, ако искам да оздравея.

— И после твоят баща пък е дал адреса ми? — у Румениге веднага се събуди частният детектив Мандлър Чарлоу. Подмишницата му се изду от въображаем патлак.

Момчето кимна. А той:

— Ега ти!

Не, наистина, ако налагаха дори интересите на националния отбор, той, Румбата с Панджи в един мач не би сритал ни една топка.

— А бе — извика отчаян, — що всички ми правят толкоз мръсотии, а?

— Мене ли питаш?

Той се поколеба, преди да отговори.

После каза:

— Не.

И повтори. По-твърдо:

— Не. Не тебе.

Кой кого улови за ръката не стана ясно. Дали тя хвана неговата или той нейната. Просто не се разбра. Също не се разбра кой пръв изрече:

— Да вървим.

А може би — двамата едновременно.

Те съвсем не знаеха къде отиват, съвсем не знаеха къде ще стигнат, но вече вървяха — през паркинга, през улицата, през зеленото пространство отгатък, трънясало, рошаво и сега през есента зажълтяло. Щяха да отминат автобусната спирка и да продължат. Напред и нанякъде, докато се стъмни. И после. В тъмното вече.

Наистина, никой нямаше да разбере къде са били.

17.

— Все ми се иска да замина за някъде и все...

— И все не заминаваш — прекъсна го тя.

— Да.

— Отлагаш за утре.

— Отлагам. А понякога и за другата седмица. Откъде знаеш?

— И с мене понякога се случва така.

— Ами хайде тогава — заедно!

— Не, Румениге. Не става тая работа.

— Защо?

Беше се вече стъмнило. Приближаваха към нейния дом и Румен панически си помисли, че ето, сега тя ще се прибере и той може никога повече да не я види отново. По някаква си причина. От бързото мислене, не щеше да разсъждава за вероятните причини. Трябваше да направи нещо. Трябваше някак да осигури следващата среща.

— Защото сме вече големи, Румениге.

— Па тъкмо за това. По-лесно ще се оправим.

Румяна го погледна, леко се усмихна и не отговори.

— Съмняваш ли се? А на бас! — Той протегна палец.

Тя — не. Не протегна своя.

— Разбирам. — Румен присви очи, заяде се. — Жал ти е за *маминка*, жал ти е за *татинко*, жал ти е за *бабинка*...

— И за *дединко* ми е жал — отвърна Румяна. — А ти, като си направиш очите такива тесни, и веднага почваш да ми приличаш на котарак. Или на китаец. На нещо средно.

— Да. На китайски котарак.

— Точно това исках да кажа.

Крчка по крчка, стъпка по стъпка — оставаше им само още един завой и щяха да се изправят пред Румяниния вход. Румбата забави, заразсейва се, запротака. Даже думите му заизлизаха някак разтегнати:

— Знааааачи не иииииискааааш дааааа... Тиииии не искааааш да замиииииинееееем някъде...

— Не.

— Защо?

— Пита ме вече. И аз ти казах, че ми е много жал за дядо.

Румбата насмалко да предложи да вземат и дядо ѝ с тях. Особено ако е по-млад и не куцука примерно, подпрян на бастунче.

— Освен това трябва да пари. А ми се струва, че ти нямаш. И аз нямам.

— Помислил съм за всичко — спокойно каза Румбата. — Ще крадем.

— Е, до това място, дето се заминава по този начин, много-много не ми се ходи. Там ги обличат с пижамки и ги стрижат нула номер. А ти, я каква хубава коса имаш.

Бяха в най-тъмното на улицата, на равно разстояние между две лампи, и по тази причина момичето не успя да забележи, че Румбата се изчерви.

— Не знам. Наближи ли събота, мене ми се бяга. Напуснах училище, ще напусна и отбора... Какво ми остава?

— В нашия клас има един такъв като тебе. Дето все...

И тя се хвана да му разказва за щуротиите на някакъв си Данко, пълен дебил, маймуна, олигофрен и пубер.

Румбата ревнуваше тихо, но не смееше да я прекъсне. Накрая не издържа:

— Тоя Данко сигурно има пъпки.

— ... М-м-м... май че да. Май наистина има.

— Ето, виждаш ли?... И му миришат краката.

— Е! Не знам.

— Миришат! Данко не се къпе. — Този път Румбата не се изчерви, макар да имаше повод. Самият той вечер редовно пускаше душа, но стоеше встрани от водната струя и чакаше да мине времето, определено за къпане.

Повървяха още малко.

— И... Данко тайничко се бръсне — продължи Румен.

— Ами да. Растат му мустаци и се бръсне.

— Там е работата я! Там е работата, че не му растат. Пунтира бръснене, за да поникнат. Ега ти олигофрена!

Румяна си замълча. Чак сега ѝ хрумна каква би могла да бъде причината за неочакваното Руменово раздражение. Виж ти, виж ти! Мислеше се за грозна, а и тоя Данко — никакво внимание не ѝ обръщаше... Румен ѝ харесваше много повече. Русичък такъв, силен, хубав и добър...

— Глей сега, ти май не схващаш разликата...

— Схванах я изведнъж — призна си Румяна.

— Нали? Ама понеже не съм съвсем сигурен... Глей сега. Аз искам да правя само добри неща. Чат ли си? И не ми се получава. Тесла. Просто много тесли. Непрекъснато. А онова копе... онова момче...

— О! Я не ми говори за него. Такъв глупак! И налита на бой дори на момичетата. Представяш ли си?

— Дай ми адреса му, ако ти се четат некролози. „Беше добро момче, ама се отървахме от него. Приятелите и познатите му.“

Чак в този миг двамата осъзнаха, че се намират на осветената площадка на стълбището. От асансьора излезе студент, погледна ги и се подхилна гаднярски. Румбата си представи само за миг какво би направил с него, ако и самият той, Румбата, беше голям колкото студента. Зъби щяха да падат тука, по мозайката...

— А да се видим утре пак, а? Искаш ли?

Произнесе това адски бързо, щото, ако беше се замислял какво и как да каже, току-виж — не посмял.

— Ми да. Ела да ме вземеш. Към шест и половина.

— Към шест и половина или точно в шест и половина? — попита Румениге уж строго, а всъщност не му се вярваше, че тя се е съгласила.

Румяна не отговори. Засмя се кратко и неочаквано му разроши косата.

— Чао — каза. И изчезна нагоре с асансьора.

Румбата си тръгна.

По пътя нищо не подритваше, сякаш бе забравил, че е големият играч Румениге, от когото светът очаква голове и други футболни подвизи.

Вървеше като един пораснал, като един възрастен мъж, който си има приятелка и трябва да се грижи за нея.

Качи се в автобуса и застана до вратата. Беше си му навик — така най-внимателно издебваше контролата. През целия си живот, макар и не особено дълъг, не си спомняше някога да е дупчил билет. Гордееше се с това, но не много. Все пак друго си беше да вкараш гол направо от корнер, с външен фалц. И то на Валдемар Писков, дето се брой за голям вратар.

И наистина се качи контрола, а Румбата веднага слезе. „Аре чао и приятни празници — пожела той на уморената жена със сиво лице и със значка, скрита под ревера. — Па друг път се обличай по-елегантно, да не те позная...“

А вкъщи положението бе странно едно такова. Уж нищо особено на пръв поглед, а тъкмо в това „нищо особено“ като че ли се криеше някаква сериозна заплаха.

„Този апартамент никога не е бил толкова тих“ — зловецко прошепна вътрешният глас, който винаги се мъчеше да предупреждава Румен за опасностите.

„Няма значение — храбро отвърна Румен. — Пистолетните изстрели ще го озвучат след миг.“

„Извади колта пръв! Тъй ме съветваше баща ми, старият каубой“ — продължи вътрешният глас.

„И пръв да извадя патлака, пак ще съм мъртъв, приятелю. Пухчо като почне с картечницата: па-па-па-па... Иван като тресне с базуката: лум!...“

„Витае нещо тука, момче, казвам ти честната, витае!“

Румен погледна в кухнята — празно. Грамадна, готова, опечена, добре очукана пържола лежеше на топло в скарата. Устата на момчето се напълни със слюнка, но то не посегна да нахапе пържолата. Не му се щеше да го пердашат по дребни поводи — за неизмити ръце примерно.

В банята вдигна шум нарочно и повече от обикновено. Няколко пъти натисна сифона на тоалетната. Фалшиво засвири с уста любимата на Иван бийтълсова песничка „Гърл“, после блъсна уж без да иска вратата.

И нищо.

Никой.

Нула внимание.

— Ауууу, как ме уплашихте! Ама как ме уплашихте само. Целият потъвам в страх. И в срам — каза си на глас.

Заръфа пържолата. Изяде две филии хляб. Пийна половин литър мляко.

Хапна мед накрая. Лъжица, две, три. Докато усети, че не побира повече. Медът беше много специален, много истински, много домашен. Бе го донесъл някакъв благодарник. У тях често идваха благодарници, Иван ги вадеше май от моргата, поправяше ги на бърза ръка и после те мъкнеха разни вкуснотии и пиене. „Ама моля ви се!“ — протестираше Иван. „Как може така?“ — строго питаше Пухчо. „Може, може... — отвърщаха хората. Не само настоятелно, но и заповедно. — Че аз на парчета бях, другарке докторке, а мъжът ти ме сглоби като нов.“

Та тъй.

А сега накъде?

Очилатковците сигурно четяха — бабата в своята си стая, Пухчо в спалнята, Иван в хола. Бабата — стари вестници, умираше тя за стари вестници; Пухчо — научни книжки. Чете, чете, пък си пусне на касетофона. Бетховен. За отмора. Или Моцарт. Или Вивалди. Ега ти

отмората — главата ти стане футболна топка. И все еднакво — симфония номер осем, опус единайсет; концерт тристачетиридесетипет. Ходи ги запомни, щом си толкова умен.

Къде да влезеш при това положение?

Насреща светеха куп прозорци. Някаква геометрия, съставена от квадратчета и правоъгълници. Кой знае колко момчета надничаха сега оттам навън иззад пердетата. И на всяко — сто на сто — му се искаше я да хвъркне из космосите, я да потегли с мощна верижна машина към някой полюс. И вместо това, и вместо това, щяха да го накарат да си реши задачките за утре или за понеделник. Щяха да го накарат да посвири. Да научи английския език. Да се изкъпе. Да си легне. Ето така.

Набързо премина по коридора покрай спалнята. Мимоходом долови приглушените ужасяващи звуци на симфония номер хиляда двеста дващест и две от Брамс, Лист или може би дори от Незнамсикой-Бартолди.

— Какво искаш?

Настолната лампа осветяваше долната половина от лицето на баба му.

— Сто пъти съм ти казвала, като влизаш тука, да чукваш предварително на вратата. Е? Какво искаш?

— Нищо. Адска пържола си ми опекла.

— Хареса ли ти? — хладно попита баба му. В сянката дебелиите стъкла на очилата ѝ просветваха далечно и заплашително.

— Да.

— Хубаво. Отивай си сега.

И той тихо затвори. И остана за малко замислен в коридора. Не. Не стояха добре нещата. Определено не стояха.

„А не ти ли е все едно?“ — попита вътрешният глас.

Искаше да отговори, че му е все едно, но се поколеба.

Искаше да влезе при Иван и да каже:

— Слушай, Иване, аз си имам гадже, та заради това се позабавих тази вечер. И без това утре е събота...

Той наистина влезе при Иван, но не каза нищо.

Баща му се изтягаше във фотьойла, а краката си, обути в жълти хавлиени чорапи, държеше на мраморната масичка. Само прошумоля с вестника си, но не погледна към Румен.

— Добър вечер.

Нямаше: „Здрасти, пъпеш!“, нямаше: „Пъпеш, къде скиташ, я кое време е!“.

„Заговор?“ — запита се Румбата. И реши, че наистина тук има заговор.

„Заговорът на обречените — неочаквано му хрумна някакво старо заглавие на филм, който не бе гледал. — Те са обречени аз цял живот да съм им син. Няма спасение от мене. Кой знае колко им е мъчно, че не са си родили момиченце. Или нещо по-свастно... А бе — късмет.“

Насмалко да изтърси, че ги съжалява. Че най-искрено и най-приятелски им съчувства, но че нищо не може да направи, за да им помогне.

Още повече че не го питаха какво мисли по въпроса.

Прозя се звучно, но Иван не отдели поглед от вестника. И чак когато Румен се засъблича, баща му смъкна патешките си чорапи от масичката.

— Класната ти беше тука — каза кротко. Прекалено и подозрително кротко.

— Заради Пресушибуре?

— И заради него.

— Аз всичко ти признах.

— Сигурно. Сигурно е така.

— И какво?

— Ами нищо. Ако за нищо смяташ това, че пак ще ти намалят поведението. А може и да те изключат.

— Образованието е задължително. Ще ме държат до дупка.

— Ще те държат. В трудововъзпитателно училище. За малолетни закононарушители.

— Ядец! — извика Румбата. — Не съм нарушил законите!

Баща му с интерес се взря в него. Ами да — вярно. Законите Румбата съвсем не бе нарушавал. И като не знаеше какво да каже, Иван отново вдигна крака върху мраморната масичка. Взе си вестника.

— Длъжни са да ме учат. Длъжни са да ме възпитават.

— И изобщо са ти длъжни?

Румен не отговори.

Звъннаха на вратата.

Иван не се и опита да стане. Ползваше се с правата си на уморен глава на семейство.

Изглежда, Пухчо отиде да отвори, защото от коридора се зачу дрезгав бас:

— Извинете, госпожа, дето толкова късно, ама... Боях се, че няма да ви намеря. Докторът дали си е у дома?

В първия миг Румен помисли, че поредният благодарник нахлува с дамаджана вино, бутилка уиски и половин агне, стиснато под мишница, но гласът му се стори доста познат.

И отново нещо опасно взе да витае под гипсовия таван на хола. Само опитните детективи и старите вълци от планините тъй усещат близката опасност.

„Какво ли? Какво ли съм направил?“ — по-скоро с почуда, отколкото със страх си каза момчето.

А после с олимпийско спокойствие или със спокойствието на играч от олимпийския отбор: „Каквото и да става, по-лошо не може да стане. Най-многого да ме бият... А пък като ме бият к'во чак толкова?...“.

И реши, че нищо.

А гласът му се стори доста познат, защото това бе гласът на тренера Пепо.

— Вие кой сте? — попита Пухчо в коридора. Високо, ясно и твърде враждебно.

— Аз по въпроса за вашия син...

— Ние вече всичко знаем! И как е завел пияницата в училище, и как след това не се е вясвал там, как ще му намаляват поведението, как ще го изключат... Ние всичко знаем. Какво повече? — На Пухчо гласът затрепери.

„Дали от гняв, или ще вземе да се разреве пред Пепо? — запита се Румбата. — Бе да става каквото ще.“

Дожаля му за Пепо, дето нищо не знаеше, тоест, дето не знаеше, че Пухчо нищо не знае.

Дожаля му за самия Пухчо, дето знае всичко на света, а пък най-важното не го знае.

Дожаля му за себе си.

И му се прищя неочаквано да е малък-малък, а татко му Иван да го хване за ръчичка и да го заведе в зоологическата градина. Тя някога

се намираше на много лесно място и татко му Иван нямаше никак да си загуби от времето...

Някакъв спомен му се превъртя из ума — Румбата е наистина съвсем малък, Иван го води в зоологическата градина, на много лесното място в центъра на София. Там камилата ги наплю. После бяха в някаква бирария на открито, Иван пиеше бира с разни приятели и все говореше на сина си: „Ей сега си отиваме...“. И го натъпка с кебапчета. После Румбата го хвана разстройство. Такива работи. Много отдавна. Когато беше малък. Когато беше детенце...

— Докторът си е легнал. Докторът спи. — Гласът на Пухчо укрепваше постепенно.

Иван и Румен се заслушваха с нарастващ интерес.

— По това време, госпожа, никой нормален мъж не спи — настоя Пепо, явно вече навлязъл в коридора. — Животът, госпожа, понякога ни налага някои неприятности, които трябва да приемем като родители, нали?

Иван се взря в сина си с поглед на мениджър. На някой световен клуб. Все едно че иска да похарчи за него четири милиона долара или нещо такова. И се пита сега дали си струва.

Бавно стана, ех, явно искаше да поизмъчи жена си. Отвори вратата, промуши глава в коридора.

— Ето ме де, ето ме! За какво още безобразие на сина си не съм научил?

— А-а-а-а! Добър вечер. Добър вечер! — направо се размаза Пепо. — За какво безобразие не става и въпрос... Извинете, госпожа. — Той внимателно заобиколи Пухчо. — Нека да мина... За какво безобразие.

И добави, че Руменчо е роден талант. Че той няма какво друго бъдеще.

— Освен кое? — попита Иван.

— Как? Освен футбола, разбира се.

Пухчо веднага се прибира в спалнята, тряскайки доста звучно вратата, за да покаже на Иван най-вече какво мисли една добра майка за подобно бъдеще.

— Мисля, че веднъж, преди време разговаряхме по този въпрос? — внимателно рече бащата на талантливия футболист.

— Да! Да! Тогава вие отвърнахте отрицателно, но се радвам, че после сте променили мнението си.

Бате Пепо наистина се радваше, цъфтеше просто.

— Променил? Аз? Мнението?...

— Ми да!

Е, имаше тука една малка подробност, че Пепо, когато Румбата отиде при него, поиска бележка от родителите — тъй и тъй, съгласни сме Румен Иванов Данаилов да тренира футбол в поверения ви детско-юношески клуб.

Миро-Цайси-Читанката написа бележката на машината на своите родители, изрисува отдолу красив докторски подпис, абсолютно нечетлив, но твърде подобен на Ивановия. И получи за това два еклера и най-голямата възможна боза.

— И той значи тренира при вас? Вече?... Или още?... — Иван събра в себе си цялата строгост, на която бе способен в този късен час.

— Па да! — възкликна Пепо.

И взе да разказва, че веднага щом получил *писменото* съгласие на доктор Данаилов, веднага включил в отбора си Руменчо, наричан по-често от приятелите си — и съвсем справедливо! — Румениге.

— Писменото съгласие ли? — попита Иван. С много тих и много страшен глас.

На Румен му се прищя да не е тука в момента. То се случваше често с него, така че не се изненада много от внезапно явилото се желание. „Има да хвърчат сега разни предмети...“ — помисли без особено вълнение. И помисли още, че предметите ще хвърчат само в една посока и по определена цел, и тази цел ще бъде той, Румениге, наричан от треньора си — съвсем вече несправедливо? — Руменчо. „Я колко съм голям. Я какви големи проблеми правя, какъв ти Руменчо!...“

Но треньорът очевидно от много тихи и много страшни гласове не отбираше. С тихи гласове просто не бе свикнал. И продължи с излишен възторг:

— Ще го правя атакуващ халф. С елемент на изтеглен назад център-нападател и едновременно фалшиво крило. Кое то в определен момент, според тактическото задание, пробива като истинско. Ако не ви е ясно, да ви начертая различните варианти на схемата — извади химикалка, огледа се за листче.

— Напълно разбирам. Фалшиво крило...

— Нали?

— Да. Фалшиво крило, което фалшифицира подписи.

— А-а-а... — Пепо май не бе твърде учуден.

Иван сумтеше възмутен и като че не знаеше какво още да каже. Без нужда побутваше очилата си, въртеше глава и току повтаряше:

— Да-да... да-да...

— Въпреки *всичко* — внимателно каза Пепо, — аз мисля, че Руменчо е... — тук наистина той се поколеба, потърси точната дума — ... едно добро момче.

— Ами осиноевете го тогава! Щом толкова ви харесва. На мене ми е писнало от него.

Румбата храбро се намеси в разговора:

— Аз съм съгласен.

Двамата възрастни мъже го погледнаха. Всеки по свой си начин. Еднакво преценяващ, но от различна гледна точка. Пепо: „Става ли за атакуващ халф, за изтеглен център, за фалшиво крило, за капитан на отбора?...“. Иван: „Става ли изобщо за нещо? За мой син примерно и така нататък?...“.

— Я ти излез от стаята — изведнъж нареди баща му.

Докато Румен отиваше към вратата, Пепо заклати глава. Като кон.

— Правилно, правилно, нека излезе. Нека, докторе, поговорим.

„Като че ли им преча... Но щом могат да минат без мене в своя *мъжки* разговор, не мога ли и аз без тях?“

С единия крак в коридора вече, се обърна и каза на треньора си:

— Ако си въобразявате, че ще играя във вашия скапан отбор, много се лъжете.

— Защо? — попита треньорът. И веднага, много бързо, тревожно дори, повтори: — Защо?

Иван простичко изкомандва:

— Марш! — и тропна с крак дори.

Ако имаше повече време, Румбата би разкрил веднага какви тъпи гадняри въртят в *отбора* далаверата зад гърба на печения — уж! — Пепо.

— Ще си ритам на паркинга. По ми харесва. Там никой не...

— Марш!!! — Иван май наистина се бе нервирал до крайност.

В коридора Румбата се позачуди какво да прави сега. Детективът Мандлър Чарлоу щеше да залепи ухо на ключалката. Да чуе какво си говорят вътре за него. Малкото момче Руменчо би изприпкало при баба си да се оплаче — тъй и тъй, да захленчи, възрастните го мразят, възрастните го гонят, възрастните не го възпитават правилно... Хитрият бандит, чието име никой никога не би научил, щеше да ритне вратата на спалнята, да нахлуе там, да спре веднага касетофона, от който излизат отвратителни класически звуци и да каже на младата дама, наричана в определени среди „Пухчо“:

— Мадам! Вие сте измамена! Зад гърба ви се извършва долна сделка!

— О, боже! Каква?

— Мадам! Вие имате ли син?

— Господи! Какво се е случило с него?

— Глозгат му кокалите там, в хола. Така съм чувал да казват във вашето общество, мадам. Някой пречупва някого и после, канибал проклет, глозга, значи...

— Но кой сте вие? Някъде съм ви виждала!

— Ха-ха-ха!...

И толкоз.

Като премисли всичките тези варианти, Румбата избра най-правилния: измъкна се навън.

Беше особено свежо в късната вечер. Миришеше на жълта шума, която се разделяше вече с високите клони на дърветата. Миришеше на разни манджи — с много чушки и запържен лук — от разтворените крила на остъклените балкони. Обилно светеше отвсякъде и мърдаха, уголемени, сенките на хората.

Олюлявайки се, през паркинга мина бащата на Маркуча. Румен учтиво го поздрави.

— Добър вечер.

— Доб’р вечер, Петърчо — ласкаво отвърна фирканият. — Доб’р веч’р, мойто момше...

„Ще взема и аз да се напия — рече си момчето. — Напук. И от отчаяние. Па да ми оле-е-екне...“

И си представи как се връща у дома мотан, ама пълен гипс. И как запява пред вратата на спалнята:

*Стани ми, стани, що ми сладко спиш?
Стани, целуни ме и си пак легни.
Ти си ми бога, ти си ми царя.*

И така нататък... Дали неговите царе-богове Пухчо и Иван наистина щяха да станат, да го целунат и пак да си легнат? Хм.

В интерес на истината, случвало се беше на Румен да бръкне в барчето и да поопита това-онова от шарените шишета, домъкнати от благодарниците. Уф! Пълна отврат! Колкото по-лъскав етикет, толкова по-голяма гадост в бутилката. Кое горчи, кое киселее, кое вони на лекарство...

Не, това не.

Трябваше да избяга някъде, трябваше да се скрие истински, дълбоко, толкова дълбоко, че да не могат да го намерят. И да им се покаже чак когато сам поиска. Двата полюса, Северният и Южният, бяха, разбира се, пълна глупост и пуберско бълнуване, смехория.

„Ще ги накарам аз да плачат за мене! Ще реват като заклани...“
— закани се.

Видя, макар и мъгляво, собственото си погребение. Щото на истинско погребение не бе ходил, затова го видя мъгляво. Но все пак — цветя там и всичко каквото се полага. Класът, под строй. Класната, тъжна, но строга: „Ученици! Ковчегът да не се пипа! Не клатете ковчега, ученици! Вашият другар ще изпадне, по-внимателно!“. Директорката в своя вечен черен костюм вади листчето с траурната реч: „Педагогическият съвет взе решение да повиши оценките на Румен посмъртно, по всички предмети...“. Ръкопляскания, бурни аплодисменти. Палавей, Маркуча и другите се замислят. Дали да не станат и те отличници? Пухчо реве покъртително. Иван ѝ вика: „Успокой се, моето момиче... Ако знаеш аз колко умрели съм виждал...“. Момичето обаче не се успокоява, а с всичките си седемдесет-осемдесет килограма рухва в ръцете му и естествено го събаря. Разхвърчават се венци и цветя в разни посоки... Страхотно шоу. А малко настрана от тълпата стои Румяна с едно-единствено карамфилче в ръка. Още по-настрана, подпрян на бастунче, е Миро. Той прошепва в радиостанцията си, тип „уоки-токи“: „Време е, Румба...“.

И Румбата се изправя до своя прясно изкопан гроб и пита смълчаното множество:

— Не ви ли е срам бе?

Ужас! Какво настъпва после не е за разправяне...

А над тълпата се издига плакат, предварително подготвен от Миро-Цайси-Читанката:

*Може и да си умрял,
важното е да си цял.*

„Цял съм — каза си Румениге, — нищо не ми липсва.“

Можеше да замине на автостоп при дядо си на село. Щяха бързо да го намерят и да го върнат оттам. Нямаше да плачат, само малко притеснения и нерви в началото...

Варианти, варианти и всичките смешни или невъзможни. Не оставаше нищо друго, освен позорно да се върне вкъщи, да изимитира едно къпане и да си легне кротко.

И от утре всичко да почне отначало.

18.

Не, той не бързаше да се прибира. Не бързаше да се предава. Седеше на пейката пред съседния вход.

Тук всички входове имаха по една зелена пейка, закована за дървената рамка на витрината.

Пейките бяха откраднати от градинката между блоковете веднага щом един камион ги стовари там. Жителите на входовете се разтичаха и добре че пейките бяха достатъчно. Жителите укрепиха пейките към рамките с яки железни скоби, за да не може никой да ги открадва по-нататък.

Обитателите на блоковете разчертаваха асфалта с бяла блажна боя и в отделните правоъгълници написваха номерата на колите си. Ако някой външен спреше в такъв надписан правоъгълник, пукаха му гумите с шило.

Само Иван не си беше направил свой правоъгълник и оставяше ладата където си иска. Не смееха да му пипат гумите, понеже идваха при него и посред нощ — кой го боляло тук, кой го боляло там, кому е притрябвало лекарство, дете никъде го няма. Но тайничко и тихичко го наричаха „кукувичето“, щото кукувичето — виж ти — било пиле, което снася яйцата си в чужди гнезда.

„Да пораснеш — каза си Румбата, — значи да станеш пълен идиот и говедо. Дали няма някъде такива таблетки — да спират растежа на индивида до желаното от него положение?“

Правеше си сметка да порасне още малко, колкото да може примерно да смачка с ръка консервна кутия. И дотук. Толкоз. До националния юношески старша възраст. А там, като удари топката с глава и да я спуска. Ей такава глава да има. И да му служи само за това. И като тресне с чело улука, да речем, и улукът — сбогом, мамо. Мацките викат: „Румба, Румба, я плювни по прозореца на даскалото!“ и се кискат, и киркират, и го харесват, и им се иска да го целунат. А той, колко му е, хат — с плюнка троши стъклото и отминава.

„Олеле!“ — викат мацките.

„Ега ти! Скива ли к’во пра’и батката!“ — викат приятелчетата.

„А как не! — помисли си Румбата. — Ще им се правя на интересен. — А после ги няма. Няма ги. Къде са сега? Сега къде са?... А?“

Не искаше да се оплаква на никого. Но искаше просто някому да каже: „Глей положението, копеле, мене отвсякъде ме чупиха. Нямам къде да ида...“.

На кого да го каже? Как?...

„С добра дума — всекиму“ — би го посъветвала неговата баба.

Като се сети за нея, прозя се. „Е, друго си е било през деветнайсти век. Бастунчета, цилиндри, дуели, богата работа. А сега — какво — едни обиди отвсякъде...“

Изход от положението изобщо нямаше. И заради това си седеше. Просто седеше на пейката. Щом дойде заранта, ще стане, ще отскочи до Панджарови да се обади на Румяна, да ѝ каже, че цяла нощ е мислил за нея. „Това черво Миро! Трябва да ми измисли едно дълго-дълго послание до нея!...“

Румбата щеше да проникне през куп затворени врати до Румяна и да ѝ каже:

— Наредих на един да оформи моите мисли и виж сега какво се получи.

Щеше да разгърне листовите и веднага да си глътне езика. Целия. До дъно.

И да каже... (Леле, ама как се говори с глътнат език?)

— Мисля си, мадам, и това ви го казва Мандлър Чарлоу, твърде известният детектив, да отхвърлим тези стихове, да пратим нашия приятел да се храни, защото той обича това. А ние с вас нека да идем да поритаме. Щото и двамата си падаме по мачовете... Но моля ви, внимавайте по стълбите! Футболът се играе непременно с два здрави крака.

А Румяна:

— Мили мой! Нима мислиш, че ще оставя да ме контузят?

И неочаквано размахва ръце, привдига се, излита над перилата, кръжи покрай изписаните с мръсни думи и с други глупости стени на стълбището... И най-после са навън, там, край Румяниния блок има поляни; расте дива, жълта сега трева, толкова висока, че можеш да скриеш в нея някое откраднато куче...

До сутринта. До сутринта Румениге щеше да изкара спокойно на пейката, въпреки че хиляда дяволчета вътре в него се бунтуваха и говореха: „Стани, момче, стани, върви, заведи ни някъде“.

— Аз съм вашият баща — строго им отвърна Румениге. — Където ви кажа, там ще седите.

— Р-р-р-р... — изръмжаха хилядата малки дяволчета. Ако не ги беше чувало и друг път, момчето непременно щеше да се уплаши. Но ги чуваше често и им се оплези.

Да имаше двайсет лева поне, би могъл да отиде на бар. На бар, разбира се, тъкмо там му бе мястото в тая тъпа нощ. Портиерът би се опулил: „Ама моля ви се, вие сте малолетен!“. „Грешите, гражданино, аз съм просто джудже.“ „Н-о-о... вижда се, на вас не ви растат брада, мустаци...“ „Освен джудже съм и къосе. Питайте когото и да е в нашата махала за мене. И всеки ще ви каже: «Кой, Руменчо ли? Ами че той е изрод!».“

Какво ли, общо взето, не му хрумва на човек в тъпата тиква, когато седи сам на тъпата пейка и наоколо е тъпо безкрай?...

Трак-бам, трак-бам — зачуха се странни звуци в жесток ритъм в нощната тишина.

Нещо като хевиметъл, обаче истинско.

Трак-бам, трак-бам и изведнъж покрай това — чук-чук-трак...

Някъде съвсем наблизко, някъде съвсем наоколо ходи призрак, плаши населението. Чупи пощенските кутии във входовете, хвърля фишеци, пише с флумастер по белите стени „ейси-диси“ и „В плюс П равно на сърце“...

Трак-бам.

Румбата се напрегна. Отдавна не носеше бокс в джоба си и сега съжали, че така лекомислено го е захвърлил.

Трак-бам. Чук-чук-трак.

Той се стаи, напрегна се, тялото му се превърна в нещо като пружина, в нещо като котка, в нещо много стегнато и опасно за околните.

Понеже бе поначало подплашен, поначало подгонен, рече си: „Ето ги. Идат да ме вземат...“.

Имаше предвид онези, които трябваше да дойдат и да го отведат в трудововъзпитателното училище заради фалшивата бележка и подправянето на подписи.

После, когато всичко стана ясно, си каза: „Ама че съм глупак... Аз... Мандлър Чарлоу, джентълмени, си подавам оставката!“.

Разбира се, щяха да дойдат по съвсем друг начин. Учтиви лелки да слязат от кола с много антени... И така нататък.

Дебела сянка се надвеси над главата му.

— Спиш ли?

— Не. Мисля.

— Правилно — каза Миро. — Да се мисли е добре. Пък аз, на, виж ме, избягах от къщи.

— Айде бе!

След пауза Румбата добави:

— Не е трябвало да го правиш.

— Дотегна ми.

— На тебе?

Мировите художници изобщо не го притесняваха. Само дето не пускаха нищо за ядене на дебелака му с дебелак.

— Заради кльопачката ли, а?

— Не. Заради свободата.

— О-о! Чак сега те разбирам.

— Не ми се подигравай. Нахрани ме и ме скрий някъде.

— Да те нахраня не мога, нямам такива средства. Да те скрия също не мога — заемаш много място.

— Е, вярно, че съм дебел, тромав и лаком. Но аз съм приятел, аз мога да бъда приятел, нали. Кажи, така ли е?

— От една страна, то е така, разбира се... — след кратко замисляне произнесе Румениге, — но, от друга...

— Приятелството има само една страна. И нищо повече.

Миро внимателно и някак си тревожно се вглеждаше в лицето на Русокося, чакаше отговор.

Румбата го разбра.

— Това е така — каза. — Това е точно така. Ти си напълно прав. Наистина. И ти си моят най-голям приятел. Мисля си дори, че само ти си ми приятел. И никой друг.

— Наистина ли?

Румбата рязко кимна. После този жест му се стори недостатъчно убедителен и за допълнение прасна Миро с юмрук по рамото. Дебелото момче изохка.

— Ти си мъжага! — каза Румениге. — Нали?

— Па да — колебливо се съгласи Миро.

Русокосия пак го тресна с юмрук по рамото. Този път беше по-болезнено от преди. Но очилаткото не издаде никакъв звук.

„Развива се — помисли Румениге, — напредва... И току-виж един ден станал наистина мъжага.“

— Аре сега — изрече строго, — чупката!

— Ама как?...

— Ей така — чупката вкъщи. Я какво хубаво бастунче си имаш! Ще се подпреш на него и леви-леви...

— Не искам. Там всичко ми забраняват.

— Знам. Но сега ти ще се прибереш вкъщи.

— Слушай, Румениге! Защо ми говориш така, като че ли самият ти си възрастен?

— Защото аз *наистина* съм възрастен.

Дебелият попухка малко като локомотив, спрял на място, попухка сърдито, посумтя със синузитния си нос, похърка с надутите си сливици, накрая звучно се издуха в безупречно чиста кърпичка.

— Добре. Ще си отида. Аз наистина не мога без удобства. Свикнал съм да се къпя във вана и така нататък. Макар че нашите ме хранят колкото да не умра.

Все пак не бързаше да си тръгва. С надежда се вглеждаше в светлите, в светещите очи на Румениге и като че ли търсеше там някакъв по-различен изход. Току-виж приятелят му измислил нещо, току-виж приятелят изнамерил вариант — за двамата. Приключение. Афера. Пиратска или нещо друго. Каквото и да е.

Но Румбата бе жесток като божество. И точно толкова безмилостен.

— Аре — повтори, — сега чупката!

Дебелото момче не се почуди защо Румениге е толкова строг с него, след като само преди няколко минути го призна за истински, за единствен приятел. Не се почуди, понеже си знаеше — с дебелите очилати момчета всички и навсякъде се отнасяха по този начин.

В действителност на Румениге му стана жал за Цайси. Но пък къде щяха да се тътрят двама бегълци с общо три крака? Какво ще ядат?

„Хайде аз иди-дойди, ами това дебелаче, дето наистина няма претенции, освен храната да бъде много... Не-не. В никакъв случай!“

— Слушай, Румениге. — Миро присви очи и веднага придоби вид на много печен тарикат. — Аз, знаеш ли, просто се чудя ти какво ли търсиш по това време тук? Защо не спазваш спортния режим? Има нещо, хей! На нещо ми мирише.

На въпроса бе отговорено веднага с едно мъжко: „Глей си работата!“.

И допълнено, с още по-мъжкото и многозначително:

— Аз чакам.

Напълно измислено. А от друга страна доста вярно: той чакаше края на света. Светът да свърши и всичко да почне наново.

— А-а — поклати масивната си глава Миро. — Разбирам. Е, да вървя тогава. А ти ми се обади утре. Имам голяма изненада за тебе. Хайде.

Трак-бам, трак-бам, чук-чук-трак. Отиде си.

Изненада бил имал! Какво ли ще е това?... Глупост някаква сигурно.

И неочаквано завидя на Миро: „Блазе му, отива да спи“. И на Румбата му се спеше. Зверски. Като на зимна мечка. Ей сега, преди миг му се приспа. За беля точно тука, на коравата дървена пейка и когато собственото му легло е тъй близо и едновременно толкова далече. Защото да смениш едно мъжко решение с друго — не, съвсем не беше мъжка работа. Праснеш ли веднъж вратата зад себе си, трябва да джапаш направо напред, каквото и да има пред тебе.

Ако се вдигнеш и направеше лека гимнастика, ако потичаше между блоковете, може би щеше да прогони съня.

„Подир малко — каза си. — Ще поседя още така и подир малко...“

„Аха, подир малко...“ — прошепна, вече потънал в сладката мъглица, на чиято пухкава ласка е толкова трудно да се противиш.

Присъни му се, че го изнасят от игрището на някаква твърда и неудобна носилка. „Но как? — чудеше се Румениге. — Аз изобщо не съм контузен! Нали се разминах със защитника?“

Лекарят на отбора се приближи и постави ръка върху коляното на Румен. Дланта беше топла.

— Хайде — каза лекарят. — Ставай.

— Нищо ми няма, нали? Ще играя пак?

— Нищо ти няма. Ще играеш.

И момчето отвори очи.

Иван седеше до него на пейката и го държеше за коляното.

— Хайде — повтори и запали цигара.

— Ама ти нали се беше отказал от пушенето?

— Бях.

„Ясно, с такъв син като мене ще пропушиш, ще пропиеш и ще почнеш да се друсаш с лепило от тубичка“ — помисли Румениге и въздъхна тежко, за да докаже на баща си колко съжالياва.

Пред вратата на асансьора се осмели да попита:

— А... ти наистина ли каза: „Ще играеш“? Или съм го сънувал?

Иван се поколеба, но едва видимо.

— Казах, че нищо ти няма и че ще играеш, да.

— Обаче сигурно ще трябва...

Румен не довърши, защото да се изброи какво точно „ще трябва“ искаше много време.

Баща му кимна.

Бяха си вече вкъщи. Иззад някоя от вратите се провикна Валентина:

— Пъпеш! Къде се мотаеш по нощите? Марш ведрата в банята.

Гласът ѝ съвсем не звучеше заплашително, нито с досада, нито с отчаяние. Напротив — приятелското, купено от Иван прякорче „Пъпеш“ означаваше, че се задават дълги мирни дни. Или поне мир до утре. Не беше малко.

19.

Удобно излегнат в бърлогата си, лъвът спеше, похъркаше лекичко, посумтяваше и сънуваше своите лъвски сънища. Похапнал си бе той плешка от млада антилопа, а знаеше, че щом се събуди, ще схруска и бутчето.

Но най-неочаквано в джунглата заваля проливен хладък дъжд и царят на животните скочи с рев, който не само разклати всичко наоколо, но прогони и облаците, изглежда, защото дъждът моментално спря.

Очилата на лъва лежаха на нощното шкафче. Обаче и без тях той добре различи мускулестата фигура на Карл-Хайнц Румениге. Румениге храбро стоеше досами бърлогата. Държеше в ръката си празна чаша. Гривата на лъва и възглавницата бяха съвършено мокри.

— Какво правиш бе, ненормалник? Ти съвсем ли изкрейзи, а? — попита лъвът с човешки глас. — Посред нощ да ме събудиш...

Футболистът отиде до прозореца и дръпна завесите. Слънцето с всичка сила удари по ъглите на стаята и от светлината му разяреният звяр замижа.

После обърна бързо възглавницата със сухата страна нагоре и се тръшна по очи върху нея.

— Часът е девет и четиридесет и седем минути, ваше превъзходителство. Няма ли да станете? — нежно го прикани Румениге.

— Няма! Задната ми лапа е счупена, гипсирана от един подъл ветеринарен лекар, какво, не виждаш ли? Изобщо се разкарай. В резервата е забранено да се стреля по животните.

Русокосият млад човек се възпротиви.

— Извинете, но оставих оръжието си в асансьора, сър.

— Да се къпят животните също е забранено. Особено по време на сън... И край. Изключвам станцията.

Връщайки се обратно в съня, лъвът се бе превърнал набързо в агент от разузнаването. И наистина щеше да изключи своето радио, да

натисне педала на газта и свръхбързият сребрист „Мерцедес 500“ след миг би го отвел наново в джунглата, където бе пълно с толкова крехки и вкусни антилопи.

Но, изглежда, се позабави, не завъртя навреме копчето, защото чу съвсем ясно, макар и вече в просъница:

— Не знам у вас кой готви, братче, майка ти или баща ти, ама шапка му свалям. Биваше си го щруделът. Страхотен! Направо връх!

Просъницата се попиля веднага под удара на едно ужасно подозрение.

Миро — лъвът, агентът от разузнаването — се пресегна, опипа шкафчето, а Румбата го изпревари, подаде му очилата.

— Кой щрудел? — попита Миро тихо, с пресекващ глас. — Какъв щрудел?

— С ябълки.

— Но това е моята закуска!

— Беше твоята закуска. В чиния, похлупена с друга чиния на масата в кухнята. Сега там са две празни чинии. Аз ги измих. За да те похвалят вашите.

— Подлец! Долен тип! Не искам да те виждам повече.

— Наистина ли?

Миро се поколеба, но твърдо каза:

— Наистина.

— Не, Миро, не, Цайси, не, приятелчето ми! Ти не казваш това наистина. Ти се шегуваш, нали?

— Аз? Никак даже. Шегуваш се ти!

— Вярно си е — засмя се Румбата. — Щруделът е там, на масата в кухнята. Макар и малко нахапан. Трябваше да проверя с какво те тъпчат вашите. И ако искаш да знаеш *истинското* ми мнение, направо си е гола вода. Лепне в устата и кората му прилича на горена хартия. Лъха на мухъл. Аз не бих го ял, а и тебе не съветвам. Баба ми, ако знаеш какъв прави... Въобще по принцип, мисля, поначало, че художниците трябва да рисуват картини, а готвачите да готвят. Вместо обратното. И така нататък...

Той всъщност говореше на себе си в празната стая. Защото още щом каза: „Щруделът е там...“, приятелят му скочи от леглото с пьргавина, неприсъща на гипсиран лъв, и хукна към кухнята.

Сега от кухнята се чуваше хрупкане и мляскане, и лочене — до щрудела художниците бяха оставили каничка с мляко.

Цялото това действие продължи съвсем кратко. Миро се завърна, пристъпвайки бавно. Тромавко потрепваше с красиво изписания от приятелите му и вече доста мръсен гипсиран крак. По набождащите меки, редки, черни мустачета белееха капки и очилаткото смешно плезеше език, за да ги обере.

— Понеже вчера ми каза, че имаш изненада за мене, та затова наминах — с престорено равнодушие рече Румениге. — Викам си, тоя мой приятел ми е приготвил подарък за рождения ден...

— Кога ти е рождения ден?

— След три месеца.

— Е, значи е рано още. — Лъвът се настаняваше в леглото, мъркаше, хъмкаше, поръмжаваше и търсеше най-удобното положение, местейки възглавницата и завивките. — Боклук такъв, всичко си ми намокрил.

— С пиратите понякога се случват и по-страшни неща — каза Румбата. Той добре познаваше слабостта на своя приятел — морските приключения, ограбването на шхуни и каравели и дългите обеда и вечери по пристанищните кръчми.

— Отказах се — въздъхна Миро — от този опасен занаят.

— Но какъв ще бъдеш отсега нататък? — възкликна Румбата. — Може би само пълен отличник и примерен пионер?

Произнесе го така, както би произнесъл: ... пълен мерзавец и примерен подмазвач...

— Е, не! Разбира се, че не.

— А какво друго?

Недоумението на Русокосия бе пълно и съвсем естествено — тъй или инак, но Миро за нищо не го биваше.

— Ти мислиш, че мене за нищо не ме бива, нали така?

— Е... не. Как така? Всеки човек...

— Да де, да де! Ти мислиш тъй, макар и да го пазиш в тайна.

„Писна ми от врачки и екстрасенси. Ама до дупка ми писна“ — каза си Румбата. Веднага се сети за Румяна и реши, че щом се измъкне оттука, ще отскочи до далечния комплекс...

— Аз ще бъда писател — заяви Миро.

— Па ти и сега си си. Ама мислиш ли, че това е достатъчно?

— Напълно.

Настъпи тишина. По едно време дори Русокосия реши, че Цайси е заспал дълбоко. Зад стъклата на очилата се виждаха дългите му женствени мигли и нищо повече.

— Досега пишех стихове — каза неочаквано Миро, — но преди няколко дни започнах роман.

— За пирати ли?

— За пирати също не е лошо... Никак не е лошо даже. Но в момента пиша роман за тебе, Румениге. Почнал съм го вече.

Румен направо не знаеше какво да каже. Трябваше ли да похвали своя очилат приятел, задето го прославя, или напротив — категорично да забрани писането на всякакви подобни романи. Ако се разчуеха някои истории, как после да убедиш обществеността и най-вече майка си и баща си, че те не са действителност, а плод на възбуденото Мирово въображение.

— И-и-и... ти-и... какво по-точно там?... — попита предпазливо.

— Придържам се към истината — тайнствено отвърна Цайси. — Само истината и нищо повече.

Румениге тъжно поклати глава. Романът трябваше да бъде откраднат и унищожен.

— Ти тоя роман, дете си го написал, знаеш ли си го наизуст?

— Много просто момче си ти, Румениге. Цял роман не може да се знае наизуст.

— Това е добре. Това е много добре.

Детективът Мандлър Чарлоу остана крайно доволен. Нямаше смисъл да удушва с възглавницата своя верен, пълничък приятел. Достатъчно бе да се унищожат изписаните листове.

— Къде са те? — попита направо.

— Кои?

— Листовете.

— Ей там. — Миро посочи. — Вземи и чети, докато аз дремна малко.

Дебелият свали очилатата си и ги сложи върху нощното шкафче.

Сред куп тетрадки и учебници на бюрото на Цайси, Румбата лесно откри *романа*.

В началото бе писано на машина, после на ръка, после пак на машина. Русокосия се настани удобно в креслото с огромната

облегалка, постави крака върху мраморната масичка и зачете.

„Облечен в бяла фланелка и лъскави черни гащета, с разклатена футболна походка, с палачинка в ръка, носителят на «Златната топка» Карл-Хайнц Румениге излезе на улицата.

Излезе на улицата, прекоси я и отиде на паркинга отсреща. Куп момчета се мотаеха там и, изглежда, чакаха него, защото се развикаха, щом го видяха:

— Румениге, Румениге...

Румениге подхвърли леко «Златната топка» пред себе си и я ритна с елегантен вътрешен фалц.“

— Това не е за мен — каза Румбата. — Това е за някой си там Карл-Хайнц и така нататък. Пък аз съм Румен Данаилов и по баща Иванов.

Дебелият се надигна от леглото и приседна.

— Не трябва да отричаш! В никакъв случай не трябва. Ти почна като Румениге, а как ще свършиш...

— Според класната аз ще свърша в пандиза.

— Но според моя роман — не.

В този момент Румбата реши да не краде изписаните листове, а да остави Цайси да довърши историята.

— И? — попита кратко.

— Там ще има много работи... Да, много работи... — Миро се отпусна обратно, потъна в мекото, в бялото на кревата си.

— Мене всъщност, братче, ме интересува какво ще стане нататък.

— Нататък ли? — Миро-Цайси примижа, примлясна, изтегна се, потърси отново, за кой ли път най-удобната поза в бърлогата си. — Всичко съм обмислил.

— Ей! Да не би да умирам накрая? Или някой педал да ми строши краката?

Не че беше толкова наивен, но изведнъж се вживя в цялата тази история и за известно време му се струваше, че каквото Миро напише в романа, то *непременно* ще се случи и наистина.

— Педалите губят по точки — важно каза Миро-Цайси. — И ще бъдат жестоко наказани. Павката няма да си получи касетите. От вашия там отбор, или както го наричате, ще изхвъркнат по различни причини Копанчо, Резервата, Аци, Теофанчо, наречен Левака и Валдемар Писков. Може би и Фифи.

— О-о-о! Не толкова злодейски! Особено с Фифи. Пък Аци не е кофти в играта, а Теофанчо с неговия ляв крак... Не знам, не знам. Ама не съм съвсем съгласен.

— Това няма никакво значение.

— Кое?

— Това. Аз ще им сменя имената. Вместо Теофанчо Левака, ще бъде Теофилчо Десняка.

— Много оригинално. — Румениге похвали приятеля си и не се разбра дали на сериозно. — Просто никой няма да отгатне.

— Да. Намислил съм го. И вместо примерно Валдемар Писков, става Виктор Пасков.

— Направо чудесно.

— Намислил съм и други работи. На Румбата му повишават поведението до нормалното и той естествено получава правото да играе в градското и във всички други първенства.

— Не е лошо — въздъхна Румениге. — Никак не е лошо. Ама има сума пречки.

— Знаа-ам, знам — пренебрежително махна с ръка писателят. — Обаче съм ги отстранил.

— Как?

— Много просто — не им обръщам внимание. Или измислям: Събира се учителският съвет. Искат не само да повишат поведението на главния герой. Напротив — искат да намалят същото поведение с още една единица. Е? Какво правя аз като автор?

— Да. Какво правиш ти като автор?

— Вдигам учителя по физкултура и той предлага: да не се закача Румениге. После — учителката по математика...

— Кака Теорема? Тя няма да се съгласи.

— В романа се съгласява. Казва: „Румбата е готино копе... Румен е добро момче. Дайте да му дадем възможност“.

— Има логика. И после?

— Рум... Главният герой вкарва сума ти голове на градското първенство.

— Нормално. А след първенството?

— Всички го целуват и плачат.

— Защо?

— Целуват го от радост и плачат от щастие.

— Хм.

— Има и още — баща му му подарява куче.

— Хубаво пишеш ти, Цайси. Пък аз, честно, си мислех, че нищо няма да излезе от тебе.

— И че съм глупак?

Тук вече Румбата страшно се възмути.

— Напротив, глупако! — извика. — Винаги съм те смятал за страхотен умник.

— Знаех си аз, ти си истински приятел — срамежливо се усмихна Цайси и побутна с пръст нагоре очилата. — Романът ще бъде бомба.

Румбата, вярно, малко се боеше от избухването на бомбата, все пак. Но нищо не каза. Само потупа приятелчето си по тлъстия гръб.

— А, забравих. Още нещо. — Цайси се изтегна и замижа. — В главния герой се влюбва едно момиче. Главният герой му помага да избяга от болницата и после те се оженват.

— Оженват се?

— Ами да. Всеки роман трябва да има щастлив край. Иначе хората не искат да го четат.

— Е, дано баба ми не прочете този роман. Ако ти наистина го напишеш. Веднага ще ми секне горивото. Ще жвакам тогава щрудели като твоя с държавни кори...

— Всичко съм предвидил. Главният герой може да се казва Пламен.

— Баба ми е чат по футбола повече от тебе. Тя знае кой е Румениге. И истинският, и другият...

Цайси се замисли.

— И това ще го уредим.

Взе листата, втренчи се в тях.

— Слушай — каза подир малко. — „Облечен в синя фланелка и лъскави червени гащета, с разклатена футболна походка, с палачинка в

ръка, носителят на «Златната топка» Диего Марадона излезе на улицата.“ А?

— Марадона също е добър — дипломатично отговори Румениге. Помълча малко.

— Марадона е много добър, обаче не съм сигурен, че Румяна ще поиска да се ожени за него.

Миро щеше да каже, че до сватбата има сума ти време и всичко може да се случи, но изведнъж забеляза, че лицето на приятеля му е доста напрегнато и дори сърдито.

— Каква ти Румяна? — възкликна досетливият писател. — Тя *изобщо* отпада при новото положение...

Румбата кимна.

— Така е по-правилно.

След като по този начин се бе набъркал в литературата, той остана много доволен от себе си.

— Ти пиши сега — каза, — пък аз да вървя. Утре пак ще намина да ти дам някой съвет.

Излезе на паркинга, а на паркинга, разбира се, ритаха.

Маркуча забеляза Румениге и като получи топката от мълчаливия Венци, реши да подаде на Русокося. Замахна широко с дългия си крак и се получи нещо като прочутия удар „падащ лист“.

Топката се издигна високо, после се сниши, мина над главата на Румбата и с трясък се заби в остъкления балкон на партера.

Само миг — и на паркинга вече нямаше момчета, а само коли.

Дебела бабичка провря глава през счупеното.

— Ама пак ли си ти бе, животно!

— Аз съм — въздъхна животното Румен.

Бабичката се скри, но Румен знаеше, че е само за малко.

Момчето си тръгна към къщи.

Беше събота. Дълъг ден, в който обикновено биеха шампионите...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.